

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

БРОЈ 13

ГОДИНА V

БЕОГРАД, МАРТ 1994.

цена 2 нова динара

Владимир Жириновски
и др Војислав Шешељ

У овом броју објављујемо:

- ТРЕЋИ ОТАЏБИНСКИ КОНГРЕС СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ГОВОР ПРЕДСЕДНИКА ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА
- **ПРОГРАМ И СТАТУТ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ**
- ИНТЕГРАЛНИ ТЕКСТ ГОВОРА ТОМИСЛАВА НИКОЛИЋА У НАРОДНОЈ
СКУПШТИНИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ:
ШАИНОВИЋ МОРА ПАСТИ!

Сплет руке –
демонстрација
слоге
пријатељства
и сарадње

Потписивање
заједничког
коминикеа
у Савезној
скупштини
Савезне
Републике
Југославије

ВЕЛИКА СРБИЈА

Београд
Француска 31

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Лист излази месечно

Оснивач и издавач:

др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник:

Петар Димовић

**Заменик главног и одговорног
уредника:**

Синиша Аксентијевић

Редакција:

мр Љиљана Стошић, Александар
Стефановић, Дарко Ђирић, Драган
Тодоровић, Јадранка Шешел, Мирко
Вујичић, Рајко Горановић, Радмила
Војновић.

Председник Издавачког савета:

др Ђорђе Николић

Секретар редакције:

Љиљана Мијковић

Техничко уређење:

"АБЦ-ГЛАС"
Штампа НИГП "АБЦ-ГЛАС" д.д.
Влајковићева 8
11000 Београд

Редакција прима пошту на адресу:
"Велика Србија", Француска 31, 11000
Београд

Новине "Велика Србија" уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104 од 5. јуна 1991. године.

Министарство за информације Републике
Србије 19. августа 1991. године дало је
мишљење број 413-01-551/91-01 да се
"Велика Србија" сматра производом из
Тарифног броја 8, став 1. тачка 1.
алинеја 10. за чији промет се плаћа
основни порез по стопи од 3%.

Карикатуре у овом броју:
С. Аксентијевић

У ОВОМ БРОЈУ:

ТРЕЋИ ОТАЏБИНСКИ КОНГРЕС
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ стр. 2

ПРОГРАМ СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ стр. 18

СТАТУТ СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ стр. 21

СУСРЕТ
ЖИРИНОВСКИ – ШЕШЕЉ стр. 27

АЛХЕМИЈА ЗЕЛЕНИХ САКОА стр. 30

ПАНТУРКИЗАМ ПОНОВО
НА БАЛКАНСКОЈ СЦЕНИ стр. 34

ПОЛИТИЧАР "НОВОГ ТАЛАСА" стр. 38

КОМАДАЊЕ
У ИМЕ УЈЕДИЊЕЊА стр. 42

ПРОКЛЕТСТВО стр. 45

НЕДОКУЧИВИ СУ ПУТЕВИ
ДЕМОКРАТСКИ стр. 47

КОМУНИСТИ ПОД ЛУПОМ стр. 49

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

УЗ ПРЕДЛОГ ЗА ИЗГЛАСАВАЊЕ
НЕПОВЕРЕЊА ВЛАДИ
РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, КОЈИ ЈЕ
ПОДНЕЛА ПОСЛАНИЧКА ГРУПА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
У НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ
РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ стр. 52

ТРЕЋИ ОТАЏБИНСКИ КОНГРЕС СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

У каменом здању "Дома синдика-та", на тргу Николе Пашића, у Београду, Пашићеви следбеници из Српске радикалне странке одржали су, тридесетог јануарског дана ове године, свој трећи отаџбински конгрес.

(Оснивачки конгрес Српског слободарског покрета, који је одржан 23.1.1990. године у Батајници, сматра се ПРВИМ а уједињење Српског четничког покрета и већине месних одбора Народне радикалне странке, које се одиграло у Крагујевцу 23.2.1991. године, забележено је као ДРУГИ Отаџбински конгрес Српске радикалне странке.)

Трећи Отаџбински конгрес је, иначе, одржан у условима несмањеног и бесомучног притиска Социјалистичке партије Србије на изворну опозициону странку српских радикала који су, супротстављени њиховим штетним и криминалним активностима, једина узданица српства и јемац његовог опстанка и трајања.

Многи делегати Конгреса, којих је било 672 и истакнути гости из редова страначких активиста (358), у неколико задњих месеци, лажно оптужени, прошли су кроз робијашнице социјалистичких самозванца а неки су, непосредно уочи Конгреса, без медијске халабуке која је пратила њихово хапшење, пуштени из затвора.

Трећи отаџбински конгрес огласиле су српске трубе из села Дренова у чијој је пратњи, прошавши дугим корацима кроз препуну и пригодно, веома укусно, украшену салу, стигао вођа радикала, др Војислав Шешељ.

После интонирања химне "Боже правде" и страначке свечане песме "Тамо далеко", минутом ћутања одата је пошта свим палим добровољцима Српске радикалне странке.

Конгрес је почео са радом избором и конституисањем Радног председништва у које су ушли:

- Томислав Николић
- др Никола Поплашен
- Раде Лесковац
- Драго Бакрач
- Станоје Ђорђевић
- Јован Гламочанин
- Јоргованка Табаковић
- Аћим Вишњић
- Маја Гојковић
- Љубица Шолаја
- Никола Шпирић
- Гордана Булатовић
- Наташа Ликић
- Драган Тодоровић и
- др Војислав Шешељ

Томислав Николић, потпредседник странке, шеф посланичке групе у републичкој Скупштини и први радикалски председник владе (за сада још увек у сенци) био је домаћин Конгреса који је давао реч делегатима, водио рачуна о процедуралним питањима и дневном реду Конгреса.

Први говорник, као што је и ред, био је челник свих радикала, разуђених по свим српским земљама, **др Војислав Шешељ**.

Његов говор, одржан на почетку рада трећег отаџбинског конгреса, као пресек страначког историјата и страначких активности, преносимо у целини.

***

Даме и господо,

Крајем осамдесетих година појављују се први предзнаци слома комунизма у читавој источној Европи а посебно на нашим просторима. Ди-

сидентске активности захватају скоро све српске земље. Најизраженије су биле у српској престоници Београду. Најзад, 1989. године, долази до снажног буђења српске националне свести, поноса, части и достојанства.

Српски народ коначно почиње да стаје на своје ноге, да отвореним очима посматра себе и свет у коме живи и државну заједницу која му је наметнута против његове воље.

То је и завршетак оздрављења српског народа од две опаке социјално-историјске бољке којима умало да подлегнемо у овом XX веку. Прва болест се звала Југославија и југословенство а друга болест је комунизам.

Српски народ је платио високу цену и једној и другој болести. Југославијом и југословенством одузети су му резултати ослободилачких ратова које је водио током читавог XIX и у првој половини XX века.

Комунизам је покушао да затре све оно што је демократско и слободарско међу Србима. Велике жртве су пале. Проливена је крв најпаметнијих и најбољих међу Србима, због једнопартијске диктатуре једног самозванца који нам је споља увезен и наметнут.

Уништено је све што је било највредније у српском народу. Сви они најбољи међу Србима изгинули су у два Балканска и два Светска рата. Многи су морали после Другог светског рата да избегну у емиграцију а многи су трунули по титоистичким казаматима. Преостали су онемогућавани у свим видовима организоване друштвене делатности.

Било је потребно скоро пола века да стасају нове, младе, генерације, да ти нови млади Срби стану на ноге и смело се суоче са свим изазовима. Да коначно сруше култ личности Јосипа Броза Тита.

У таквим условима и до појаве нових политичких партија, прво у Србији а онда и у другим српским земљама.

Једна од првих политичких партија, која је настала 1990. године, је Српски слободарски покрет. То је првобитни назив наше Српске радикалне странке.

Српски слободарски покрет је основан потписивањем Оснивачког манифеста које је почело 6. јануара 1990. године а конституисање је завршено оснивачким конгресом 23. јануара 1990. године.

Српски слободарски покрет је већ у старту означен као велика опасност за постојећи комунистички режим. Ницале су и друге партије али комунистичка власт није имала исти критеријум за све. Било је и оних партија које су користиле комунистима, које су за њих завршавале послове, без обзира какве су називе имале, каквом су се политиком заносиле и шта су у свом програму написале.

Како су се разликовале партије које су користиле комунистима од оних које су им много сметале? По томе колико је која партија имала публицијетета. Огроман публицијетет су добиле неке политичке странке, које су користиле комунистичком режиму, и у јануару и у фебруару 1990. године док су Српски слободарски покрет покушали угушити одсуством сваког публицијетета.

Међутим, 31. јануара 1990. године, ми из Српског слободарског покрета предводили смо прве антикомунистичке демонстрације у послератној Југославији у којима је учествовало око 30.000 људи. Демонстрације су заказане на иницијативу групе студената са Косова и Метохије. Њихова првобитна намера је била изражавање протеста због тешког положаја српског народа у колевци његове цивилизације и културе.

Међутим, у току трајања митинга на Тргу републике, ми из Српског слободарског покрета, спонтано израженом вољом присутних демонстраната, изашли смо у предводнике демонстрација које су се наставиле по свим централним београдским улицама.

Тада смо, први пут, скинули црвену петокраку са српске заставе. Наш члан Срђан Гламочанин први је скинуо то срамно комунистичко обележје са најсветијег српског националног симбола. Због тога се и данас поносимо.

Те демонстрације нису могле проћи без сукоба са полицијом. Полиција је хапсила и тукла. Неколико људи је претучено али ми смо спречили општу тучу. Употребили

смо тактику која се и касније показала врло делотворном.

Протекла су само минут-два док се нисмо снашли у тој општој гужви и на најефикаснији начин супротставили полицији. На нашу команду сви су сели или легли на земљу и није се десило да је полиција тукла демонстранте који су били у том положају. Схватили смо да је то најбоље оружје у борби против режима. Јер насиљем се није могло изаћи на крај са насиљем а постојала је увек опасност проливања крви.

После тога, имали смо велики број забрањених демонстрација и митинга. Ми смо их, упркос забранама, држали али туча са полицијом никада није било јер смо знали како да се насиљу комунистичког режима најефикасније одупремо.

Почетком марта месеца долази до спајања Српског слободарског покрета и једног дела Српске народне обнове и до формирања Српског покрета обнове.

Вук Драшковић је тада избачен из Српске народне обнове. Ми смо му прискочили у помоћ, знајући да то ради полиција. Желели смо да му на тај начин сачувамо част и образ и да брзим уједињењем спречимо мешетање комунистичког режима.

Међутим, то се показало као наша најкрупнија и, надамо се до сада, једина озбиљна политичка грешка. Показало се да је то уједињење било погрешно и да нисмо могли дуго истрајати у једној политичкој странци.

Када је Вук Драшковић, почетком јуна месеца, смењен са функције председника Српског покрета обнове, формирао је нову странку којој је дао име наше странке – Српски покрет обнове.

Тако су, скоро два месеца, постојале две странке са истим именом.

У међувремену одржали смо читав низ других активности.

Либерална странка из Ваљева, чији је председник био Александар Стефановић, организовала је прво полагање цвећа на Равној Гори, пред Дражином пећином и прво откривање споменика Дражи Михаиловићу али је полиција интервенисала и тај споменик запленила.

После непуна два месеца комплетна Либерална странка из Ваљева, предвођена Александром Стефановићем, приступила је, тада већ, Српском четничком покрету. Ми нисмо хтели да се споримо са оном новоформираном Драшковићевом странком, која је имала исто име које смо и ми имали. Српски покрет обнове, па смо крајем јуна месеца 1990. године одлучили да променимо назив у Српски четнички покрет.

Убрзо су почеле наше активности широм Србије и по неким другим српским земљама. Биле су то масовне акције. Окупљали смо искрене патриоте, пре свега младе људе, вредне и веома дисциплиноване. Одржали смо велики број промотивних скупова: у Ваљеву, Великој Плани, Малом Зворнику итд.

Почетком августа режим доноси решење о нашој забрани и одбијању уписа у Регистар политичких организација.

Те године покрећемо и наше новине. Лист "Велика Србија" излази неколико бројева а онда долази до хапшења наших чланова и битног ометања страначког рада. Одбили су да нас региструју. Ставили су нас ван закона. Хапсили су нас у време тадашње предизборне кампање и држали нас у својим робјашницама. Спречили су нас да, као организована политичка партија, изађемо на изборе 1990. године.

Зашто баш нас и зашто само нас?!

Зато што смо ми ПРВИ успели да разоткријемо све њихове потезе, све њихове маневре и што смо још у јануару месецу, на Оснивачком конгресу Српског слободарског покрета, истакли свој основни захтев да се залажемо искључиво за пропорционални изборни систем.

Покушали смо да укажемо и другим опозиционим странкама шта нам припрема режим, коју тактику примењује у међустраничким обрачунима. Нису нас слушали и постављали су, углавном, безначајне захтеве. Комунистички режим је, на крају, прихватио те захтеве а на изборима их изманипулисао.

На изборима се десило то да је владајућа Социјалистичка партија Србије, пошто је дошло до "преображаја" комунистичког режима у демократски, парламентарни и вишестраначки, на основу 48% освојених гласова добила скоро четири петине посланичких места у Народној скупштини.

Српски четнички покрет је одолео свим искушењима друге половине 1990. године. Наступили смо са својим кандидатом за председника Републике и искористили минимум могућности да се појавимо у јавним медијима. То је било тако ефикасно да је наша популарност нагло порасла.

Почетком 1991. године, 23. фебруара, на иницијативу Томислава Николића, потпредседника Народне радикалне странке и групе функционера те странке, долази до уједињења Српског четничког покрета и већине општинских одбора Народне радикалне странке у Српску радикалну странку.

Српска радикална странка је успела да се региструје и одмах је постала једна од најзначајнијих политичких странака.

Од почетка смо подржавали неке друге опозиционе странке у њи-

ховим напорима да се сузбије државни монопол у медијима и да се обезбеде исти услови за све политичке партије у међустраничким сучељавањима. Подржали смо и захтев за смену руководиоца државне телевизије и Радио телевизије Београд. Били смо спремни да учествујемо у демонстрацијама поводом тога али смо се јавно огласили и рекли да не можемо на исте демонстрације са УЈДИ-јем, Реформистима и сличним странкама отворено издајничке оријентације.

После тих демонстрација осудили смо насиље и проливање крви, до кога је дошло, јер смо својим примером показали како се насиље и проливање крви могу избећи, без обзира које мере примењује режим. Ми, поучени искуством, знамо да код закривљених демонстрација унапред треба одредити почетак, крај, трајање и програм њиховог одвијања и тако спречити мешетарење полицијских агената који се убацују међу демонстранте.

● Тог 9. марта када је српска крв проливена на београдским улицама, били смо у српској Славонији. Држали смо митинге у седам села и упозоравали српски народ шта им спрема Туђманова усташка власт. Храбрили смо тај народ и помагали му да се организује, да се супростави усташкој власти, да формира српску аутономну област и да, постепено, створи услове за уједињење свих српских земаља. (аплауз)

Српска радикална странка нагло развија своје општинске одборе у свим српским земљама и прикупља оно што је најбоље у српском народу.

Када је запретила опасност од усташа и повампириених тежњи хрватског народа за новим геноцидом над Србима, упутили смо наше добровољце тамо где је било најпотребније.

Добровољци Српског четничког покрета и Српске радикалне странке, предвођени Оливером Денисом Баретом, извојевали су, у Борову Селу, прву велику српску победу. Због те победе смо нарочито поносни. Победа српског народа, српског оружја над усташким завојевачима, охрабрила је све Србе по свим српским земљама!

Маја месеца, те исте 1991. године, држали смо велики митинг у центру Београда против избора Стипе Месића за председника Председништва Југославије и против председника савезне владе Анте Марковића.

Наша борба против Анте Марковића и Реформиста трајала је током читаве 1990. и 1991. године. У обе те године имали смо, овде у Србији, пред собом два огорчена непријатеља: Реформисте Анте Марковића и Савез комуниста-покрет за Југославију.

Све друге политичке субјекте, све друге политичке странке позивали смо на слогу и јединство ради одбране српског народа и спас српских земаља.

Међутим, те 1991. године долази до првих озбиљних ратних дејстава, долази до грађанског рата на простору бивше хрватске федералне јединице и, напосред, до укључивања јединица Југословенске народне армије у одбрану српског народа.

Тада долази до дубоког раскола на српској политичкој сцени. Неке политичке странке су заузеле изразито патриотски став. Предњачила је Српска радикална странка која је све учинила да помогне српском народу. Упућивала је добровољце у угрожене српске земље, слала све видове материјалне помоћи и збрињавала приспеле избеглице, овде у Београду и широм Србије.

Српска радикална странка је прва почела са смештајем избеглица из Туђманове Хрватске.

Те 1991. године, неке политичке странке покушавају да изнутра растуру Југословенску народну армију. Мотив за то је био да је Армија комунистичка и да је треба уништити. Јесте, говорили смо, Армија је била комунистичка, још увек је комунистичка али људи који су у њој су Срби. Ако је комунизам болест и ако

мијских јединице, у побољшању мобилизације, у спречавању расула тамо где смо то могли да учинимо и где смо умели да до тога дођемо.

Упркос свим изазовима и спутавањима, овде у Србији, упркос мешетарењу страних обавештајних служби и огромног новца који је дат на располагање онима који су подривали српске ратне напоре, ми смо, те 1991. године, успели!

Ослободили смо око 70% српских територија на простору бивше Хрватске. Ослободили би и све остале српске земље, имали смо снаге, имали смо могућности, да није овде у државном врху било највећих проблема и највећих сметњи.

Неспособно државно руководство, издајнички генерали, предвођени Вељком Кадијевићем и другим, чланови Савеза комуниста-покрета за Југославију, спречили су српски народ да ослободи све своје територије на простору бивше хрватске територијалне јединице. Нису то спречили Хрвати усташе. То су спречили државно руководство и генерали из Београда! И они ће једног дана за то одговарати! (аплауз)

Радно председништво

смо се ми, који смо по више година били чланови Савеза комуниста, успели излечити од те болести, онда се и сваки други Србин може излечити. Треба му пружити шансу и научити га како то да учини а не, из идеолошких разлога, уништавати део свог националног бића и то у време када хрватске усташе кидишу на српски народ. (аплауз)

Српска радикална странка, поред тога што је упућивала своје добровољце, учествовала је и у прикупљању бораца из разбијених ар-

Све оно што је најбоље у српском народу, најхрабрије и најпоштенији синови Србије, Црне Горе и тадашње Босне и Херцеговине похрлили су као добровољци у редове Српске радикалне странке. Борили су се на свим фронтovima. За наше добровољце су сви говорили да су најхрабрији, најдисциплинованији и најодлучнији у борби за слободу свог народа.

Многи добровољци Српског четничког покрета и Српске радикалне странке оставили су своје животе на свим бојиштима на којима је српство војевало, надам се последњи пут. Након тог војевања, надам се, да ће српство, дефинитивно, заокружити сопствену државу! (аплауз)

Годину дана касније, 1992. године, долази до примирја на фронту између Републике Српске Крајине и Републике Хрватске. Висока цена је плаћена за то примирје. Напуштена је западна Славоније и то је наша рана непреболна. Месец дана пре напуштања западне Славоније били смо тамо и својим се очима уверили да се она могла бранити и одбрани-ти уз помоћ Срба мештана и добровољаца које смо ми тамо послали. То би било довољно да није било издаје у врху, издаје Џакуле и његових сарадника и издаје државног руководства из Београда које је тајно преговарало са Туђманом који је потписивање Венс-Овеновог плана условио западном Славонијом.

Венс-Овенов план је био користан за српски народ када је већ западна Славонија била изгубљена. Зашто? Омогућио је српском народу извршене предахе. Дошло је до обуставе глобалних ратних дејстава, бар за извесно време. План није био идеалан за Србе али, показало се, да је много неповољнији за Хрвате.

Зашто је Запад прихватио Венс-Овенов план ако је он повољнији за Србе него за Хрвате?

Зато што је Запад очекивао да ће се, признавањем независности Босне и Херцеговине, прекинути веза између Србије и српске Далмације, Лике, Баније, Кордуна и западне Славоније. Запад је очекивао да ће ти крајеви једноставно отпасти и доћи у руке Туђманових усташа. Е ту се Запад преварио! Српски народ бивше Босне и Херцеговине није то прихватио и није дозволио да Босна и Херцеговина заживи као независна држава.

Ако је некоме потребна муслиманска замахирија нека је формира у Калифорнији, у Аризони, у Померанији и било где али не на српским етничким просторима! (аплауз)

Добровољци Српске радикалне странке борили су се и на свим фронтима на подручју бивше Босне и Херцеговине.

Тамо је српски народ тријумфовао и ослободио скоро све српске територије. Остало је нешто и неослобођено али много мање него на подручју бивше хрватске федералне јединице.

Остала је долина Неретве у усташким рукама. Сребреница, Горажде и Жепа у рукама панисламиста. Остало је још неких, изразито српских, простора изван наше контроле али Срби су нудили мир. Нудили су и неке уступке, због мира. Муслимани то нису прихватили. Е време је да Срби не нуде више никакве уступке. Ако муслимани желе мир, онда је мир могуће постићи једино на линији данас достигнутих фронтава! (аплауз) Ако то прихвате ми смо за мир одмах спремни али нећемо дати српски Озрен, српско Јајце, српски Купрес и ни један други српски простор на коме се данас налазе српски војници.

Ми прихватамо да је Радован Караџић водио једну тешку дипломатску битку и да је био веома успешан. Међутим, сада када је битка, напукон, завршена он више нема шта да чека и да оклева. Преостаје му једино да прогласи независност Републике Српске и да је прикључи Србији и Црној Гори у јединствену српску државу. (аплауз) Верујемо да Радован Караџић неће подлећи ни једном новом притиску из Београда да се дају додатни уступци муслиманима. Са српским територијама нико нема права да тргује и да се ценка!

Претпрошла, 1992. година била је препуна и врло значајних политичких догађаја који су се одиграли на простору Србије и Црне Горе.

Овде, у Србији, социјалисти су довели једну циркусантску личност, Милана Панића, за председника Савезне владе. Какав је он био човек, таква му је била и влада. Међутим, та влада је српском народу могла донети велике и опасне невоље.

Српска радикална странка је читаву другу половину 1992. године провела у огорченој борби против Милана Панића и оних политичких снага које су га подржавале.

Те године на изборима у Републици Српској и Републици Српској Крајини српски радикали постижу добре резултате. У Србији је тада победила опозиција али није могла формирати владу. Зашто? Зато што су много веће разлике биле између нас, српских радикала, и других опозиционих странака него између нас и социјалиста.

Ми нисмо могли формирати владу са онима који су подржавали Милана Панића и чији је он био кандидат. Нисмо могли формирати владу са онима који су тражили кантоне за Мађаре у Војводини, који су нудили аутономију Шиптарима и муслиманима, који су тражили признавање АВНОЈ-евских граница, који су тврдили да ће клечати и молити за опроштај Алију Изетбеговића и муслимане по Босни, који су тражили да се поред српске тробојке, у Книну, виори усташка шаховница итд. итд.

Нисмо могли ни са социјалистима у коалицију.

Зашто?

Зато што су нам програмска одређења у унутрашњој политици, у политичко економској и социјалној сфери толико различита да нисмо могли да нађемо заједнички језик. Социјалистичка партија Србије је 1991. и 1992. године водила патриотску политику и то се не може оспоравати. Било је ту и крупних грешака, било је ту великих оклевања али њена генерална линија је била патриотска. Пружали су велику помоћ и Републици Српској и Републици Српској Крајини. Ми смо то ценили и зато смо им рекли: "Пружићемо вам шансу да формирате мањин-

ску владу, али, истакли смо на тој првој седници Народне скупштине, бићемо вам увек најоштрији критичари!"

То обећање смо одржали. Били смо најоштрији критичари те мањинске социјалистичке владе! (аплауз)

Пред нама су били нови крупни послови. Требало је срушити Добрицу Ћосића са функције председника Савезне Републике Југославије због његових уступака Хрватима и западним силама у које спада и предаја Превлаке Хрватима.

Требало га је срушити јер је постојала опасност да ће, у дослуху са људима из свог непосредног окружења, од којих су неки, специјални саветници и саветници, били познати страни шпијуну, учинити још крупније грешке на штету српског народа.

Инсистирали смо на смењивању Добрице Ћосића. Уценили смо социјалисте и условили да нам се прикључе у обарању Добрице Ћосића или ћемо се ми прикључити ДЕПОС-у у обарању владе Николе Шаиновића. Социјалисти су морали прихватити наше услове. Добрица Ћосић је пао а ми смо Николи Шаиновићу дали рок од три месеца пошто је тврдио да има добар програм који још није почео реализовати. Дали смо му рок и шансу до 15. септембра уз обећање да ће сигурно пасти ако не покаже добре резултате.

То обећање смо испунили.

Због тог обећања подржали смо неке законске пројекте, које иначе не би подржали. Нисмо смели дозволити да нам 15. септембра кажу да због нас нису успели, зато што им нисмо изгласали те и те законе. Гласали смо за те законе да они после не би имали чиме да образлажу евентуални неуспех.

После тог рока, 27. септембра, поднели смо захтев за указивање неповерења влади Николе Шаиновића.

Крајем априла и почетком маја месеца 1993. године режим је био спреман да капитулира по питању судбине српског народа на простору бивше Босне и Херцеговине.

Режими у Београду, савезни и републички, и у Подгорици републички, прихватили су Венс-Овенов план. Натурално су и Радована Караџића да га потпише. Немајући куд, Караџић га је потписао али само условно.

Српска радикална странка је све учинила да одбије Венс-Овенов план. Одмах смо организовали велике демонстрације у Лозници. Отишли смо на подручје Републике Српске и охрабрили борце и народ рекавши им да ће, шта год да им се деси, имати нашу пуну подршку и помоћ. Све што нам се са Запада наметне мора се издржати.

Тада смо, овде у Београду, у Сава центру, растурили тзв. Све српску скупштину која је имала за циљ да, у име српског народа Републике Српске, прихвати капитулацију. То је била величанствена победа српских радикала! (аплауз)

Тријумфовао је и народ Републике Српске.

Показало се да су претње бомбардовањем биле празне, да су биле блефирате Запада и да нико није у стању да данас удари на онај народ који је спреман да се, до краја, бори за своју земљу и своју слободу.

Нема тог бомбардовања из ваздуха којим се може савладати српски народ и освојити његова територија. Да би победили Србе, на простору бивше Босне и Херцеговине, сви наши противници морали би да пошаљу најмање милион војника од којих би се велики број вратио назад у лименим сандуцима. То смо им ставили до знања.

Читаво лето прошле године провели смо ангажујући се око генералске афере. У томе смо истрајали. Натерали смо режим да смени корумпиране генерале и лопове у Генералштабу на челу са начелником Генералштаба, генерал пуковником

ма тог израза који нису употребили у бесомучној кампањи на државним медијима против српских радикала. Почели су и са хапшењима. Хапсили су људе без икаквих доказа, без икакве кривице.

Ми смо на то бурно реаговали. Нисмо хтели да урадимо оно што су они планирали. Нисмо изашли на улице да демонстрирамо. Нисмо ишли пред затворе, пред полицијске станице, што су они једва чекали да би насилјем одмерили снаге.

Не!
Ми смо ударили директно, ударили смо Милошевића који је стајао иза такве политике. (аплауз)

Не би га ми још јавно напали, да није било хапшења наших људи. Знали смо да он, на један готово ирационалан начин, има доста симпатија у Србији. Људи у Србији не воле Социјалистичку партију Србије, она сваки дан све више губи упориште али он има још доста симпатија. И са аспекта наших страначких ин-

дећемо како ће социјалисти издржати сличне услове, када једнога дана пређу у опозицију. (аплауз)

Српска радикална странка је паралелно развијана у свим српским земљама. Прво у Републици Српској Крајини, Републици Српској, па у Црној Гори. Дуго смо оклевали са формирањем Српске радикалне странке у Црној Гори. Мислили смо да је тамо довољно Народна странка која се, у почетку, експонирала са изразито просрпских позиција. Хтели смо да избегнемо формирање неке контре народњацима, да не би дошло до међусобне конкуренције српских странака. Али, када смо видели да руководство те странке све више нагиње либералним опцијама, да све више преузима конфедерални концепт, да шурује са разним факторима који су супротстављени српским националним интересима, схватили смо да је куцнуо час да се Српска радикална странка формира и у Црној Гори.

Прошле године српски радикали су, први пут, изашли на парламентарне и председничке изборе у Републици Српској Крајини. Задовољни смо изборним резултатима. Добили смо 16 посланичких мандата и друга смо, по снази, политичка партија у Републици Српској Крајини.

Спремамо се и очекујемо да ће ове године бити парламентарних избора и у Републици Српској.

Са каквим се проблемима сада суочавамо?

Свуда увиђају опасност од српских радикала и свуда би да нас расколе, униште и истисну са политичке сцене.

Хтели су то и у Црној Гори.

Нашли су неколико протува, људи који су од почетка били са нама, који су се први уписали у странку али нису могли издржати слободну конкуренцију унутар саме организације, јер су се појавили млађи, способнији и паметнији чланови.

Они су инструментализовани од стране режима, да би изазвали раздор. Нису успели ништа да ураде иако су имали велику медијску промоцију на државној телевизији Црне Горе. Све се то свело на шачицу од 6-7 људи са којима убудуће нећемо имати никаквих проблема јер од јуче и нису чланови Српске радикалне странке.

И у Републици Српској Крајини обигравају неки око посланика Српске радикалне странке. Нашли су се тамо у чуду. Покушавају решити енигму, како формирати владу а да та влада буде по вољи режима из Београда. Тежак проблем, тешко питање. Ми им, по том питању, нећемо олакшавати положај јер смо се договорили са Српском демократском странком Крајине, Милана Бабића, да формирамо коалицију владу. Сутра ћемо Раде Лесковац и ја водити преговоре са Миланом Ба-

Интонирање химне "Боже правде" – с лева на десно: Тома Николић-Раде Лесковац, Драго Бакрач и Александар Стефановић

Животом Панићем. Они су после тога сменили неколико часних и поштених генерала да би покрили ове криминалце. Али, ми смо и то раскринкали.

Када је режим из Београда, у септембру месецу, покушао бањалучким пучем да обори Радована Караџића и да у Републици Српској на власт доведе своје послушнике, први су реаговали српски радикали и раскринкали ту заверу против српског народа у целини.

Пошто влада Николе Шаиновића није остварила ни један позитиван резултат, кренули смо 15. септембра у њено обарање. Претходно смо формирали владу у сенци како би показали и доказали да Српска радикална странка има много способности и паметније људе од постојећег режима за обављање кључних државничких послова. Уместо да аргументовано одговоре на наше тврдње, социјалисти су одговорили увердама и псовкама. Назвали су нас фашистима и криминалцима. Не-

тереса било је боље да га не дирамо. Али ми смо га морали "ударити у чело" да нам не би даље хапсио људе.

Када смо ударили на Милошевића, на његову политику, показали његову умешаност у разне афере, престало је хапшење српских радикала а оне који су већ били у затвору постепено су пуштани на слободу.

Хапсили су са великом помпом а тихо, углавном навечер пуштани су их кућама.

Српски радикали су на ванредним изборима за Скупштину Србије постигли слабије резултате него 1992. године. Ми смо и овим резултатима задовољни јер смо, у предизборној кампањи, издржали оно што сигурно не би могла поднети ни једна друга политичка странка. Ви-

бићем о конкретним појединостима тог нашег коалиционог споразума.

Овде у Србији, у току ове задње предизборне кампање, дошло је до снижења тензије између појединих опозиционих странака. Споразумели смо се да се међусобно не нападамо на онај начин на који смо то раније чинили. Што се нас радикала тиче, ми смо увек са правом нападали неке странке.

Међутим, дошло је до битних политичких промена у другим политичким странкама.

Још поводом Венс-Овеновог плана Демократска странка Србије мења свој курс и прелази на националне позиције. Демократска странка то исто чини негде у септембру месецу, а пред крај предизборне кампање, и Српски покрет обнове почиње да се враћа на старе, изворне, националне принципе и његови челници се, бар вербално, изјашњавају за Србију од Неготина до Книна. Ако они и даље буду истрајавали на таквој политици, могуће су и друге врсте споразума међу нама.

Међутим, видимо да је код неких од њих већ дошло до првих колебања. С друге стране, не можемо разумети њихово улажење у коалициони аранжман са Грађанским савезом или неком странком сличне политичке опције.

Српска радикална странка има свој основни програм на коме ће истрајати. Неке тачке нашег програма већ су одавно реализоване. Ми имамо своју генералну линију од које нећемо отступити. Та линија ће једног дана бити у потпуности остварена. У то смо сигурни. Вера у реализацију тог нашег великог пројекта одржава нас заједно и чини нас најхомогенијом политичком странком на политичким сценама у свим српским земљама.

Разуме се, и код нас има разних, унутарстраначких проблема али ми знамо како се ти проблеми најефикасније решавају. На време смо увели једну солидну, слободну, конкуренцију унутар саме странке. Принцип је да никоме ни једна позиција, ни једна функција у странци није гарантована за вечита времена и да се све позиције и све функције периодично проверавају како би се пружила максимална шанса младим људима да дођу до изражаја.

Ми не заборављамо наше страначке ветеране али време sazрева и потребне су извесне кадровске промене.

Било је, уочи избора, неких трзавица око одређивања посланичких листа где смо можда и неку грешку направили. Гледаћемо да те могуће грешке наредних месеци исправимо.

Исто тако треба имати у виду да, ако је неко у једном мандату посланик, не мора да значи да ће то бити и у другом или у трећем мандату. Ако је неко у два мандата био посланик онда ће мало паузирати па

неће бити и у трећем. Отворићемо простор за неке друге кандидате. Покушаћемо и да вршимо дисперзију одговорности и дисперзију функција унутар Српске радикалне странке.

То је оно што ће нашу странку учинити много здравијом. Она је, и до сада била здравија, у односу на друге политичке странке које су се формирале у српском политичком простору.

Српска радикална странка је једина политичка организација која од оснивања до данас није имала никаквих озбиљних унутрашњих расцепа.

Понекад, додуше, и код нас дође до неких проблема и антагонизама али они се завршавају са једним, два, три или неколико појединачних случајева који ничим не умањују снагу странке и који странку не могу спутати у реализацији њених циљева.

Шта нам год режим спрема, српски радикали ће то издржати. Шта нам год Запад спрема, српски народ ће издржати.

Српски народ нема избора. Доведен је у такву ситуацију да само истрајношћу може победити.

Српска радикална странка никада није била фактор нестабилности ни у једној српској земљи. Она ни данас није фактор нестабилности у Србији, већ напротив, она је изразити фактор стабилности.

Ми никада нећемо напасти власт, само зато што је власт и зато што желимо да дођемо у њену позицију. Ми нападамо власт увек само по конкретним питањима. Сада је нападамо зато што чини крупне промашаје у економији, зато што је довела до социјалне беде у Србији и зато што је омогућила бујање криминала до неслућених размера. Тај криминал је везан за врх Социјалистичке партије Србије а та партија, на жалост, у политички живот враћа неке идеолошке премисе за које смо сматрали, можда у сопственој заблуди, да их је одавно напустила.

Управо те идеолошке премисе ће најбоље допринети да та странка напусти историјску позорницу. Српском народу је доста комунизма и социјализма и самоуправљања и српски народ никада неће дозволити да му било ко то у његовој земљи обнавља!

То је наша порука, са овог Конгреса, Социјалистичкој партији Србије. (аплауз)

Слична је наша порука и Демократској партији социјалиста Црне Горе.

Те две странке сличне су као јаје јајету а опет у међусобним неспоразумима јер се не могу договорити о подели забрана у којима, несметано, намећу харач становништву већ

осиромашеном, већ на просјачком штапу.

Наша порука Српској демократској странци Републике Српске је да српски радикали никада неће напустити јединствени фронт одбране српског животног простора и српског народа. Они могу бити сигурни да ћемо им увек бити искрен и лојалан савезник.

Српска демократска странка у Републици Српској влада вољом народа а ми смо највећа опозициона странка.

Увек ћемо их подржати тамо где је то у интересу српског народа. Међутим, то нас, са друге стране, не ограничава у критици свих појединачних негативних појава, без обзира где се оне појављивале и без обзира на коју се истакнуту политичку личност везивале.

Што се тиче Републике Српске Крајине, тамо ће се српски радикали трудити да се формира влада од најчаснијих, најпоштенијих и најспособнијих људи који ће одговорити интересима свога народа и који ће створити све услове за дефинитивно прикључење Републике Српске Крајине матици Србији, јединственој српској држави! (аплауз)

Данас, на овом Конгресу, вршимо извесне статутарне промене. Наша странка се толико нагло развијала да смо одавно превазишли оне статутарне одредбе о нашем унутрашњем организовању, које смо прописали пре три године.

Овај Конгрес је требало да држимо тек за годину дана. Указало се нужним да пожуримо, да годину дана раније закажемо скуп радикала, разрешимо неке унутрашње дилеме и формирамо јединствени централни орган странке јер се постојећи Главни одбор, до сада, показао крајње нефункционалним и гломазним политичким телом. Одлучили смо на Главном одбору, и то данас предложимо Конгресу, да Српска радикална странка централизује своју унутрашњу страначку организацију у свим српским земљама и да формира јединствен политички орган који ће одлучивати о свим виталним и битним питањима за живот странке у целини и за судбину српског народа, у оној мери, у којој српски радикали буду учествовали у одлучивању по питању те судбине. Данас би требало да формирамо то тело за које предложимо да се зове Централна отаџбинска управа.

Браћо Срби и сестре Српкиње, Српска радикална странка има много разлога да буде поносна на своје досадашње резултате. Да буде поносна на свој укупни учинак у борби за заштиту интереса српског народа. Али, Српска радикална странка се неће уљуљкивати у ловорикама, због досадашњих резултата и досадашњих успеха. Нас тек очекује веома истрајан и самопрегран рад, очекују нас велика искушења. Очекује нас и огромна експанзија која је пред нама.

Српски народ у свим српским земљама све више увиђа да је Српска радикална странка једина права, једина озбиљна алтернатива постојећој власти. Да су српски радикали људи у које се народ може уздати, којима може указати поверење, да су српски радикали људи који никада неће изневерити сопствени народ.

Убеђен да ће и данашњи Конгрес показати највиши степен јединства српских радикала али и највиши степен критичности према унутрашњим слабостима наше странке, да ће показати највиши степен озбиљности у анализи тих слабости и изналажењу начина да се оне што брже уклоне, ја вас поздрављам нашим традиционалним српским поздравом:

СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА!

Живели! (аплауз)

***

После исцрпног и садржајног излагања председника др Шешеља, по истој тачки дневног реда, која се односила на извештај о раду и активностима странке говорили су радикалски председници из осталих српских земаља: Републике Српске, Републике Српске Крајине и Црне Горе.

Др Никола Поплашен

Челник 70.000 српских радикала из Републике Српске, који се само тако презива, истакао је између осталог да су "... у текућем грађанском верском рату српски радикали дефинисали своју политику коју су настојали поштовати на свим нивоима организовања и на свим локалитетима, на следећи начин.

Наше програмско опредељење у Републици Српској било је и остаје, несумњиво везано за принцип, већина српског народа са већином српских етничких и историјских територија мора чинити јединствену српску државу.

Тај принцип, разуме се, све више и све потпуније, из дана у дан, мора се изражавати у свакодневном животу, у војсци, у полицији, у државном апарату, у области утврђивања законских норми, у привреди, у духовном и културном животу који морају бити и модерни и ефикасни и као такви јединствени за укупан српски простор."

Због недостатка простора нисмо у могућности да пренесемо цео извештај проф. др Николе Поплашен (а ни осталих делегата) па ћемо се, са жаљењем, ограничити само на неке уочљиве делове. Извињавамо се, овом приликом, свим цитираним делегатима.

"Српски радикали су се определили да непрестано инсистирају да сви органи и све установе државе, све групе и појединци, од борца у рову до председника Републике, морају поштовати закон и норме које усвоје легални органи државе."

Рекао је др Поплашен а у наставку је, описујући актуелну ситуацију,

Вођа српских радикала за конгресном говорницом

истакао хајку која се и у Републици Српској, синхронизовано са хајком социјалистичког режима из Београда, води против Српске радикалне странке.

"После "Бањалучког септембра 1993." и бруке од изборне кампање у Србији, јасно нам је да се као странка налазимо пред серијом планираних и континуираних удараца. Потпуна медијска блокада, измишљени приговори по моделу: борите се за власт, где сте били кад је рат почео, склони сте лоповлуцима, насиљу, профитерству и томе слично, ово најбоље илуструју.

Како објаснити демолирање и решетање просторија Српске радикалне странке у Добоју, Новом Сарајеву, Хаџићима, Палама, Илијашу, Дервенти и Вишеграду! Свако наше инсистирање на конкретизацији на-

ше одговорности и одговорности других, остало је без одговора."

Др Поплашен је свој експозе завршио следећим речима:

"... Морамо и даље јасно и конкретно маркирати зло, лопове и издајнике који доводе у питање и српски народ и нас као странку.

Уколико још ударније и компетентније формулишемо и наша алтернативна виђења, у смислу решења важних друштвених питања, ништа нас не може оспорити као странку у успону.

Поштована господо,

тачно је да су српски радикали чврсто ослоњени на изворну српску традицију. Али утицајна будућа збивања, без ослонца на оно што се догађало, претстављају политичку флоскулу и празну маштарију.

Дакле, ми долазимо због тога што нас је изазвала будућност а ми смо тај изазов прихватили!"

***

ва, српски стражар између Книна и Вуковара, Раде Лесковац, председник Српске радикалне странке за Републику Српску Крајину, поднео је извештај из којег, такође, преносимо само неке делове.

***

"Ми радикали из најзападније српске земље, Крајине, срећни смо што се овај историјски скуп данас, овде у Београду, одржава. То је скуп сједињења српских радикала и он је за нас утолико значајнији што, на неки начин, представља процес сједињења наших српских земаља у јединствену српску државу!"

"Српски радикали почели су своју борбу у Републици Српској Крајини у два правца. Један је водио ка очувању и ослобођењу Републике Српске Крајине а други у правцу увођења демократије у Крајину и Крајине у демократију."

Превасходно војник који је највећи део ратних година, супротстављен хрватским усташама, провео на првим борбеним линијама, Раде Лесковац је, у наставку свог обраћања радикалним изабраницима, резигнирано приметио следеће:

"... Српски радикали свих српских земаља, у току овог рата, изградиле су свој статус и углед у народу на првим линијама фронта, у парламенту и на сваком другом месту где се бранио општи српски интерес. За нас ту није било појединачног или посебног интереса, него само један заједнички општи интерес.

Други су, на жалост, свој статус у друштву изборили шверцујући дрветом и нафтом, лековима и хуманитарном помоћи, препродајући девизе овде, недалеко, у Чумићевом сокачету и отварајући фантомске фирме на Кипру.

Ми то нисмо радили и зато смо чисти у народу!"

У коментару недавних председничких избора у Републици Српској Крајини које је, речено спортским речником, у последњем секунду утакмице, тројком постигнутом из Београда, добио играч у црвеном дресу, Милан Мартић, председник крајинских радикала је приметио:

"Жао ми је што, са овог места, морам да кажем да избори у Крајини нису били ни демократски ни слободни!"

Стварност је таква кавку смо је сачинили. Ипак, Српска радикална странка је на овим изборима постигла задовољавајуће резултате. Ми смо као што је већ речено, њима задовољни. Први пут, након много деценија, у једној српској земљи радикали су ушли у власт. На простору Републике Српске Крајине, која заузима преко 15.000 квадратних километара, ми смо у 9 општина добили власт... Резултати су показали да народ у нас има поверења, да нам народ верује и да од нас очекује оно што смо у предизборној кампањи обећали."

При крају свог говора на трећем отаџбинском конгресу Српске радикалне странке, председник крајинских радикала је приметио следеће:

"Ако је свет прихватио чињеницу да се бивша Југославија распала на шест делова, ако је прихватио чињеницу да се бивша Босна и Херцеговина распала на три дела, не би требало бити никаквих сметњи да се прихвати и чињеница да се бивша Хрватска распала на два дела!"

Наше право на самоопредељење мора бити испоштовано!"

***

"Пуч" који су у Српској радикалној странци Црне Горе, уз здушну помоћ тамошњих власти, извели неки времешни политиканти није много узнемирио српске радикале.

Очекујући сензације и правећи их тамо где их нема, државни медији те федералне јединице дали су велики публицитет "пучистима" који су сви до једног (било их је троје) искључени из Српске радикалне странке.

Због тога се промотивни извештај новог радикалног председника за Црну Гору, Драга Бакрача, будући да се налази на изворишту догађаја, очекивао са разумљивим интересовањем.

Говор председника и представника радикала из српске Спарте објављујемо у целини:

***

"Даме и господо,
браћо и сестре,

Има ли на политичком простору Срба још и једна странка која би могла да уради ово што ми данас овде радимо. Има ли, осим Српске радикалне странке, и један сигуран и озбиљан политички програм који би могао да послужи као гарант будућег државног уједињења Срба.

Нема. И та околност може да нас чини поносним.

У мојој породици постојали су они који су добро говорили и они који су се добро борили. Ја припадам овом другом делу али улога у којој сам се нашао сили ме да кажем нешто о Српској радикалној странци у Црној Гори.

Када су српске политичке снаге у Црној Гори одступиле од концепта конституисања јединствене српске државе, која би обухватала све српске земље, наметнула се потреба за формирањем Српске радикалне странке, нарочито због мајских избора 1992. године. И поред медијске и других блокада а размере тих блокада најбоље осликава чињеница да је организован бомбашки атентат на митинг и председника Странке господина Војислава Шешеља, на првим изборима за савезну Скупштину у Црној Гори, неоче-

кивано за многе, Српска радикална странка је освојила доста гласова.

На децембарским савезним и републичким изборима, 1992. године, Српска радикална странка није, мада је била прилика, остварила већи продор. Међу објективне разлоге за то, требало би уважити следеће: Блокада на државним медијима, недостатак средстава, атентати на митинге на којима је требало да говори председник странке др Шешељ.

Међутим, стварна препрека за прави успех Српске радикалне странке била је негативна кадровска селекција у странци, у Црној Гори, коју је спровео тадашњи председник странке у Црној Гори. (Радован Вукчевић један од искључених "пучиста" прим. В.С.). Имиџ странке и посебно имиџ председника странке Радована Вукчевића, није могао у већој мери да надвлада одбојност бирача према одређеним људима у странци, у Црној Гори, како у руководству, тако и на терену. Са тим проблемима се и данас срећемо.

У периоду од избора 1992. године па до краја 1993. године у Црној Гори, Српска радикална странка делује искључиво кроз активност Посланичког клуба у Скупштини Црне Горе.

Тај ангажман посланика на линији програма странке и њеног препознатљивог метода рада, допринео је да углед странке ипак порасте.

У том периоду, републички Главни одбор странке се не састаје. Прекинуто је комуникација са чланством на терену. Странка се не оглашава у приликама када је то неопходно а успешан покушај јачања странке присаједињењем мањих српских странака у Боки је прекинут.

Неспоразуми у странци кулминирали су у последње време око израде новог Статута и Програма странке. Трочлана посланичка група је негирала јединствени статутарни концепт Српске радикалне странке и програм уједињења српских земаља. Због таквог става и анти страначког деловања, искључени су из странке посланици у Већу грађана, Душан Бошковић, Радован Вукчевић и Славољуб Шошкић. Ова догађања неће озбиљније угрожити положај Српске радикалне странке међу бирачима у Црној Гори. Напротив, можда ће је, ја то тврдим, ојачати!

Који су проблеми са којима се суочава Српска радикална странка у Црној Гори?

Све парламентарне странке у Црној Гори формиране су пре Српске радикалне странке. Звучи парадоксално али од свих српских земаља једино су у Црној Гори Срби у позицији националне мањине! Што је тако, крива је педестогодишња политика расрбљавања Црногораца.

Питање државности Црне Горе је проблем који је изузетно важан за деловање Српске радикалне странке.

О чему се ради?

Комунисти су потрли памћење српског народа у Црној Гори и про-

извели један сурогат ватиканско авнојевске суштине, што је погубно за Србе. Пре децембарских избора 1992. године, чак две трећине радикала у Црној Гори није смело да се, отворено, декларише као Срби. Сада је то другачије. Да није Српске радикалне странке, српско име у Црној Гори се не би готово ни помињало.

Српска радикална странка мора, у извесној мери, да рехабилитује Велику српску подгоричку скупштину из 1918. године. Не сме да буде дилеме око Савеза српских земаља, Србије или Велике Србије! Припадамо оним Србима у Црној Гори који би своју државу да назову по свом

Недостатак средстава за финансирање активности Странке у Црној Гори је посебно изражен проблем, са, засада, неизвесним решењем.

Кадровска обнова Странке у Црној Гори је нужна. Негативне рефлексije последњих радикалских изборних резултата у Србији на кадровску обнову Странке у Црној Гори су могуће али мислим да будући изборни резултати Српске радикалне странке у Црној Гори неће значајније зависити од изборних резултата у Србији. Претежно ће зависити од нашег рада.

У Црној Гори Српска радикална странка је организована у 20 општинских одбора. Једино на Цетињу

ји. Нас мора красити политичка толерантност, разумевање за ставове других а, изнад свега спремност да вшше пута меримо а само једном сечемо!"

Господин Миза је рекао још да га обузимају посебна радост и велико задовољство "... што су у овим смутним временима радикали остали чврста политичка снага. Бројни атаки на наше јединство разбили су се и даље ће се разбијати о нашу спремност да постојимо и останемо у првом реду ради нашег народа.

Моја радост и задовољство су утолико већи што видим све већи број младих људи у нашим редовима, који ће наставити оно што смо ми започели и, колико толико, остварили."

***

После господина Станоја Ђорђевића Мизе, делегатима Трећег отаџбинског конгреса обратио се и проф. др Предраг Лазаревић. Залажући се за језичку чистоту, исконско православлје и српску демократску саборност, приметио је следеће:

"Ми морамо кренути трагом једне специфичне српске демократије, а то је демократија саборности која поштује и колектив и индивидуалност. Унутар овог тела постоји слога. Слога јединки које чине колектив Српске радикалне странке. Само на тај начин ми постајемо свестан субјект а не део једне изманипулисане масе".

***

Из реферата Јована Гламочанина, једног од потпредседника Странке и савезног посланика, посвећеног највећим делом организационим питањима и међустраничким односима, издвојили смо пасус који се односио на Социјалистичку партију Србије и њеног лидера Слободана Милошевића.

"На власти у Србији је странка коју води прикривени аутократ, спреман да употреби сва средства у одбрану једнопартијске власти. Жеља за влашћу је разумљива а у случају Слободана Милошевића она садржи намеру да се сачува социјалистички режим и да носиоци власти остану они који су били највернији Савезу комуниста Србије.

Слободан Милошевић има још један разлог да, по сваку цену, брани постојећу власт а то је чињеница да би Социјалистичка партија Србије, у случају преласка у опозицију, доживела кадровско осипање и организациону ломљаву, пошто окосницу те странке чине људи којима је основни политички мотив стицање материјалне користи злоупотребом власти.

Колико далеко је спремна да иде владајућа партија у Србији, најбоље је потврђено у протеклој изборној кампањи. Ту пресију смо издржали. Издржаћемо и оне које предстоје.

Стари радикали - Станоје Ђорђевић у средини

националном имену. То не значи негацију Црне Горе. Црна Гора је симбол. Да је нема српски радикали би је измислили!

Црну Гору и њену суштину потиру они који је презивају у Монтенегро и презивају топониме подловћенских шума сличним "звучним" туђицама. То је негација Црне Горе.

Ове околности, које сам навео, условљавају позицију Српске радикалне странке у Црној Гори, где, иначе, делује више странака које се зову српским. Условно речено, мале српске странке, у Црној Гори, ако не желе да, цепкањем бирачког тела, штете интересима српског народа, мораће да пређу у редове Српске радикалне странке. Вођство Странке у Црној Гори неће својим психолошким и политичким профилем сметати уједињењу Срба у Црној Гори, што до сада није био случај.

Српски радикали су се трудили да пруже помоћ Србима, који су расејани ван данашње Југославије, у добровољцима, колико се могло, и у материјалним средствима, такође. Предњачило је приморје, Бока, и српска Зета.

нема одбора, што је последица тамошњих специфичних прилика.

На крају завршавам излагање са познатим слоганом Српске радикалне странке који нама Србима ван авнојевске Србије много значи:

Србија је вечна – док су јој деца верна!

***

Један од активних учесника Конгреса био је и потпредседник Странке, Станоје Ђорђевић, популарни Миза, тихи и одмерени човек, кроз чије су излагање провејавали мудрост и искуство старог радикала. У склопу свог говора господин Миза је рекао да "... Социјалисти и унутар Србије и ван Србије уносе изузетно велику дозу политичке мржње, претећи да се ова у неком тренутку у Србији претвори у нежељене сукобе. Оваква атмосфера нас радикале обавезује на посебну опрезност. Никада, ни под којим условима, не смемо подлећи било каквој провокаци-

Међутим, немамо времена за опуштање и пропусте јер је наш политички противник моћан и бескрупулозан".

У наставку излагања Јован Гламочанин је изнео своје мишљење о неким опозиционим странкама.

"На политичкој сцени Србије за сада су, поред Српске радикалне странке, значајне још Демократска странка и ДЕПОС, чија је окосница Српски покрет обнове.

У борби против владајућег режима, те странке не могу дати довољан допринос, јер су у озбиљном унутрашњем расколу и имају фракције које су спремне на колаборацију са режимом.

Последњи избори су коначно потврдили правило да у једној земљи не могу постојати две, или више значајних странака, са истим именом и програмом. У нашим условима, то значи да нема довољно простора за Демократску странку, Демократску странку Србије и још неке странке сличног имена.

Када је реч о ДЕПОС-у и Српском покретну обнове, питање је још сложеније. Озбиљни проблем је настајање Српског покрета обнове да обухвати чланство и бирачко тело као да представља истински народни покрет а не странку чији је основни циљ остварење власти...."

О изгледима Српске радикалне странке господин Гламочанин је рекао следеће:

"... Све то указује да Српска радикална странка са својом чврстом организацијом, јасном идеологијом и доследним деловањем има изванредне услове за политички успех.

Ови елементи су несумњиви али наша странка је у конкуренцији политичких партија које најмање поштују равноправност и доследност. Због тога ћемо, и даље, имати беспопштедну борбу и са једном и са другом страном."

***

Један од највећих аплауза "на отвореној сцени" добио је доајен (79) у републичкој Скупштини, уважени професор и доктор ветерине, **Војислав Димитријевић**, радикал из Приштине.

Др Димитријевић "познат" по ауторитативном, културном и поштеном вођењу конститутивних седница републичког парламента, чији је најстарији посланик, кратком беседом поздравио је млађе колеге.

"Поштоване даме и господо, ја, са поносом, већ по други пут отваравам парламент Србије али са великом жељом очекујем дан да уз Божију помоћ, правду и нашу слогу и по трећи пут отворим, као српски радикал..." На том месту симпатични ветеринар је био прекинут аплаузом. Међутим он се, као и у народној Скупштини, одмах снашао и наставио "... да и по трећи пут отворим

као српски радикал прву седницу Скупштине свих српских земаља!"

***

Проф. др Милан Бачевић, члан Централне отаџбинске управе и посланик у Већу грађана Савезне скупштине, у анализи изборних резултата, у свом краљевачком округу, који се могу узети као узорак и за остала подручја, уз помоћ релевантних статистичких података, изнео је право стање ствари.

"Анализирајући битне показатеље изборних резултата претпрошних избора, који се са правом сматрају врло успешним и прошлих, којима нисмо задовољни, дошли смо до следећих података.

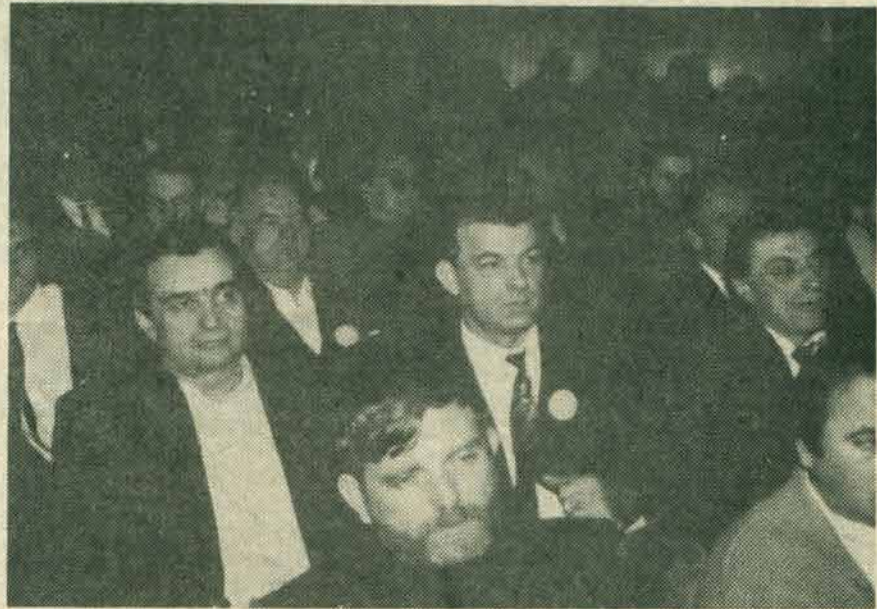
Структура чланства није таква да би се на већи број високо образованих кадрова могло, у сваком тренутку, ослонити тим пре што је највећи број ових кадрова запослен у друштвеним организацијама. Познато је да су нам чланови, па и симпа-

цијама као што су наше. У свим општинама Рашког округа у структури чланства доминира средња стручна спрема. У њој су, углавном, радници из производње. Њих је 20.02% што би требало да значи да радничка структура исказује слободније своје незадовољство од интелектуалаца за које се не може рећи да су аполитични али ни да су задовољни својим друштвеним и социјалним статусом.

Следећа категорија су земљорадници који чине 11.62% чланства. Претпостављам да је слично и у осталим деловима Србије.

Ми, у даљем раду са пољопривредницима, треба своје шансе да тражимо у њиховом неповерењу према власти, у нејасној перспективи њихове производње и читавом низу других несигурности.

Наш програм о пољопривредној производњи је на сасвим солидној основи али га треба детаљно објашњавати и допуњавати предлозима о ревитализацији сеоских насе-

Делегати Трећег отаџбинског конгреса

тизери, изложени разним притисцима од стране утицајних чланова владајуће странке у својим местима, што увелико отежава рад. У већем броју случајева довољена је у питање и њихова егзистенција. Неки су, у Краљеву на пример, из наше и других опозиционих странака, смењени са руководећих места а неки су остајали и без посла.

Рашки округ је доста специфичан по свом начину рада, по геостратешком положају итд. У Рашком округу само 1,84% посто чланства је са високом стручном спремом, што је премало за једну странку са амби-

ља, тим пре што данас у Србији преко 60% насеља, а у планинским подручјима око 85% насеља насељавају старачка домаћинства. Гледано са аспекта просторног размештаја села, ситуација је све гора идући од низије ка висији и од севера ка југу Србије.

Следи категорија за коју тврдимо да претставља перспективу странке. То су студенти и ђаци. Заступљени су са 11.16%, у Рашком округу. Сасвим солидно ако се зна да нам је овај потенцијал био недоступан на прошлим изборима.

Пензионери и незапослени су, такође, врло значајни у структури чланства. Незадовољавајући социјални статус, разочараност у владајућу странку и примамљивост наших програмских начела доводе у

странку пензионерску популацију. Занимљиво је да они показују велику предузимљивост и кооперативност што и даље треба неговати."

***

Делегат који је својим присуством на Трећем отаџбинском конгресу Српске радикалне странке оповргао оптужбе о шовинистичкој концепцији Странке био је **Фејзо Камбери** који је сам себе представио. "Браћо и сестре радикали, ја сам Горанац, припадник етноса Горанаца из Горе која се простире, свом својом површином дуж југословенско албанске границе у дужини од 60 километара и има 19 села у којима живи преко 17.000 душа".

Кратко коментаришући привредну ситуацију господин Камбери је рекао:

"Друго на шта би се осврнуо је садашњи привредни програм који је од огромног значаја за све српске земље али у који, и поред најбоље воље, не могу да верујем у смислу успеха. Не могу да верујем, не због тога што је базиран више на политичким и социјалним а далеко мање на економским потребама, већ, пре свега, што не верујем да коза може успешно да чува купус!"

***

После последњих говорника у преподневном раду Конгреса, Зорана Обрадовића и Аћима Вишњића, које, нажалост, из већ наведених разлога не можемо да цитирамо, Тома Николић је објавио паузу до 15.30 часова, предвиђену за избор председника Странке.

***

У холу здања које је, некада, "припадало" радничкој класи, сатераној у тзв. синдикате, које су српски радикали идеолошки прочистили и просветлили својим беседама, обављено је гласање за председника Српске радикалне странке.

Беспрекорно организовано, од стране младих радикала из свих београдских општинских одбора, гласање је дало следеће резултате. Победио је др Војислав Шешељ коме је од 667 присутних делегата, 558 радикалских изабраника указало поверење да у наредне четири године, вероватно одлучујуће у преузимању власти од социјалиста, буде на челу Странке.

Остали са листе кандидата добили су укупно 99 гласова, овим редом:

– Драго Бакрач	0 гласова
– Јован Гламочанин	3 "
– Маја Гојковић	13 "
– Станоје Ђорђевић	9 "
– Раде Лесковац	13 "
– Томислав Николић	56 "
– др Никола Поплашен	5 "

После обављеног гласања догодио се један добронамерни "инцидент".

Ревносни председник Изборне комисије, **Александар Стефановић** пожурео је да, мимо процедуре, прогласи победника и честита му избор.

Преурањено честитање "онемогућио" је Томислав Николић који је тражио да, по Пословнику, присутни делегати, дизањем руку, верификују изборне резултате.

Трнутак одлуке – изјашњавање делегата

После обављене формалности громогласни аплауз и повици одобравања поздравили су избор др Војислава Шешеља за председника Српске радикалне странке са новим, четворогодишњим, мандатом.

***

Један од најактивнијих (у преводу највреднијих) делегата Трећег отаџбинског конгреса Српске радикалне странке био је **Александар Стефановић**, генерални секретар Странке и председник Изборне комисије која је спровела избор председника Странке.

Александар Стефановић, један од најсупешнијих ваљевских политичара до данас, оснивач једне од првих опозиционих странака, Либералне странке, први ходочасник на Равну Гору, први иницијатор суђења Јозефу Броз (увек у нечему први) био је "генерални" генератор Трећег отаџбинског конгреса.

Од јутра до мрака, буквално од отварања до затварања конгресних калија, био је у "оптицају". Дочекивао је делегате који су од раног јутра пристизали из свих српских земаља, надгледао и координирао рад техничких служби, прискакао у помоћ где је требало и био ИСТОВ-

РЕМЕНО присутан у сваком делу велике конгресне сале. Обавио је највећи део "невидљивог" посла.

***

Коментаришући изборне резултате др **Станко Студен** је рекао:

"Српска радикална странка је освојила 39 посланичких места. То је знатно мање него што их је имала на претходним изборима. Међутим, ево зашто, српски радикали нису изгубили, нису поражени.

Прво, издржали смо атомски удар владајућег естаблишмента после чега смо показали да је структура Српске радикалне странке много јача него што су социјалисти мислили и него што су желели.

Друго, јасно је профилисана снага Српске радикалне странке која је, у међувремену, ојачана кадровски. Није случајно што су у Странку дошли квалитетни и образовани кадрови.

Треће, јасно је профилисано бирачко тело Српске радикалне странке које се, планским и систематским радом у бази, може само увећати.

Управо из тих разлога, мислим да је Српска радикална странка из ових избора изашла знатно ојачана.

Делегат **Зоран Дражиловић** је, у бризи за добровољце који су преко Српске радикалне странке одлазили на ратиште и тамо остајали или се враћали без удова, упутио апел делегатима Конгреса чији део преносимо.

"Шта су владе Републике Србије и Савезне републике Југославије до сада учиниле за породице погинулих бораца и рањеника?"

Скоро ништа!
Додуше, обезбедиле су сандук, крст, једнократну новчану помоћ и понижавајуће микро пензије.

Наше обавезе су озбиљне и велике. Морамо заједничким снагама, уз помоћ браће из дијаспоре, доброт-

вора и приватних и државних фирми да уложимо максимум залагања око бриге за интересе својих чланова а посебно за чланове породица погинулих и рањених бораца.

Та наша помоћ обухватала би скупљање и дистрибуцију хране, одеће, обуће, огрева, школског прибора, скупљање помоћи за подизање споменика тим палим српским јунацима и решавање стамбених проблема и проблема запошљавања.

Посебно морамо водити рачуна, а то су наша дужност и обавеза, о српским сирочићима, деци чији су очеви пали на бранику српства."

однео је вихор Првог светског рата. После две деценије дошао је Други светски рат и прича се поновила. Простор Лесковца и тог дела јужне Србије остао је са убогом сиротињом која је била изузетно добро тесто од којег је комунистичка партија умесила добру погачу коју мезети већ 50 година.

Једина конкуренција и једини који могу да угрозе примат Социјалистичке партије у овом делу Србије су радикали. Знајући то, социјалисти су, у најоштријем виду, напали све што је радикално. Уследила су хапшења, малтретирања, притисци на чланове

низам. Зато и политика Српске радикалне странке, у том смислу, мора водити рачуна и бити одмерена."

О једном сегменту новог економског програма мр Шпирић је рекао: "Изградња новог монетарног система која је сада, кроз пакет системских закона, у примени на подручјима Савезне Републике Југославије, нанеће више штете него користи Републици Српској и Републици Српској Крајини. Овакав програм могла је да понуди немачка "Бундес банка" и имао би исте резултате. По том програму и Република Српска и Република Српска Крајина су полигони који треба да обезбеде девизне резерве за супер динар."

Милан Веселиновић, Савезни посланик из Новог Пазара, рашког Трговишта, је у свом говору, са приметном дозом горчине, описао свој град који је, заслугом социјалиста, изгубио сва обележја српског насеља.

"... Данас стари Рас није оно што су замислили Немањићи. Данас он више подсећа на неку провинцију у Турској или Ирану него на српски град, престоницу најславније српске династије.

Град је "украшен" исламским обележјима и многобројним камијама са којих се, неколико пута дневно, чују урлици хоџа, гушећи звона са древних Сопоћана, Ђурђевих ступова и Петрове цркве.

Због свега овога, није чудо што су муслиманске избеглице из бивше Босне и Херцеговине, нашле уточиште баш у Новом Пазару. Можда се њихови синови, мужеви, браћа, очеви боре у бившој Босни и Херцеговини за један овакав Саница, овакав Нови Пазар.

Питам се, колико ми Срби из Србије помажемо или одмажемо праведну борбу браће у Републици Српској и Републици Српској Крајини ако на територији Србије а посебно старе Рашке, примамо муслиманске избеглице, без икакве претходне провере. Чувамо породице и најближе рођаке најекстремнијих муслиманских вођа попут Ганића, Дрековића, Халиловића и других који су у црно завили многе српске мајке."

***

На Конгресу су говорили и делегати чије изводе из говора ћемо објавити у наредним бројевима "Велике Србије". Они су говорили овим редом.

- Млађен Радовановић
- Татјана Ђорђевић
- Илија Дармановић
- др Радомир Поповић
- Гордана Булатовић
- Данило Голубовић
- Чедомир Васиљевић
- Рајко Аксић
- Бранислав Вакић
- Вељко Гаћеша
- Жељко Божић

Договор у паузи

Драго Терзић, делегат из Опова, имао је своје мишљење о тек усвојеном Статуту Српске радикалне странке.

"Статут Српске радикалне странке је јасан, сажет и прихватљив. Овај акт којим су уређени унутрашњи односи, начин рада, органи и организације Странке, претпоставља да ће, убудуће, Српска радикална странка моћи да се, још боље и квалитетније, одреди према правцима свог политичког деловања.

Славиша Младеновић, делегат из Јабланичког округа, који је са говорнице, стицајем околности, први честитао избор за председника др Војиславу Шешељу, објашњавајући како и зашто је Лесковац постао центар и гласачка база Социјалистичке партије Србије, рекао је:

"После ослобађања Лесковца и околине из вишевековног ropства под Турцима, веома велики простор Лесковца и јужне Србије остао је без становништва. То је довело до масовне колонизације тих простора са терена Косова и Метохије, Црне Горе, Херцеговине и других пренасељених области Србије.

Та колонизација је почела крајем XIX века а завршила се пред Балканске ратове и први светски рат.

Оно мало иметка који су ти колонисти, мукотрпним радом, стекли

Српске радикалне странке који су запослени у државним предузећима као и њихово удаљавање са посла."

Мр Никола Шпирић је у свом конгресном пледоајеу, чије, по нама, интересантне делове преносимо, истакао да је српски народ насељен у Републици Српској и републици Српској Крајини "имао историјску шансу да, у условима грађанског рата, рашчисти са бившим политичким и економским системом. Међутим, његови резултати су видљиви само у одбрани етничких граница српског простора а изостали су изградња новог политичког и привредно економског система.

Србија и Црна Гора се налазе у ситуацији када, ради међународне јавности, притиснуте санкцијама и нарастајућим социјалним тензијама, врше јалово фризирање бившег комунистичког система.

Поставља се питање како и на који начин објединити, политички и економски, четири српске државе. Напомињем да су у политици увек проблем мере. Наглашени унитаризам као и наглашени регионализам, као крајњи резултат, дају сецесио-

- Александар Ђорђевић
- Војин Вељковић
- Валентина Јовановић
- Радован Кричек
- Жарко Гвозден
- Милан Веселиновић
- Драго Ступар
- Славољуб Јовановић
- Вучко Игњатовић
- Богдан Радоњић
- Мирослав Песник

***

На Трећем отаџбинском конгресу Српске радикалне странке изабрани су чланови Централне отаџбинске управе које је 23. јануара, недељу дана раније, на својој седници предложио Главни одбор странке.

Једногласно изабрани чланови Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке су:

- Славко Алексић
- Драго Бакрач
- Милан Бачевић
- Бранислав Блажић
- Мирко Благојевић
- Гордана Булатовић
- Чедомир Васиљевић
- Никола Васић
- Аћим Вишњић
- Милинко Газдић
- Јован Гламочанин
- Маја Гојковић
- Данило Голубовић
- Ратко Гондић

- Веселин Грбић
- Илија Дармановић
- Пантелија Дамјановић
- Милан Драгишић
- Мирослав Драмлић
- Станоје Ђорђевић
- Милорад Јеврић
- Славољуб Јовановић
- Боривоје Костић
- Зоран Красић
- Тодор Лазић
- Предраг Лазаревић
- Раде Лесковац
- Станко Лончаревић
- Ратко Марчетић
- Никола Милићевић
- Милорад Мирчић
- Игор Мировић
- Станислав Момчиловић
- Томислав Николић
- Милорад Пејовић
- Мирко Перковић
- Никола Поплашен
- Милован Радовановић
- Новак Савић
- Александар Стефановић
- Драгољуб Стаменковић
- Слободан Станкић
- Марко Спајић
- Јоргованка Табаковић
- Зоран Тешовић
- Драган Тодоровић
- Ђорђе Умирчевић
- Матеја Цветојевић
- Љубица Шолаја
- Никола Шпирић

***

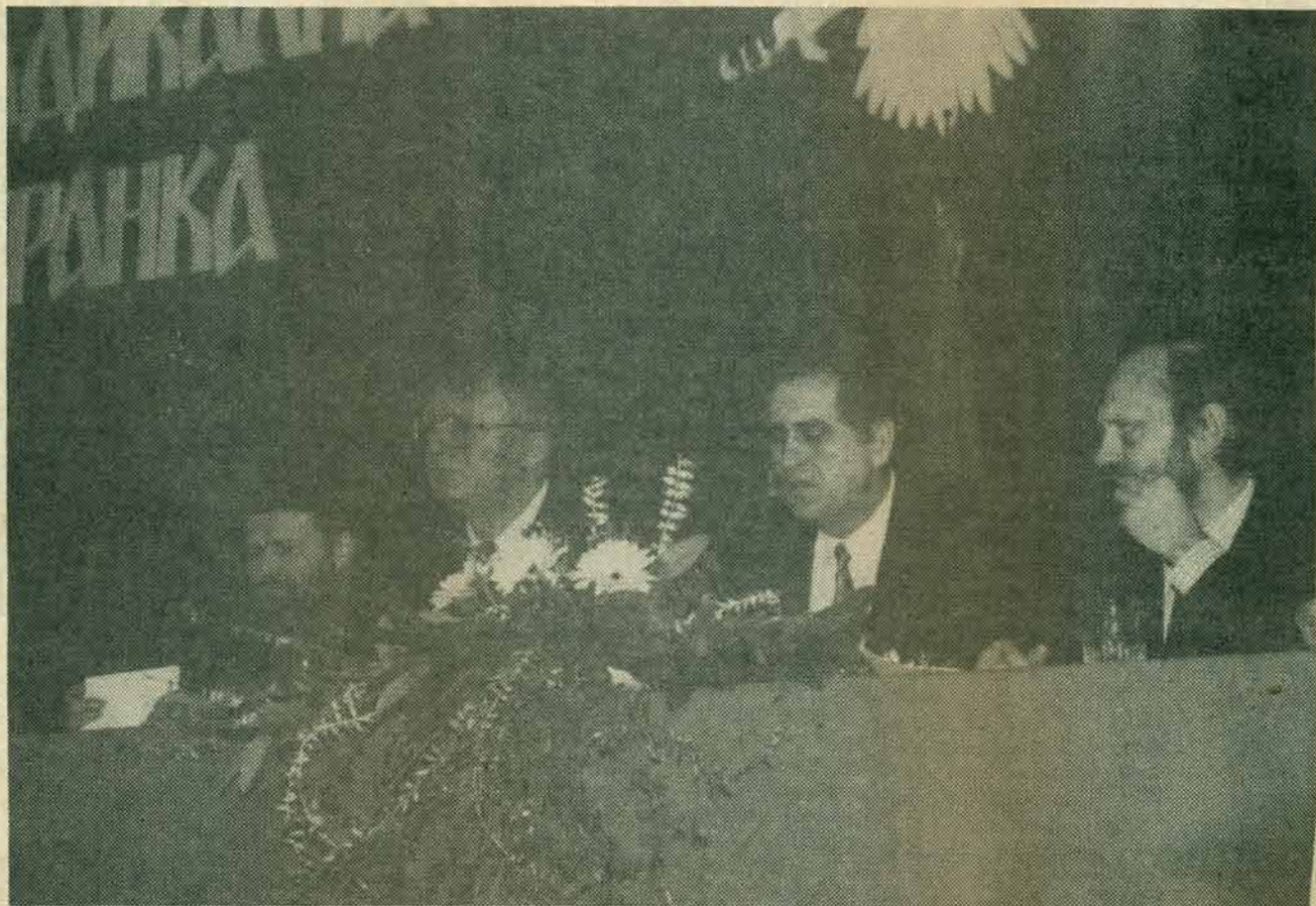
Трећи отаџбински конгрес, једногласном одлуком делегата, усвојио је Статут и Програм Српске радикалне странке. Образложење најважнијих правних аката Странке дао је председавајући Томислав Николић.

"Главни одбор Српске радикалне странке је маја месеца 1993. године формирао радну групу за израду нацрта Статута Српске радикалне странке, којим би се на јединствен начин уредило питање организовања Странке у свим српским земљама.

Радна група је израдила нацрт Статута који је достављен свим општинским одборима Српске радикалне странке, ради упознавања и давања примедби. Комисија Извршног одбора Странке, за усаглашавање примедби на нацрт Статута, размотрила је све приспеле примедбе и сачинила коначну верзију предлога Статута која је достављена свима делегатима Конгреса".

Образложење за Програм било је слично формулисано.

"Главни одбор Српске радикалне странке је октобра месеца 1993. године формирао радну групу за реновирање и допуњавање политичког, економског и социјалног Програма.

Председници и потпредседник - Лесковац, др Шешел, Николић и др Поплашен

Радна група је израдила нацрт Програма и доставила га свим општинским одборима Српске радикалне странке, ради упознавања и давања примедби.

Комисија за усаглашавање примедби на нацрт Програма размотрила је све приспеле примедбе и сачинила коначну верзију предлога Програма која је достављена свим делегатима Трећег Отаџбинског конгреса Српске радикалне странке.

После једногласног усвајања Програма Томислав Николић је још рекао:

"Даме и господо,
сестре и браћо,
радикали свих српских земаља.
Као што дете у четвртој години још увек учвршћује свој корак, тако и ми, новим Статутом и Програмом, учвршћујемо своје деловање у свим српским земљама."

***

Завршну реч на Трећем Отаџбинском конгресу Српске радикалне странке дао је "новоизабрани" председник др Војислав Шешељ чији говор, као и уводни, преносимо у целини.

***

Даме и господо,
браћо Срби и сестре Српкиње,
Данас, на Трећем Отаџбинском конгресу Српске радикалне странке створили смо политичку и програмску основу на којој ће српски радикали деловати у наредних неколико година.

После овог Конгреса чекају нас најтеже обавезе.

После овог Конгреса ми ћемо, у извесном смислу, приступити реорганизацији Српске радикалне странке. Почећемо са заменом чланских карата.

Зашто?

Не зато да би спровели чистку у странци, као што су то некада радили комунисти, већ зато да би централизовали издавање чланских карата и ускратили режиму сваку могућност манипулације нашим чланским картама.

Имали смо случајева да је полиција, на неки начин, дошла до наших чланских карата па их је, онако бланко, давала разним људима са циљем да компромитује Српску радикалну странку.

Било је више случајева да је полиција представљала јавности неке криминалце, уличне мангупе, као наше чланове.

У борби против Српске радикалне странке режим сматра да су му сва средства дозвољена. А ми ћемо одолети свим ударима режима. Режим нас неће изнутра разбити, неће нас међусобно завадити и неће нас сломити! (аплауз)

Српска радикална странка је најхомогенија и најача онда када је изложена најтежим ударцима режима. На сваки напад режима

Раде Лесковац – председник Српске радикалне странке Републике Српске Крајине

имали смо адекватан одговор. Тако ће бити и убудуће.

Српски радикали, посланици у Народној скупштини Републике Србије договориће се сутра у 17 часова, на седници наше посланичке групе, како да наставе дебату у Скупштини.

Социјалисти могу све купити у Народној скупштини али никада не могу купити српске радикале! (аплауз)

Социјалисти се могу са свима нагодити и упрегнути их у своја кола али неће успети да то учине српским радикалима. Ови што се сада ценкају са социјалистима траже само поделу функција. Траже учешће у државној власти, траже високе државне положаје.

Када смо били у најбољим односима са Слободаном Милошевићем ми се за те ствари нисмо јагмили!

Договарали смо се, ценкали и међусобно условљавали, увек инсистирајући на реализацији неких општих друштвених интереса. Када смо им на једном пољу чинили уступке на другом пољу смо постизали максимум, у интересу српског народа.

Никада нисмо тражили неке министарске фотеле. И када су нам их нудили нисмо их прихватили да не би, због тога, чинили социјалистима неке уступке. То је морални кредо Српске радикалне странке. Уствари, то инсистирање на моралу, на

основним етичким принципима нас је и одржало.

Никада пред својим народом нисмо имали никаквих тајни. Увек смо деловали онако како смо мислили да је исправно. Увек смо деловали онако како смо народу, унапред, обећали.

Зашто смо прошле године пружили шансу социјалистима да формирају мањинску владу?

Зато што није било друге могућности. Могли смо их и срушити са власти прошле године. Међутим, они су тада деловали партиотски а они са којима смо их могли срушити са власти били су на другој страни. Борили су се против интереса сопственог народа. То је био разлог зашто са њима нисмо могли.

Ми нећемо у савез са црним ђаволом на шта неки позивају! Не! Ми хоћемо да, својом моралном чистоћом, социјалисте оборимо на плећа, да их срушимо са власти! (аплауз) Када се прив пут компромитујемо нећемо пред народом бити убедљиви.

Зашто смо 1993. године постигли нешто слабије изборне резултате него 1992. године?

Зато што смо ударили на Слободана Милошевића.

Зато што смо били блокирани на државној телевизији и зато што нисмо имали материјалних могућности за бољу предизборну кампању. То су три разлога. Основни је онај први.

Да смо Милошевића оставили по страни а нападали само социјалисте, резултати би били бољи. Ту смо тактику имали на прошлим избори-

Тада је Милошевић заиста деловао патриотски.

Када је престао да делује патриотски, инсистирањем да Република Српска прихвати капитулацију коју јој је наметао Венс-Овенев план, ми смо, први пут отворено, кренули против њега. Кренули смо у право време. Нисмо га рушили онда када је деловао у народном интересу али смо, одлучно, кренули онда када је почео да напушта тај народни интерес.

Када нам је почео хапсити људе, ударили смо га у чело, тако снажно, да је чело пуцало под ударцем српских радикала!

Тиме смо читали лекцију и режиму и свима онима који су сматрали да је обрачун са Српском радикалном странком сувише лаган. Показали смо да је Српска радикална странка најтврђи орах на српској политичкој сцени у свим српским земљама.

Ми данас бацамо рукавицу изазова!

Нападајте и туците свим средствима Српску радикалну странку а она је после сваког вашег удараца све снажнија и све способнија!

Ови пилићари, ови кокошари (смех и аплауз) који када једном оду код Милошевића, диве му се, клече на коленима пред њим, швале га као часног човека, доброг, шармантног, духовитог итд. Шта они имају да траже. Милошевићева грешка је што их није звао још 1990. године, најверније би му служили!

Зашто смо ми увек били прогањани и забрањивани?

Зато што смо знали шта хоћемо и што смо знали како то што хоћемо можемо да постигнемо. То и данас знамо, боље него икада. Не могу нас преварити. Не могу нас обманути. Не могу нас поткупити. Када су нам нудили да бирамо министарске фотеле ми смо их одбили. Пробајте ви сами. Рекли смо, па ако не будете знали ми ћемо вас срушити али са вама не можемо.

Кажу, Влада народног јединства.

Нека формирају ту Владу народног јединства. Нека је назову како год желе. Али свака влада па и Влада народног јединства мора имати опозицију. Ко ће јој указивати на оно што не ваља? То ћемо радити ми, српски радикали. Таквој влади ће бити потребна најквалитетнија опозиција, радикалска опозиција.

Радикали ће грметити на свим српским просторима.

Оно што ми сазнамо, најкраћим путем сазнаће народ. Све афере које будемо могли раскринкати ми ћемо раскринкати, у оним преосталим средствима јавног информисања која су нам још доступна. Мало је таквих средстава али што смо више спутани у јавним медијима то више глас кружи, то се више популарност радикала шири у народу.

Изборни резултати Српске радикалне странке нису сведочанство наше укупне снаге.

Наша је снага већа него што су резултати гласања показали. Зашто?

Неспорно је да су социјалисти добили више гласова него 1992. године али су много више гласова украли, фалсификовањем изборних резултата. Ми смо сведоци да су они фалсификовали изборне резултате, ми смо их откривали. Откривали смо их и доказивали па су на неким бирачким местима морали да пониште изборе. Рецимо у приштинској изборној јединици. Како су они то радили? Добили су на неком месту 3000 гласова па допишту јединицу испред оне почетне тројке. Ми их онда питамо зашто на крају бројке нису дописивали јединицу, имали би знатно више гласова. Оборе они то на Изборној комисији или на Врховном суду а после перфидним средствима остваре резултат који им одговара.

Зашто су онолико дуго пребројавали гласачке листиће? Много дуже него 1992. године када смо имали и савезне и републичке и покрајинске и општинске изборе.

Зашто?

Зато што су до задњег момента штимовали изборне резултате. Некако су стигли до броја 123. Негде су се преварили, негде им је мало фалило али било је касно да то исправе!

Зашто смо се договарали са другим опозиционим странкама? Зато што нам је свима заједнички циљ био да избори по што чистијој процедури буду изведени. Да резултати буду што поштеније утврђени. Ништа друго није било у питању. Ничега другог заједничког ми немамо са њима. И само по тим питањима можемо убудуће сарађивати са њима. Ако треба да заједнички изаберемо спикера Народне скупштине онда ћемо то урадити. Али нећемо подржати кандидата оне странке која каже да Србија треба да клекне на колена, да капитулира, не би ли нам укинули санкције!

Како је уопште могуће борити се у Народној скупштини за укидање санкција? Чиме се борити за укидање санкција? Једино инсистирањем на капитулацији српског народа а ми то ни по коју цену нећемо тражити!

Санкције ће укинути оне велике силе које су нам их и завеле и то онда када се међу њима промени равнотежа снаге. Или онда када наша позиција буде, по нас, нешто повољнија у њиховим међусобним прерачунавањима. Па као монета за поткусување будемо у нешто бољем положају него што смо били прошли пут. Ту нам могу помоћи наши пријатељи: Русија, Кина и неке

друге државе али ни то нема веза са Народном скупштином.

Ствар је аутоматије, наших дипломатских напора да анимирамо наше пријатеље да се што више ангажују на укидању санкција.

Они који мисле да је српски народ крив за увођење санкција, који мисле да је крив за избијање рата на подручју бивше Југославије, не могу говорити у име читаве опозиције!

То им никада нећемо дозволити.

Браћо Срби и сестре Српкиње, имамо много проблема са режимом на подручју Црне Горе.

Само што се појавила једна група федералиста, сепаратиста, аутономаша, и у нашим редовима, а реч је о глупим људима који нису могли задовољити критеријуме да се нађу на листи кандидата за чланове Централне отаџбинске управе, па су се погођени због тога ставили у службу режима, он им одмах шаље државну телевизију и даје велики публицитет.

Даје публицитет ономе шта никада не би урадило регуларно руководство Српске радикалне странке у Црној Гори.

Тако је било и овде.

Открили смо једног полицијског агента у руководству наше странке и раскринкали га пред камерама телевизије "Политика" и "Студија Б". Онда му је полиција дала неколико килограма сребра да покаже на државној телевизији и да тврди да је то од нас добио. Откуда нама сребро? Сребро се нашло у рукама оних који су пљачкали у овом рату а ви, браћо Срби и сестре Српкиње из Републике Српске Крајине и Републике Српске, најбоље знате ко је пљачкао.

Зар би српски радикали добили 16 посланичких места на већинским изборима да су они пљачкали по Српској Крајини? Од 8 посланика, колико је изабрано у Барањи, 7 је посланика Српске радикалне странке а осми је кандидат групе грађана, нама веома близак. Тамо народ најбоље зна ко је пљачкао а ко је поштено деловао, ко се поштено борио и ко жртвовао за слободу свог народа.

Народ је непогрешив судија.

Када су се, после, социјалисти ухватили за главу, било је касно да и ту штимују изборне резултате. Да су знали шта ће се тамо десити, они би вероватно, на време, наштимовали да српски радикали не добију ни једно посланичко место.

Е, овога пута су закаснили!

Следећи пут ми ћемо бити спремнији, боље организованији а и сарађиваћемо са другим опозиционим странкама по свим питањима контроле изборног процеса пребројавања гласачких листића итд.

Овде, у Србији, људе су избацивали из бирачких спискова. У Црној

Драго Бакрач, председник Српске радикалне странке за Црну Гору

Гори су мували са гласачким листићима.

Нисмо били у стању да то спречимо. Сада имамо једно велико искуство које ћемо искористити на предстојећим изборима.

Ове године ће, вероватно, бити избори у Републици Српској. Осећамо то. Виси у ваздуху. Тамо ће исто, изненада, месец два раније, рећи да се иде на изборе. Ту ћемо бити, надам се, много спремнији, спретнији и виспернији. На тим будућим изборима, показаћемо, такође, добре резултате.

Као што смо до сада раскринкавали разне криминалне афере, посебно оне везане за Савез комуниста-покрета за Југославију, банду криминалаца која ровари по свим Српским Крајинама тако ћемо и овога пута спремни изаћи у сусрет захтевима и напорима сопственог народа да му се обезбеди живот достојан човека.

Живот под санкцијама је веома тежак. Био би неупоредиво лакши да нема оволико државног криминала, да државом не управља државно-финансијска мафија која сваки свој потез користи за лично и групно богаћење. Користе чак и

овај најновији програм економских мера. Знамо шта следи после таквог програма. Видећете за неколико месеци, најдаље до јуна месеца, програм ће пасти.

Сада ћемо изнети ону краткорочну корист коју би могли извући социјалисти из тог програма. То су, вероватно, савезни избори док програм још даје неке позитивне резултате. Захваљујући колективној психози маса, социјалној психологији, они ће на тим изборима политички пофитирати и извући корист за себе, можда последњи пут.

Без обзира да ли је нешто пробитачно са аспекта интереса странке или није, ми ћемо увек говорити истину и служити се истином. Чинићемо то и онда када та истина није пријатна народу и онда када њено изношење није тактички добро у одређеном тренутку.

Ми знамо да у политичком животу успева само она политичка странка која делује на дуже стазе.

Сада ће уследити главни удар на наше посланике у Републици Српској Крајини.

Шта ће покушати?

Покушаће да их поткупе, да их убеди, да их уцењују. Пошто је Милан Мартић "изабран" за председника Републике, сада им треба и влада. Њима не одговара коалициона влада Српске демократске странке Крајине Милана Бабића и Српске радикалне странке.

Ми смо се договорили да формирамо ту коалициону владу а они све чине да то спрече. Видећемо ко ће успети. Трудићемо се свим силама да та коалиција успе иако знамо, унапред, које ће методе они примењивати. Исход је у овом случају неизванстан.

Шта год ураде ми ћемо остати на ногама. Нас нокаутирати не могу јер смо издржали и много тежа искушења и успешно савладали све оно што су нам подметали и што су нам наметали. (аплауз)

Браћо Срби и сестре Српкиње,

Српска радикална странка има још много посла и у општинским одборима. Има још много општинских одбора у којима није срећено укупно стање, у којима још није спроведена извесна вентилација у кадровском смислу. Има још општинских одбора, то је један од разлога што ћемо сада централизовати евиденцију чланства, у којима се квалитетни људи сакривају.

Сада се дешава да када сменимо председника, као што смо то урадили, недавно у Београду, одједном групе и групе квалитетних младих људи избијају на површину. Где су били раније? Били су чланови ове исте странке али их је председник сакривао. Председник кога су они прерасли својом памету, својом интелигенцијом, својом енергичношћу, чврстином и способношћу. То више не сме нигде да се деси.

Најбољи показатељ успешности појединих делова странке су изборни резултати.

Сада идемо од општине до општине. Чека нас огроман посао. Пречешљавамо постојеће стање, структуру чланства, начин деловања општинских одбора.

Следеће изборе дочекаћемо као потпуно обновљена, регенерирана, странка, странка у пуној снази, која има шта да понуди свом народу и која је једина, сигуран сам у то, на српској политичкој сцени спремна да се стави у народну службу и у службу државе и изведе друштво из економске кризе и социјалне беде.

Уверен да ћемо заједничким снагама у томе успети, ја вас поздрављам! Желим вам много успеха у раду.

Овим је Трећи отаџбински конгрес Српске радикалне странке завршен. Живели! (дуги, спонтани аплауз)

ПРОГРАМ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Борећи се за слободу, демократију и народно благостање чији је основни предуслов политичко јединство свих српских земаља, Српска радикална странка, делујући као изразито демократска политичка организација у условима вишепартијског система и опредељујући се искључиво за мирољубиве методе политичке борбе, објављује васколиком српству да су наши основни политички, економски и социјални циљеви:

1. Обнављање слободне, независне и демократске српске државе која ће обухватити целокупно српство, све српске земље, што значи да ће у својим границама имати данашњу Републику Србију, Републику Црну Гору, Републику Српску и Републику Српску Крајину.

2. Конституисање Савезне Републике Југославије подржавамо као прелазно решење у том правцу, које нам омогућава да избегнемо потребу тражења међународноправног признања суверености српске државе, чије би последице биле свођење Србије на границе које јој је комунистички режим скројио, уз ултимативно постављање захтева за постепено одвајање Косова и Метохије, Рашке и Војводине, чему теже западне силе, како би Србију свеле на границе некадашњег Београдског пашалука.

3. Враћање традиционалних националних и државних симбола: заставе црвено-плаво-беле боје без икаквих идеолошких обележја, грба у облику двоглавог белог орла Немањића и химне "Боже правде".

4. Развијање парламентарне демократије у којој ће народ преко својих, на основу пропорционалног изборног принципа, слободно и тајно изабраних представника суверено одлучивати о облику владавине, државног уређења, политичког режима и организације државне власти, чији ће темељ представљати вишепартијски систем и доследно поштовање грађанских слобода и права.

5. Успостављање цивилизованог правног поретка који обезбеђује легитимност власти и легалност њених одлука, а изграђује државу грађана, што подразумева потпуну грађанску равноправност свих националних мањина које не доводе у питање српски и југословенски државни су-

веренитет и територијални интегритет.

6. Систематско економско, међународноправно и политичко омогућавање пресељења свих припадника српске националне мањине са територија Албаније, Румуније, Мађарске, Бугарске, Грчке, Словеније и Хрватске у Србију, као и повратак свих српских исељеника из европских и прекоморских земаља, који то желе.

7. Установљавање војске и полиције као строго професионалних служби, што онемогућава њихову зависност у односу на било коју политичку партију и уједно спречава да активни официри, подофицири или полицајци буду страначки организовани или ангажовани.

8. Вођење спољне политике на принципима равноправности и немешања у унутрашње односе других држава, као и обнова традиционалних српских пријатељстава на међународном плану.

9. Инаугурисање независног судства које ће гарантовати равноправност грађана пред законом и правну сигурност, а уједно подразумевати да носиоци судијске функције не могу бити чланови ни једне политичке странке.

10. Трансформација васпитно-образовног система у складу са највишим светским достигнућима на том плану и интенцијама српског националног препорода, као и развој слободне научне и културне делатности као покретачких снага државне, економске, политичке, моралне и духовне обнове.

11. Гарантовање слободе штампе и других средстава информисања, као основног и незамењивог израза доследног поштовања елементарних грађанских слобода и права.

12. Редукција државне управе и укидање привилегија управљачког слоја друштва кроз систематску рационализацију административног апарата.

13. Гушење свим средствима албанске сепаратистичке побуне на Косову и Метохији, а да би рецидиви

те побуне били немогући, залажемо се да се хитно спроведу следеће мере:

– ревизија матичних књига и држављанских права на основу резултата пописа становништва из 1991. године,

– укидање аутономних покрајина на територији Србије,

– протеривање свих албанских емиграната и њихових потомака,

– враћање одузете земље Србима и Цркви,

– спречавање сваког државног финансијског дотирања албанске националне мањине и преусмеравања раније томе намењиваних средстава на искључиво финансирање повратка Срба на Косово и Метохију.

– ригорозна пореска политика и наплата комуналних услуга,

– распуштање свих установа које се финансирају из државног буџета, а делују на албанском језику,

– отпуштање са посла свих Шиптара који нису наши држављани, што се утврђује подацима из пописа становништва,

– издавање исељеничког пасоша свим Шиптарима који то желе,

– одузимање српског држављанства и забрана повратка свим Шиптарима, југословенским држављанима, који бораве у иностранству и тамо делују са сепаратистичких позиција,

– нужно је одмах укинути сва социјална давања Шиптарима, посебно она која подстичу превисок natalitet,

– потребно је на подручје Косова и Метохије преселити све војне и полицијске академије и све војне установе које нису директно везане за командовање појединим армијским областима, као и читав низ других државних установа, чиме ћемо створити услове за пресељење десетина хиљада официра, подофицира, полицајаца, државних чиновника, чланова њихових породица и комплетне пратеће инфраструктуре. Свим Србима који желе да живе на том подручју треба бесплатно доделити у трајно власништво пољопривредно земљиште и плацеве за по-

дизање породичних кућа и привредних погона. Свима који своја пословна седишта и производне погоне преселе у те наше пределе и тамо запосле најмање десет радника пружићемо као кључну олакшицу ослобађање од плаћања било каквог пореза у року од најмање десет година.

– пензионисаним официрима, подофицирима, полицајцима и државним чиновницима као трајно решење њиховог стамбеног питања понудити максимално комфорне и простране станове на подручју Косова и Метохије,

– услове студирања на српском језику на Универзитету у Приштини учинити најповољнијим.

14. Одбијање враћања спољних дугова комунистичког режима, обзиром да су ти дужничко-поверљачки односи сасвим нелегитимно заснивани. Уместо отплате дугова, западним повериоцима ћемо понудити пуно власништво над промашеним инвестицијама, фабрикама које су подигнуте од тих зајмова, па нека они у њима организују производњу. Тако ћемо их натерати да у нашу земљу унесу свеж капитал, најсавршенију технологију и западњачке методе организације рада и пословања, чиме ће битно допринети изласку Србије и Југославије из економске кризе без затварања фабрика и стварања нове армије незапослених. Пребијање иностраних дугова треба везати за потраживања на име ратних репарација од Немачке и других сила хитлеровске осовине, као и за деобни биланс са Словенијом и Хрватском.

15. Пуна приватизација свих средстава за производњу и привредних грана осим енергетике, рударства и неких видова саобраћаја. Приватизацију треба проводити продајом фабрика путем јавних лицитација домаћим и страним купцима уз њихово преузимање обавезе да не смањују број запослених радника.

16. Форсирање самониклог приватног сектора, који је своју виталност доказао и у најнеповољнијим економским и политичким условима представља моторну снагу привредног развоја, претпоставља уклањање свих административних баријера приватној својини, иницијативи и предузетништву, као и слободној конкуренцији која се заснива на принципу да је у привредној сфери све дозвољено што није законом изричито забрањено.

17. Стварање слободне бесцаринске зоне уз комплетну обалу Дунава и прописивање државних такси које би биле међу најпривлачнијим на свету, што би значило за прво

време отварање неколико стотина хиљада нових радних места, а у десетогодишњој перспективи и читавог милиона.

18. Расписивање међународних лицитација, за продају концесија за изградњу канала Дунав-Морава-Вардар-Солун, која би у двадесетогодишњем року запослила стотине хиљада наших радника у много грађевинских, снабдевачких и услужних фирми. На сличан начин би се могла изграђивати мрежа модерних ауто-путева.

19. Гарантовање откупа свих количина стратешких пољопривредних производа: пшенице, кукуруза, сунцокрета, шећерне репе, соје, меса и млека – по гарантованим и стимулативним ценама, које ће се прописивати у стабилној валути и везивати за цене агротехничке опреме, вештачког ђубрива и горива.

20. Забрана увоза свих врста хране осим јужног воћа како се домаћи произвођачи не би излагали невољној конкуренцији држава које енормно субвенционису сопствену пољопривредну производњу.

21. Ограничавање економске политике владе на монетарну, фискалну и социјалну сферу. Када је реч о регионалном и социјалном развоју и развоју грана од државног интереса, влада би могла да интервенише само посредством инструмената пореске политике и изузетно, директним инвестицијама, које ограничавају укупна државна средства за ту намену.

22. Једино влада и народна банка могу да буду надлежне за спровођење монетарне и фискалне политике на нивоу државе. Локалне порезе би одређивале локалне власти у распонима прописаним од стране централне. Основ монетарне политике чине конвертибилност домаће валуте и строго контролисана емисија новца у оптицају.

23. Порез на промет и царинске дажбине треба да буду искључиво у надлежности централне власти. Порез на промет не сме да превазилази европски просек, с оријентацијом да буде минималан, осим за нафту, дуван, алкохол, злато и крзно.

24. Порез на приходе (профит, наднице, ренту и камату) треба да се систематски снижава с тенденцијом да се у блиској будућности укине опорезивање надница и рада уопште. Инвестиције у производњу у потпуности се ослобађају опорезивања.

25. Укидање доприноса за социјално, пензијско и инвалидско осигурање. Ове државне функције би се финансирале директно из државног буџета и у њима би се реализовао принцип солидарности који, између осталог, подразумева да сви грађани са 65 година живота или 40 година радног стажа имају исте пензије. Сви додатни облици осигурања били би потпуно приватизовани и на принципу добровољности.

26. Финансирање образовања, науке и културе из државног буџета. Стандардно основно и средње образовање би били бесплатни, а школовање на државним универзитетима подложно строгим критеријумима и финансирало би се из ограничених државних средстава или недржавних извора. Форсирало би се стварање приватне конкуренције државном васпитно-образовном систему, научним установама и културним институцијама.

27. Држава треба да пропише минималну месечну плату која гарантује задовољење основних егзистенцијалних потреба.

28. Нужно је да држава до краја рационализује своје буџетске расходе и елиминише финансирање свих врста баласта прошлости, међу које спадају разне друштвене организације и институције од којих народ нема никакве користи. Тиме би се ослободила значајна новчана средства потребна за збрињавање инвалида последњег рата и породица палих бораца, као и заштиту незапослених лица.

29. Унутрашња организација приватних, државних и јавних предузећа треба да буде ствар власника, односно менаџмента. Организација посла и радних места не служи социјалном збрињавању. Привреда се подређује ефикасности, а социјално обезбеђење и бенефиције спадају у домен социјалне политике. Примат привредне ефикасности је, дакле, услов успешне социјалне политике, која се подмирује из већег националног производа.

30. Сви запослени у државној служби (државна управа, здравство, школство, наука, култура итд.) категоришу се у 15 платних разреда по јединственим критеријумима и основном принципу да је плата службеника 15. разреда пет пута већа од плате службеника првог разреда.

31. Централна власт треба да обавезе све општине да пропорционално броју становника одреде грађевинске парцеле које ће се бесплатно додељивати заинтересованим грађанима чија ће једина обавеза бити да у року десет година по

типском пројекту подигну приватну кућу за становање своје породице, чиме би се стамбена криза значајно ублажила, а грађевинска делатност добила значајан стимуланс.

32. На исти начин општине треба обавезати на бесплатну доделу парцела заинтересованим приватним предузимачима за изградњу различитих привредних објеката како би се подстакла конкуренција и побољшао квалитет услуга.

33. Нужно је понудити свим српским емигрантима и радницима у иностранству бесплатне плацеове за индивидуалну стамбену изградњу, како би се подстакло њихов повратак и уношење свежег капитала. Такав доток новца је значајан ако се изражава и само кроз пријем пензија људи који су радни век на Западу провели.

34. Јачање привредних веза са Русијом, Кином, Јапаном и Јужном Корејом како би се убрзано смањи-

вала наша економска зависност од Европске заједнице.

35. Док се створе услови за формално прикључење Републике Српске Крајине и Републике Српске, неопходно је свестрано јачање економске интеграције са тим српским државним целинама и помагање консолидације њихове цивилне власти.

Главни одбор
Српске радикалне странке

Председник Српске радикалне странке
др Војислав Шешељ

др Никола
Поплашен
председник
Српске радикалне
странке за
Републику Српску

Раде Лесковац
председник
Српске радикалне
странке за
Републику Српску
Крајину

Драго Бакрач
председник
Српске радикалне
странке за
Црну Гору

СТАТУТ

СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

I. ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

Српска радикална странка (у даљем тексту Странка) је политичка партија која се политичким и другим законским средствима бори за државно јединство и друштвени напредак српског народа и реализацију свог програма.

Члан 2.

Странка делује на читавом српском етничком простору.

Члан 3.

Основни циљ Странке је борба за уједињење свих српских земаља у једну државу, заштита Срба на просторима који припадају другим државама, освајање власти и одржавање на власти ради реализације страначког програма.

Члан 4.

Странка ће се залагати за економски, културни и морални напредак српског народа и грађана који живе у српској држави, а то ће остварити борећи се за доследно спровођење својих програмских опредељења на свим нивоима власти.

Члан 5.

Странка је правни следбеник Српског слободарског покрета и Српског четничког покрета.

Иницијативу за формирање Српског слободарског покрета покренула је група грађана у Београду 6. јануара 1990. г. потписивањем Оснивачког манифеста.

Оснивачки конгрес Српског слободарског покрета је одржан 23. јануара 1990. године у Батајници и сматра се Првим отаџбинским конгресом Странке.

Декларацијом о уједињењу Српског слободарског покрета и Српске народне обнове 14. марта 1990. г. основан је Српски покрет обнове.

Одлуком Централне отаџбинске управе Српског покрета обнове од 18. јуна 1990. г. промењено је име странке у српски четнички покрет.

Други отаџбински конгрес представља заједничка седница Скупштине Српског четничког покрета и већине месних одбора Народне радикалне странке 23. фебруара 1991. г. у Крагујевцу на којој је проглашено уједињење у Српску радикалну странку.

II. СЕДИШТЕ И СИМБОЛИ СТРАНКЕ

Члан 6.

Централа Странке је у Београду. У Централни Странке је:

- седиште Централне отаџбинске управе,
- генерални секретаријат Странке,
- седиште Извршног одбора за Републику Србију.
- редакција гласила Странке,
- благајна Странке,
- архив,
- библиотека,

Члан 7.

Странка има свој печат, грб, заставу и химну.

Печат странке је округлог облика. По ободу печата великим словима пише: Српска радикална странка. У пољу печата је грб Странке.

Грб странке је округлог облика, а у средини грба је укомпонован двоглави орао династије Немањића са четири оцила на штиту и укршеним мачевима у канцама.

Застава странке је плаве боје са грбом на средини. Застава је правоугаоног облика димензије 2x1м.

Химна странке је свечана песма "Тамо далеко".

Члан 8.

Сваком члану Странке се издаје чланска карта.

Облик и садржину чланске карте и приступнице прописује Управа.

III. ЧЛАНСТВО У СТРАНЦИ

Члан 9.

Члан странке може бити свако пунолетно лице ако прихвата програм Странке и потпише приступницу.

Чланство у Странци искључује припадност било којој другој политичкој партији.

Члан 10.

Грађани који желе да приступе Странци, своју жељу саопштавају најближем месном одбору или члану Странке, а такву вољу изражавају потписивањем приступнице.

Ако лице своју жељу о учлањењу у Странку изрази неком члану странке, тај члан је обавезан да обезбеди контакт са најближим месним или

општинским одбором ради учлањења.

Члан 11.

Сваки члан плаћа годишњу чланарину, чију висину одређује Управа.

Члан 12.

Чланови Странке имају иста права и дужности.

Права и дужности чланова нарочито су:

- да бирају и да буду бирани у органе Странке,
- да раде на ширењу и остваривању програмских опредељења Странке,
- да својим знањима и способностима максимално помогну како би Странка постигла најбоље резултате у остваривању својих програмских опредељења,
- да извршава одлуке органа Странке,

- да буде кандидат Странке на изборима за органе власти и гласа за страначке кандидате односно страначку листу,

- да се у страначком раду придржава програмских опредељења, Статута и општих и појединачних одлука органа Странке,

- да даје иницијативе за покретање решавања конкретних проблема који се јаве у раду Странке,

- да пружа информације са којима располаже а које су од користи за успешнији рад странке,

- да буде обавештен о раду органа Странке и о раду изабраних представника Странке у органима власти,

- да у границама могућности, добија помоћ и заштиту од странке,

- да пружа, према својим могућностима, материјалну помоћ Странци,

- да остварује и друга права и дужности утврђене овим Статутом, другим општим актима и одлукама органа Странке.

Члан 13.

Члан Странке је лично одговоран за свој рад и понашање.

О одговорности појединог члана Странке се расправља на месном одбору којем припада.

Ако је члан Странке изабран у неки орган Странке, почев од општинског одбора па навише, о његовој одговорности се расправља у том органу.

Централна отаџбинска управа може одлучивати о одговорности сваког члана странке.

Члан 14.

Према члану Странке се могу изрећи следеће мере:

- опомена,
- искључење из органа у који је биран,
- опомена пред искључење из Странке,
- искључење из Странке.

Члан 15.

Ако је утврђена одговорност члана Странке и изречена мера, члан Странке се може жалити непосредно вишем органу од органа који му је изрекао меру и то у року од 15 дана од дана уручивања одлуке.

Ако је члан незадовољан и одлуком вишег органа, може уложити приговор Управи у року од 30 дана.

Одлука Управе је коначна.

Члан 16.

Члан Странке може бити искључен из Странке само ако драстично у својим активностима одступа од основних програмских опредељења Странке или не извршава одлуке органа чији је он члан.

Члан 17.

Када се расправља о одговорности члана Странке, члан Странке се о томе мора обавестити и позвати да присуствује састанку на којем се расправља о његовој одговорности.

IV. ОРГАНИ СТРАНКЕ

1. Отаџбински конгрес

Члан 18.

Највиши орган Странке је Отаџбински конгрес Странке (даље: Конгрес)

Делегате Конгреса Странке бирају општински одбори и то на мандатни период од 4 године.

Сваки општински одбор бира по два делегата Конгреса.

Чланови Управе, извршних одбора, Статутарне комисије и Надзорног одбора Странке, републички и савезни посланици су по функцији делегати Конгреса.

Члан 19.

Редовно заседање Конгреса се одржава једном у четири године, а ванредно заседање по потреби или када то захтева један извршни одбор или једна петина општинских одбора, или у другим случајевима када је то Статутом и другим актима Странке одређено.

Члан 20.

Конгрес сазива Централна отаџбинска управа или председник Странке.

Редовно заседање Конгреса се заказује на 30 дана пре дана одређеног за његово одржавање, а ванредно чим се стекну услови за ванредну седницу.

Члан 21.

Конгрес Странке:
- доноси Статут Странке и његове измене и допуне,
- доноси Програм Странке,
- разматра, оцењује и усваја извештаје о раду извршних и других органа Странке,
- усваја финансијски план Странке,
- бира органе Странке одређене Статутом или другим општим актом Странке,
- даје смернице за остваривање Програма Странке,
- доноси и друге одлуке утврђене општим актима Странке.

Члан 22.

Конгрес Странке бира:
- председника Странке,
- Централну отаџбинску управу (даље: Управу),
- Надзорни одбор Странке
- Статутарну Комисију.
Конгрес може одлучити да формира и друге органе Странке у сталном или повременом саставу.

Члан 23.

Заседање Конгреса отвара председник странке.

Председник Странке даје предлог дневног реда, састава верификационе комисије од 5 чланова и састава радног председништва, записничара и два оверивача записника.

Верификациона комисија утврђује број присутних делегата тако што сваки делегат на улазу, лицима из техничке комисије оставља листић за утврђивање кворума.

Након усвајања извештаја верификационе комисије, уколико постоје прописани услови за одржавање заседања, односно ако је заседању присутно више од половине делегата, заседање Конгреса се наставља.

Члан 24.

Председавајући и радно председништво руководе радом заседања.

Члан 25.

Након усвајања састава верификационе комисије бира се Изборна комисија.

Предлог Изборне комисије даје Управа, а на заседању га износи председавајући.

Изборна комисија се бира акламацијом и након њеног избора, иста се повлачи ради састављања предлога за избор председника странке, Управе, Надзорног одбора и Статутарног одбора.

Члан 26.

Изборна комисија своје одлуке доноси већином гласова и ниједан члан комисије нема право да своје мишљење издвојено изнесе на Конгрес.

Члан Изборне комисије може своје мишљење издвојити у записнику Изборне комисије.

Када Изборна комисија састави предлог кандидата, подноси образложени извештај Конгресу.

О предлогу Изборне комисије радно председништво отвара расправу а након расправе даје предлог на гласање.

Када на заседању има других предлога, односно предлога да се уместо предложеног кандидата нађе други кандидат, предлагач свој предлог мора образложити на самом заседању.

О предлогу се Конгрес изјашњава акламацијом.

Ако на заседању постоје и други предлози, они се по њиховом редоследу дају на изјашњавање.

Члан 27.

Радно председништво не може дати предлог на гласање ако је у супротности са Статутом Странке.

Ако настане спор око предлога, да ли је у складу са Статутом или не, то питање решава Статутарна комисија тако што се одмах повлачи и заузима став по предлогу, а затим подноси извештај Конгресу.

О извештају из ст. 2 овог члана се не одлучује него се само констатује да је дат и какав је.

Ако Статутарна комисија оцени да је предлог у супротности са Статутом Странке, радно председништво закључује расправу о том предлогу и прелази на даљи ток заседања.

Члан 28.

Након утврђивања листе кандидата, Изборна комисија се повлачи и за тајно гласање ради потребан број гласачких листића.

Члан 29.

Након обављеног тајног гласања, Изборна комисија се поново повлачи и утврђује резултате гласања.

Комисија прво утврђује укупан број листића у гласачкој кутији.

Ако у гласачкој кутији има више листића од броја присутних делегата, комисија поништава гласање и обавља се поново гласање о истим предлозима.

Ако и после другог гласања буде иста ситуација, гласање се поништава и Изборна комисија даје нови предлог за функционере у Странци и чланове органа чије је гласање поништено.

У случају из ст. 4 овог члана иста лица не могу бити кандидати.

Члан 30.

Ако је у кутији нађено листића колико има делегата или мање, комисија приступа утврђивању резултата гласања.

Члан 31.

Изборна комисија ће прво издвојити неважеће листиће.

Важећи листићи су сви они листићи који јасно указују који је кандидат изгласан, а ако се на листићу налази више кандидата који треба да се бирају, важећи је листић ако је заокружен онолики број колики се бира или мањи број.

Листић који не испуњава услов из ст. 2. овог члана је неважећи.

Члан 32.

Након утврђивања гласања, комисија подноси извештај Конгресу.

Извештај из ст. 1. овог члана Конгрес акламацијом прихвата или одбија.

Ако Конгрес не прихвати извештај Изборне комисије, цео поступак од избора председника и чланова комисије се понавља, с тим што у нову Изборну комисију не може ући ниједан члан из састава комисије чији извештај није прихваћен.

Члан 33.

Кандидат, односно кандидати који нису добили већину која је прописана Статутом Странке не иде поново на гласање него се поступак понавља тако што се уместо њега бира други кандидат, а поступак теже као да је првобитни предлог.

Члан 34.

Извештаји Изборне комисије се на Конгресу усвајају акламацијом.

Члан 35.

Након избора Изборне комисије, радно председништво даје реч председнику Странке, који подноси извештај о свом раду.

Члан 36.

Сваки учесник у расправи мора поднети писмену пријаву радном председништву ради учешћа у расправи.

Члан 37.

По закљученој расправи се приступа одлучивању о датим предлозима.

Одлучивање о датим предлозима је јавно, ако другачије није регулисано Статутом или другим општим актом Странке.

Члан 38.

Председништво даје на гласање извештај и поднете реферате са примедбама које су изнете на заседању.

Програм активности странке до наредног заседања конгреса се такође усваја на исти начин као и извештај о раду Странке.

Конгрес може изабрати и овластити посебну радну групу да из пре-

длога и дискусије на заседању уради целовит извештај.

Након доношења одлука по предвиђеним тачкама дневног реда радно председништво закључује заседање.

Записник потписују записничар, оверачи записника и председавајући.

Записник се доставља:

- председнику Странке,
- записничару,
- оверачима записника и
- архиви Странке.

Записник се чува трајно, а бригу о записницима води генерални секретар Странке или лице које он овласти.

Управа може донети одлуку да се штампа за потребе чланства цео записник или поједини његови делови.

На основу урађеног записника се раде посебно све одлуке које су донете на заседању, а одлуке потписује председавајући.

Одлуке донете на Конгресу се раде у довољном броју примерака како би биле достављене појединцима и органима на које се односе.

2. Председник Странке

Члан 39.

Председника Странке Конгрес бира тајним гласањем на мандатни период од четири године.

Члан 40.

Председника Странке предлаже Управа, а могу га предложити и 30 делегата Конгреса или било који извршни одбор.

Члан 41.

Ако на листи кандидата за председника Странке има само један кандидат, тај кандидат је добио ако је за њега гласала већина од укупног броја делегата Конгреса, а ако је више кандидата, добио је кандидат који је добио већину гласова на гласању.

Члан 42.

Председник Странке:

- - заказује заседање Конгреса и њим руководи до избора радног председништва,

- - заказује и води седнице Управе,

- - представља и заступа Странку у земљи и иностранству,

- - извршава одлуке Конгреса и Управе,

- - организује рад и делује на пропагирању програмских опредељења Странке,

- - покреће иницијативе и даје предлоге за измену програмских опредељења Странке,

- - води преговоре о закључивању коалиционих савеза са другим странкама,

- - ради и друге послове које му одреди Конгрес и Управа Странке.

Члан 43.

Председник Странке је по функцији председник свих земаљских извршних одбора, председава њиховим седницама или одређује члана Централне отаџбинске управе који ће то у његово име чинити.

Члан 44.

Председник је за свој рад одговоран Конгресу и Управи.

Свако лице изабрано за председника може бити поново бирано на ту функцију.

Члан 45.

Председник Странке може бити опозван са функције у случају:

- да не извршава одлуке које донесе Конгрес или Управа Странке,

- ако се у јавним иступима понаша супротно програмским опредељењима Странке,

- ако не поштује програмска опредељења Странке, Статут и друга општа и појединачна акта Странке,

- ако изгуби поверење чланства.

Члан 46.

Опозив председника може покренути Управа, било који извршни одбор, 1/5 окружних или 1/5 општинских одбора.

Када се испуне услови из ст. 1. овог члана, Управа је дужна да сазове ванредно заседање конгреса који одлучује о опозиву.

Председник Странке је опозван ако се за то изјасни на тајном гласању већина од укупног броја делегата Конгреса.

Члан 47.

На редовним заседањима Конгреса председник Странке подноси извештај о раду и предлог програма рада за период до наредног Конгреса.

3. Централна отаџбинска управа

Члан 48.

Централна отаџбинска управа је највиши орган Странке у периоду између два заседања Конгреса.

Управу бира на мандатни период од 4 године Конгрес Странке јавним гласањем.

Члан 49.

Конгрес бира 50 чланова управе на предлог Кандидационе комисије.

Председник Странке је по функцији председник Централне отаџбинске управе.

Члан 50.

Управа Странке:
- даје смернице за рад органима Странке и руководи деловањем по-

сланичких група у Народним скупштинама,

- припрема предлоге за Конгрес,
- одређује кандидате за посланике и комплетне изборне листе,
- бира генералног секретара,
- појединачно разрешава своје чланове,
- кооптира нове чланове,
- бира сталне комисије и председнике тих комисија,
- одлучује о питањима из надлежности Конгреса, када Конгрес из било ког разлога не може да се сазове, а ове одлуке се дају на потврду Конгресу на првој седници Конгреса,
- спроводи одлуке Конгреса,
- разматра текућу политичку ситуацију и заузима ставове,
- разматра рад извршних, окружних и општинских одбора и заузима ставове, даје смернице за њихов рад и предузима мере за побољшање рада Странке у целини,
- доноси опште акте из своје надлежности,
- даје сагласност на организацију и систематизацију радних места у служби Странке,
- усваја периодичне обрачуне и завршни рачун Странке,
- прописује начин обезбеђења јавних скупова Странке и обезбеђење за функционере Странке,
- одређује број потпредседника Странке и бира их јавним гласањем,
- доноси Пословник о раду управе и органа управе,
- обезбеђује извршење одлука Конгреса,
- заузима ставове о тренутним политичким приликама и доноси одлуке о предузимању конкретних радњи и акција у вези тренутне политичке ситуације,
- даје смернице за рад посланицима и државним функционерима,
- стара се о издавачкој делатности Странке,
- именује главног и одговорног уредника и редакцију листова и других публикација Странке,
- стара се о пропаганди Странке,
- стара се о благовременом информисању чланства и јавности о активностима странке,
- ради и друге послове одређене Статутом, другим општим актима Странке и одлукама Конгреса,
- доноси одлуку о смењивању и искључењу чланова у случају изражене недисциплине која угрожава рад Странке.

Члан 51.

Управа одлучује на седницама. Одлука је донета ако се за њу изјасни већина од укупних чланова, а седница се може одржати ако на њој присуствује више од половине чланова Управе. Седницама председава председник Странке, који и сазива седницу Управе. Седница Управе се мора сазвати када то тражи:

- било који извршни одбор,
- 1/5 чланова Управе,
- 1/5 окружних или општинских одбора.

Члан 52.

Управа бира сталне савете и комисије чији број и састав утврђује посебном одлуком.

Комисије и савети из ст. 1. овог члана припремају, сваки из своје области одлуке и ставове по питањима која се налазе на дневном реду Управе и Конгреса.

5. Генерални секретар

Члан 53.

Генерални секретар се именује на мандатни период од 4 године.

Генерални секретар:

- обезбеђује обављање свих административно-техничких послова Странке,
- обезбеђује архивирање документације Странке,
- предлаже систематизацију радних места у служби Странке,
- именује чланове Генералног секретаријата,
- прима у радни однос раднике у служби Странке,
- организује седнице органа Странке и обезбеђење материјала и стручну помоћ органима Странке,
- наредбодавац је за исплату средстава са рачуна Странке,
- организује рад службе Странке,
- стара се о спровођењу правила обезбеђења,
- наредбодавац је за протокол за све састанке који се организују на нивоу Странке,
- за свој рад је одговоран Управи и Конгресу.

6. Надзорни одбор

Члан 54.

Надзорни одбор се именује на мандатни период од 4 године и у свом саставу има председника, заменика председника и 3 члана.

Члан 55.

Надзорни одбор:

- врши контролу законитости финансијског пословања Странке и органа Странке,
- даје предлог завршног рачуна и периодичног обрачуна Странке,
- може обуставити сваку исплату и располагање са средствима на рачуну Странке која је у супротности са законом или општим и појединачним одлукама Странке,
- подноси извештај о финансијском пословању Странке Конгресу и Управи,
- за свој рад одговара Конгресу.

7. Статутарна комисија

Члан 56.

Статутарна комисија има председника, заменика председника и 5 чланова.

Статутарна комисија се именује на мандатни период од 4 године и за свој рад је одговорна Конгресу.

Члан 57.

Статутарна комисија:

- предлаже органима Странке опште одлуке, Статут, општа правила и друге опште акте Странке,
- врши контролу поштивања Статута и општих и појединачних аката Странке и њених органа,
- ради и друге послове утврђене општим актима Странке.

V. ОРГАНИЗАЦИЈА СТРАНКЕ

Члан 58.

Странка се организује по свим српским земљама, окрузима, општинама и насељеним местима као и у иностранству.

Члан 59.

Управа у иностранству формира заграничне управе са седиштем у местима у којима постоји бројна српска дијаспора и већи број чланова Странке.

Организацију заграничне управе, уређује одлуком о њеном организовању Управа а делатност заграничне управе је непосредно под надзором Управе странке.

Члан 60.

Земаљска организација доноси свој Статут, Програм и друге опште акте који морају бити у складу са Статутом, Програмом и другим општим актима Странке.

На основу Статута земаљске организације врши се регистравање Странке у појединим републикама.

Члан 61.

У Републици Црној Гори Странка се региструје као Српска радикална странка Црне Горе.

У Републици Српској Странка се региструје као Српска радикална странка Републике Српске.

У Републици Српској Крајини Странка се региструје као Српска радикална странка Српске Крајине.

У Републици Србији Странка се региструје под општим називом Српска радикална странка.

Члан 62.

Посебном одлуком Управе формирају се окружни одбори, одређује њихов састав, именују чланови одбора, делокруг рада и уређују односи између окружног и општинског одбора.

Члан 63.

На нивоу општинске организације, органи странке су:

- Скупштина, коју чине сви чланови Странке,
- Општински одбор.

Члан 64.

По насељеним местима се организује месни одбор који може имати своје пододборе или поверенике за поједине делове насељеног места.

Месни одбор бира свој Извршни одбор, председника одбора и евентуално друге органе.

Највиши орган земаљске организације је Извршни одбор који чине сви председници општинских одбора, председници окружних одбора, савезни и републички посланици Странке и до десет истакнутих страначких активиста које именује Управа.

Члан 66.

Извршни одбор:

– извршава одлуке Конгреса и Управе,

– заузима ставове о тренутним политичким приликама и доноси одлуке о предузимању конкретних радњи и акција у вези тренутне политичке ситуације, у складу са одлукама Управе,

– одлучује о употреби средстава са којим располаже земаљска организација,

– даје смернице за рад посланицима и државним функционерима у складу са упутствима Управе и сопственој процени стања,

– стара се о издавачкој делатности земаљске организације,

– стара се о пропаганди Странке, стара се о благовременом информисању како чланства Странке тако и јавности о активностима земаљске организације,

– даје сагласност на пријем радника у службу земаљске организације, уколико одлучи да формира стручну службу,

– именује повремене и сталне комисије за које нађе за потребно, а ради лакше обраде и припреме закључака и одлука из појединих области живота и рада Странке,

– именује органе листова и часописа које издаје земаљска организација,

– ради и друге послове утврђене овим Статутом и општим актима странке.

Члан 67.

Састав, начин избора и надлежност појединих органа и друга питања у вези са органима земаљске организације се уређују овим Статутом, другим општим и појединачним одлукама органа Странке и Статутом Земаљске организације који доноси Извршни одбор.

Члан 68.

Нижи облик организовања је обавезан да поступа по инструкцијама вишег нивоа организовања.

Виши степен организовања може донети одлуку о распуштању нижег облика организовања.

Члан 69.

Сви органи Странке одлучују већином гласова присутних ако седни-

цама присуствује већина од укупног броја чланова органа који заседа.

VI СРЕДСТВА СТРАНКЕ

Члан 70.

Странка се финансира из
– средства чланарине,
– новчаних прилога симпатизера Странке,
– поклонима,
– издавачке делатности,
– дотацијама од државе,
– легата, задужбина и друге заоставштине лица која своју имовину оставе Странци, и
– другим средствима прописаним законом.

Члан 71.

Одлуке о употреби средстава са жиро-рачуна на свим нивоима организовања доноси Извршни одбор степена организовања чији је жиро-рачун с тим што ће Извршни одбор донети одлуку до ког износа може располагати лице чији је потпис регистрован код надлежне државне службе, а тако утрошена средства накнадно правдати пред Извршним одбором.

Члан 72.

За сваки пријем новца или неке друге вредности се издаје признаница од стране лица које је новац или другу вредност примило, а пријем врши благајник организационог нивоа код кога се предаје новчана или друга вредност.

Члан 73.

Извршни одбор сваког нивоа организовања Странке доноси одлуку о финансијском пословању.

VII. ИНФОРМИСАЊЕ

1. Информисање чланства

Члан 74.

Сви органи Странке су обавезни да благовремено чланство информишу о својим одлукама и ставовима. Информисање чланства се обавља преко:

– представника чланства у органима Странке,

– упућивање позива и материјала о којима треба да се заузме став, или је став заузет,

– путем јавних саопштења,

– путем интерног гласила,

– путем страначке штампе,

– другим пригодним средствима.

Члан 75.

О информисању чланства Странке о раду највиших органа Странке стара се генерални секретар и његов заменик и редакција издања Странке која ће бити посебно заду-

жена за припрему и издавање јавних саопштења.

2. Информисање јавности

Члан 76.

Јавност се о програму и политичким ставовима Странке информиса: – јавним наступом функционера Странке, – јавним саопштењем органа Странке, – издавањем страначких новина и часописа, – издавањем књига и публикација, – путем летака, плаката, – на други пригодан начин.

Члан 77.

Ако Странка формира издавачко предузеће, управни одбор тог предузећа као и директора и главне уреднике именује Управа.

Одлуку о оснивању издавачког предузећа доноси Управа.

Члан 78.

Странка издаје лист "Уједињено српство" и часопис "Велика Србија".

VIII. КОЛЕКТИВНИ ЧЛАНОВИ СТРАНКЕ

Члан 79.

Колективни чланови Странке су: – Српски четнички покрет, – друге организације и удружења.

Члан 80.

Управа Странке ће својом посебном одлуком, у складу са овим Статутом уредити питања колективних чланова, а нарочито:

– област интересовања коју покрива колективни члан,

– основне циљеве сваког колективног члана,

– начела организовања колективног члана,

– број делегата органа колективног члана које именује Извршни одбор организационог дела Странке који је у истом нивоу организационог дела колективног члана и,

– друга питања везана за сваког колективног члана.

Члан 81.

Српски четнички покрет (даље: СЧП) као колективни члан Странке окупља своје чланство ради:

– организовања добровољаца за помоћ угроженим српским земљама,

– организовање пружања помоћи борцима,

– организовања помоћи породицама погинулих бораца и инвалиди-ма рата,

– окупљања учесника ослободилачких ратова у српским земљама,

– ради и друге послове у складу са овим Статутом.

Члан 82.

Највиши орган СЧП је Војводски савет који чине све војводе, а на челу савета је по времену проведену у звању најстарији војвода.

Члан 83.

Војводски савет:

- организује рад СЧП у свим условима,
- стара се о ширењу и популаризацију Покрета и Странке,
- стара се о поштовању Кодекса војводског савета,
- предлаже најстаријем војводи појединце за проглашење у војводско звање,
- предлаже најстаријем војводи одузимање војводског звања војводи који се огреши о Кодекс понашања,

- организује рад месних одбора СЧП,
- ради и друге послове утврђене овим Статутом.

Члан 84.

Војводски савет је овлашћен да распусти сваки месни одбор СЧП ако оцени да одбор лоше ради, да ради против интереса СЧП или Странке, а овлашћен је да уместо распуштеног одбора именује привременог одбор који ће водити месни одбор до избора новог месног одбора.

Члан 85.

Звање војводе може добити појединац који испуњава кумулативно следеће услове:

- истакнути борац на свим пољима борбе српског народа за остваривање српских националних интереса,

- истакнути борац на одбрани српства, части, достојанства, културе и традиције српског народа,
- да је поштован у средини у којој живи и ради,
- да је учесник у борби и да је примеран војник и старешина у време када Срби воде своје одбрамбене ратове.

Члан 86.

Овај Статут ступа на снагу даном усвајања, од када ће се и примењивати.

Земаљске организације су дужне да у року од месец дана своје статуте и друге опште акте ускладе са овим Статутом.

Члан 87.

Овај статут је усвојио Трећи отаџбински конгрес Српске радикалне странке, који је одржан у Београду 30. јануара 1994. године.

ДОГОВОР О САРАДЊИ

Доктори на потезу – др Војислав Шешелј и др Милан Бабић

У Београду је 2. фебруара одржана заједничка конференција за штампу др Милана Бабића (СДС РСК) и др Војислава Шешелја (СРС). Објављено је да су две најзначајније странке на простору Републике Српске Крајине склопиле споразум "ради заједничких политичких циљева који афирмишу приоритетне националне, политичке и државне

интересе српског народа у РСК и ради обезбеђивања стабилних и демократских услова за функционисање њених органа власати" (М. Бабић). Др Шешелј је рекао да је за настанак

коалиције одлучујуће било то што су национални програми СРС и СДС РСК подударни, а циљ им је уједињавање свих српских земаља у једну јединствену државу. Посебан значај за радикале, нагласио је др Шешелј, јесте то да радикали по први пут улазе у власт и као чланови коалиције постају владајућа странка.

26 **ВЕЛИКА СРБИЈА**

СУСРЕТ ЖИРИНОВСКИ - ШЕШЕЉ

Владимир Волфович Жириновски.

До децембарских избора у Русији, мало ко ван ове никад немоћне земље знао је о коме се ради при помену овог имена. А онда добоше избори и победа Либералне демократске партије Русије са Владимиром Жириновским на челу.

Огледалце, принето устима набеженог покојника – замаглило се!

Покојник је жив!

Тако би се могло описати изненађење које је приредио Жириновски својом победом на изборима. Сазнање да је Русија још жива једне је обрадовало, друге уплашило. Лидер либерално демократске партије се свесрдно трудио да, као прави демократа, подржи и још више распламса осећања и једних и других. Тако је постао личност коју би једни што пре да испрате, а други што пре дочекају.

Жириновски је вођа. Вођа најјаче странке у руском парламенту. Ова странка нема апсолутну већину али је са својих 22,9% гласова, испред Избора Русије са 15,38% гласова, ипак странка са највећим бројем гласача. Овом квантитету треба додати и КВАЛИТЕТ: за Жириновског су гласали руски војници и официри као и некомпромитована народна интелигенција ван естаблираних интелектуалних и уметничких кругова.

Другог фебруара ове године у Савезној скупштини СРЈ Владимира Жириновског примио је др Војислав Шешељ, председник Српске радикалне странке, најјаче опозиционе странке у овој Скупштини. Мноштво новинара и фото-репортера било је у прилици да читав час прати разговор двојице страначких вођа којима је бар једно заједничко: да за своје народе у свету и времену изборе оно место које им припада.

После срдачне добродшлице, др Шешељ је руском госту представио Српску радикалну странку. Нагласио је да се ради о највећој и најјачој опозиционој партији на простору СР Југославије и српских Крајина, о странци умерене деснице која је за републику, за демократију у политичкој и либерализам у економској сфери. Као изразито националне оријентације, додао је др Шешељ, СРС је у читавом свету Запада прокажана, а оптужбе које из тог света стижу против Жириновског "на нама

су већ давно испробане, што у нашим очима рађа нове симпатије према вама". Своје уводно излагање др Шешељ је завршио спомињањем чињенице да "годинама српски народ чеже за једним великим Русом који ће Западу смело да каже: Е сад је доста!"

Узимајући реч, Жириновски је изразио задовољство што се погледи Либералне демократске партије Русије и Српске радикалне странке поклапају и с поносом напоменуо да је његова партија победила јер ју је подржао руски народ, упркос томе

Кина до Владивостока. Ми никоме не претимо али моћ нашег оружја и снага наше армије морају бити свима добро познати.

Сложивши се са др Шешељем који је указао на врхунске домете словенске душе у области уметности и културе уопште, Жириновски је подсетио и на руски допринос у освајању и изучавању космоса. У својој завршној речи др Шешељ је рекао да "српски народ сада води своју коначну битку за уједињење свих српских земаља, за уједињење свог националног бића. Ми сматра-

Братски сусрет – вође највећих опозиционих странака својих земаља

што су противници у својим рукама имали и новац и медије. Завршено је повлачење Словена, готово је са пасивним ставом православља, а 1993. година представља почетак новог доба, почетак ренесансе Словена. Ако су се ујединили други народи, као на пример Германи, зашто би то Словенима било онемогућено? Ми у Русији говоримо руски, рекао је Жириновски, у Пољској говоримо пољски, у Србији српски – али један смо етнос. Запад има своје од Ламанша до Беча, ми смо од

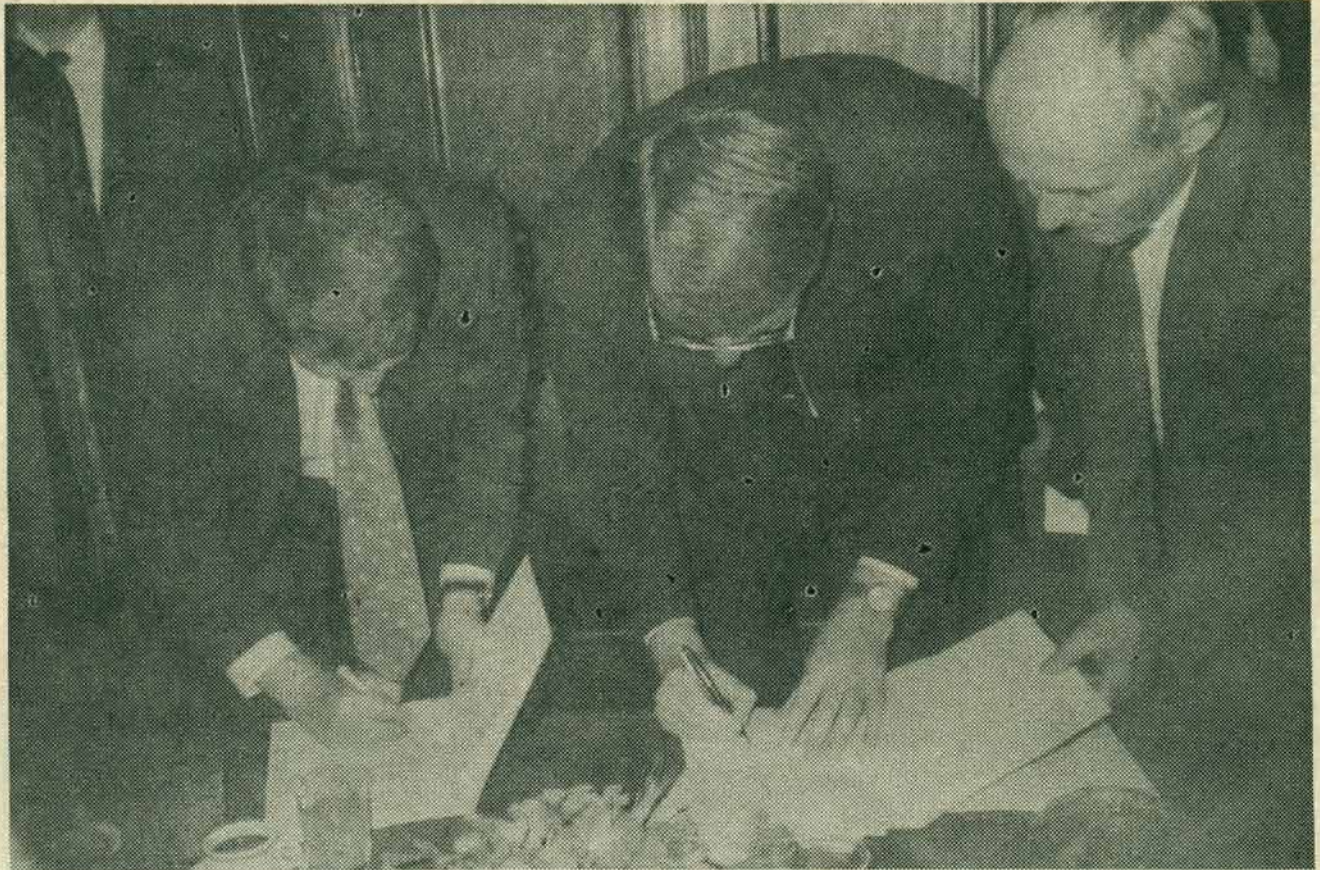
мо то првом фазом у постизању укупног словенског јединства".

У разговору са др Шешељем Жириновски је напоменуо и то да прихвата све европске вредности, али онако како је то било у време француске револуције: једнакост и братство за све, а не да то важи само за Париз, Лондон и Бон, а војне провокације и експерименти за Балкан. Успоритивнио се и сваком национализму и верском фанатизму, али је истовремено подвукао значај држава и државности. У његовој визији у свету су четири избалансирана центра моћи: Америка, западна Европа, источна Европа и, као четврти центар, Јапан и Кина.

На растанку је др Шешељ Жириновском пожелео да његова партија што пре постане владајућа, а он лично, Жириновски, председник Ру-

сије. Жириновски је још једном рекао да се у Србији не осећа као гост већ као међу браћом, а онда скоро узвикнуо: "Мир и демократија свим

народима! Нас је не двеста него триста милиона! Од Книна до Владивостока!"

Усаглашени ставови – потписивање заједничког коминикеа

КОМИНИКЕ

Разговори су вођени у Београду, у свечаном салону Савезне Скупштине Савезне Републике Југославије.

Лидери двеју странака изразили су идентична мишљења по питању глобалне светске политике и њеног утицаја на ситуацију на Балкану. У том контексту доминирало је заједничко мишљење да је интерес руског народа заштита Срба од свенасртљивијег деловања западних сила и истакнута потреба за активнијим учешћем руске дипломатије на расветљавању правога стања и узрока грађанског рата на тлу бивше Југославије.

2. У разговорима је постигнута пуна сагласност по питању окончања рата на свим жариштима како у бившем СССР-у тако и на Балкану уз свестрану и још тешњу сарадњу словенских и православних народа.

3. Лидери странака су сагласни да је најбоље решење стања у бившој БиХ престанак мешања страних

О разговорима вођеним између г. Владимира Жириновског, Председника Либерално-демократске партије Русије, и г. Др Војислава Шешеља, Председника Српске ради-

сила и припадника ОУН и њихово потпуно повлачење из зараћених региона, чиме се ствара могућност да зараћене стране саме изнађу решења за мир.

4. Питање Републике Српске Крајине разматрано је у контексту уједињења свих српских земаља, при чему је истакнута заинтересованост да се проблем Републике Српске Крајине решава у процесу општег српског уједињења без мешања и утицаја страних сила и уз одсуство било чијег војног ангажовања.

5. Лидер Либерално-демократске партије Русије истакао је да евентуално бомбардовање српских положаја у Босни значи истовремено објављивање рата Русији од стране западних савезника.

6. Лидери двеју партија истакли су заједнички интерес за развијање економске сарадње између две

земље, при чему је изражена и спремност руске стране да се преко својих тела у Генералној скупштини ОУН заложу за безусловно скидање санкција према Југославији.

7. Лидер Српске радикалне странке је прихватио позив да у априлу месецу парламентарна делегација Српске радикалне странке узме учешће на Конгресу Либерално-демократске партије који се одржава у Москви.

8. Председници двеју братских партија једнодушно су изразили став да су Косово и Метохија колевка српске државе и културе, и неодојиви део Србије.

**ПРЕДСЕДНИК
ЛИБЕРАЛНО-ДЕМОКРАТСКЕ ПАРТИЈЕ
РУСИЈЕ
ВЛАДИМИР ЖИРИНОВСКИ**
**ПРЕДСЕДНИК
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ**

У Београду,

КТИТОР

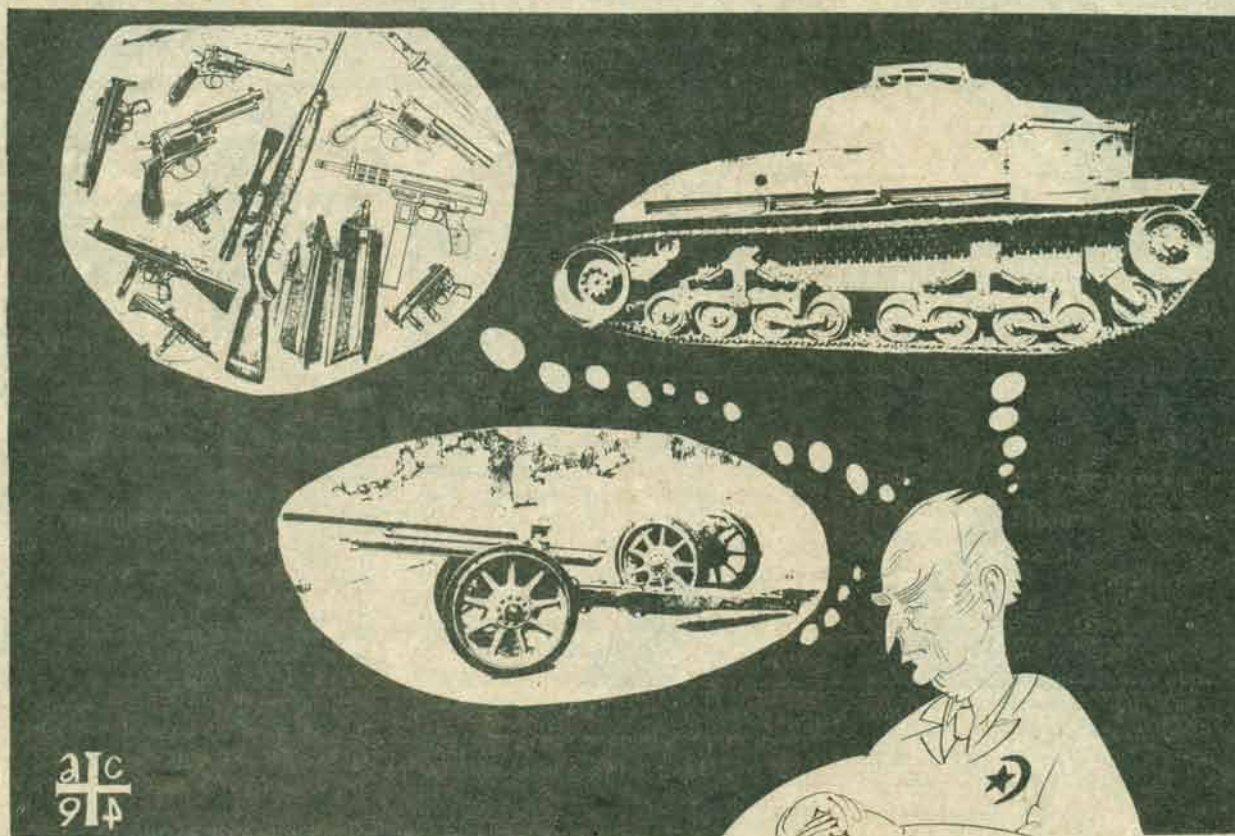
СРПСТВО НА КАШИЧИЦУ

АЛХЕМИЈА ЗЕЛЕНИХ САКОА

– Колико год је српска неслога у досадашњој историји била фатална, овог пута би могла да донесе корист. Они који су успјели да очувају изворну српску мисао у Црној Гори, ако не раније, бар сада су схватили да Народна странка није она снага која ће их одвести ка циљу коме су одвајкада стремили сви Срби од знања и угледа – обједињавању cjелокупног српства

ре да су им и сакои позелењели – Килибарди, Бојовићу, Шоћу... Да се на томе задржало – ни по јада. Као проклетство звучале су са говорнице ријечи водећих народњака: "У досадашњем раду Народне странке највише штете нанијело је претјерано србовање". Услиједила је серија

НОМО SAPIENS

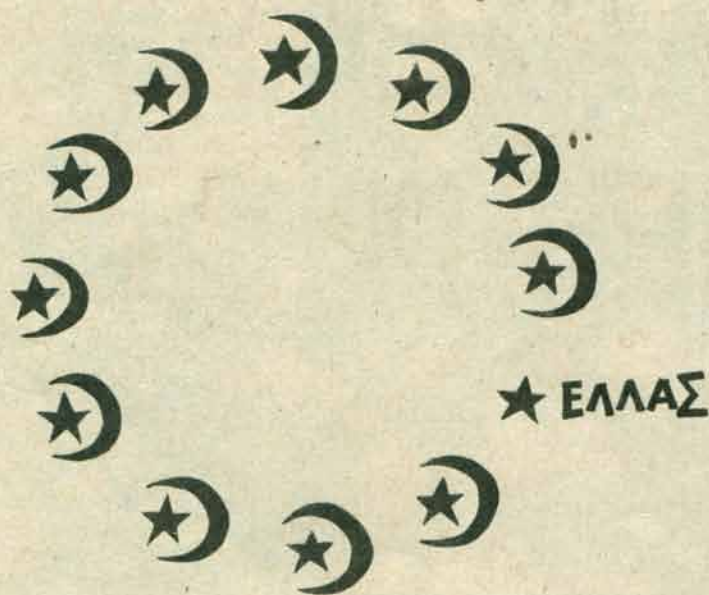
Многи чланови и симпатизери Народне странке умјесто да се на Савиндан окупају благошћу и благословом највећег српског свеца били су у прилици да позелене од јада слушајући и гледајући Извјештај са Друге ванредне скупштине ове странке. Атак на чула био је потпун.

Зелена боја, стицао се утисак, изливала се са присутних гостију – лидера Либералног савеза Црне Горе на челнике народњака до те мје-

рецепата како прецизно дозирати србовање да не узрујава демократске (читај: сепаратистичке) снаге у Црној Гори. Идеја "српство на кашичицу" пласирала се кроз рецепте "како српство не претворити у занимање", "како задржати мудрост у тежким тренуцима", "како за-

НОВИ АМБЛЕМ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ

аис
914

башурити национално одређене странке”...

А дводневно засиједање странке у прескупом хотелу "А" категорије на Приморју протекло би онако како је врхушка Народне странке замислила да др Радоња Зековић није дао амандман на први члан Статута који је био пред самим усвајањем. Овај угледни члан Народне странке, који јој је дао легимитет на сјеверу Црне Горе, заложиио се да се у најважнијем акту странке прецизира да је ријеч о "политичкој организацији српског народа у Црној Гори и осталима који прихватају њена начела". На њега се сручила лавина "демократског" гњева већине из Главног одбора. Да ли случајно, све је личило на обрачун у некадашњим централним комитетима са онима који се усуђују да мисле?!

Ова, најблаже речено, специфична борба за српство, настала у политичкој лабораторији и мјерена епруветама мага ове странке изнемадила је, ипак, само оне који не прате гигања у Народној странци. Засиједања републичког парламента права су прилика за то. Новак Килибарда на последњој скупштини шокирао је јавност изјавом да му непријатељи нијесу ни комунисти, ни либерали, колико радикали. "Ми (Народна странка) смо аутохтони Срби на овим просторима, а радикали су увезени", изјавио је не трепнувши.

Пошто очигледно више најбоље не разумије српски, посланик радикала Аћим Вишњић га је сасвим умјесно приупитнуо: "Шпрехензи дојч"? Тек да се зна који језик у посљедње вријеме најбоље разумије први човек странке, која је још прије двије-три године уживала неподјељени углед међу Србима у Црној Гори.

Морални пад ове странке започео је неизговореном, али очитом дилемом сељачке снаше: "Како да се да, а да се не сазна?". То потврђују јавно изречена заговарања да Црна Гора мора задржати државни интегритет, како кажу, тешко стеченог европског угледа. Види ли то господин Килибарда још једну звијездицу на плавој застави Европе, поред оне која притајено румено зрачи из сваке његове ријечи и потеза.

Како год било, процјена да ће тиме придобити демократски настројене грађане – бираче – очигледно је потпуно погрешна. Они се задовољно смијеше на заблуду такве врсте из својих згуснутих сепаратистичких редова, без најмере да се приклоне овој политици која губи компас, и још горе – присталице. Они који су успјели да сачувају изворну српску

мисао, ако не раније, бар сада су схватили да Народна странка није она снага која ће их повести ка циљу коме су одвајкада стремили сви Срби од знања и угледа – обједињавању целокупног српства. Колико је год српска неслога у досадашњој историји била фатална, овог пута могла би да донесе корист. Погубност самозадовољства и одступања од одређеног свог народа челници ове странке осјетиће за врло кратко вријеме. Схватиће да су остали само усамљени јахачи политичке апокалипсе у – зеленим сакоима.

О ефектима и умјесности паролe "Без претјераног србовања" само један мали и свакодневни примјер: На Савиндан ТВ Црне Горе на Другом програму емитован је пренос светосавске академије из Београда. У исто вријеме, на Првом програму, ваљда да би удовољили Србима са усмјереним и култивисаним националним осјећањем, поменути телевизија као посласицу је понудила стваралаштво ансамбла "Бокељи". Они су готово сат и по неуморно пјевали изворне хрватске пјесме. За неупућене, још један податак. Ријеч је о умјетницима из Котора, града гдје је управо те ноћи Народна странка (и) јавно промовисала своје одавно наслућивано начело "Без србовања, молим."

ПОДСЕТНИК

Др Шешелъ долази на демонстрације против избора Стипе Месића за председника Председништва СФРЈ које је 15. маја 1991. године организовала Српска радикална странка.

Блиски сусрет – [Последњи председник Председништва СФРЈ Стипе Месић и лидер Српског покрета обнове Вук Драшковић

Ових да
слушамо и
дели хлеба
ријама ста

Када је
животна не
ликодушни
оно што и

РЕ

Академи
јављује изн
ца, блјесн
тлом, одрж
лекцију из
не и остав
дилу да са
и исправља

Репатиц
јашњена п
мирила јав
сваких шес

И

РЕТОРЗИЈА

преко јавних гласила, тамо о бесплатној по-зајугроженијим катего-вништва.

у питању та основна рница надлежни су ве-се зато праве луди за у хлеб!

Српска радикална странка предлаже размену становништва у којој би се угрожени српски живаљ из крајева, који су под хрватском и муслиманском влашћу, заменио за београдске "миротворце", "жене у црном", припаднике "Грађанског савеза", "Београдског круга", посланике "Теразијског парламента" и чланове других анационалних група и странака (има их ко кусих паса) које флертују са иностраним режимима, организацијама и фондацијама.

Размена би била обострано корисна.

Поменуте категорије нашле би се у загрљају својих истомислџеника и финансијера а угрожено српско становништво било би спасено.

Размена би се обавила у присуству функционера Међународног црвеног крста и Високог комесаријата Уједињених Нација и била би спроведена по принципу СВИ ЗА СВЕ.

Кандидати за прву групу размене – Весна Пешић и Небојша Попов

МАТИЦА

Матија Бећковић се по-рада, као летња репати-интелектуалним све-примодну беседу, очита-кратије а онда неста-еје присталице на це-ваде кестење из ватре-криве Дрине.

Матија је одавно об-ва која се, да би узне-ст понавља циклично месеци.

Прилоге урадио: С. Аксентијевић

ВЛАЗ

ВРАТАР

аис
914

ПАНТУРКИЗАМ ПОНОВО НА БАЛКАНСКОЈ СЦЕНИ

Збивања у бившој БиХ указала су на неке нове моменте у "југословенској кризи", који по свом обиму и значају превазилазе југословенске просторе и задиру у шире балканске оквире.

Тамо се унутар међуверских подела појавило и једно ново на

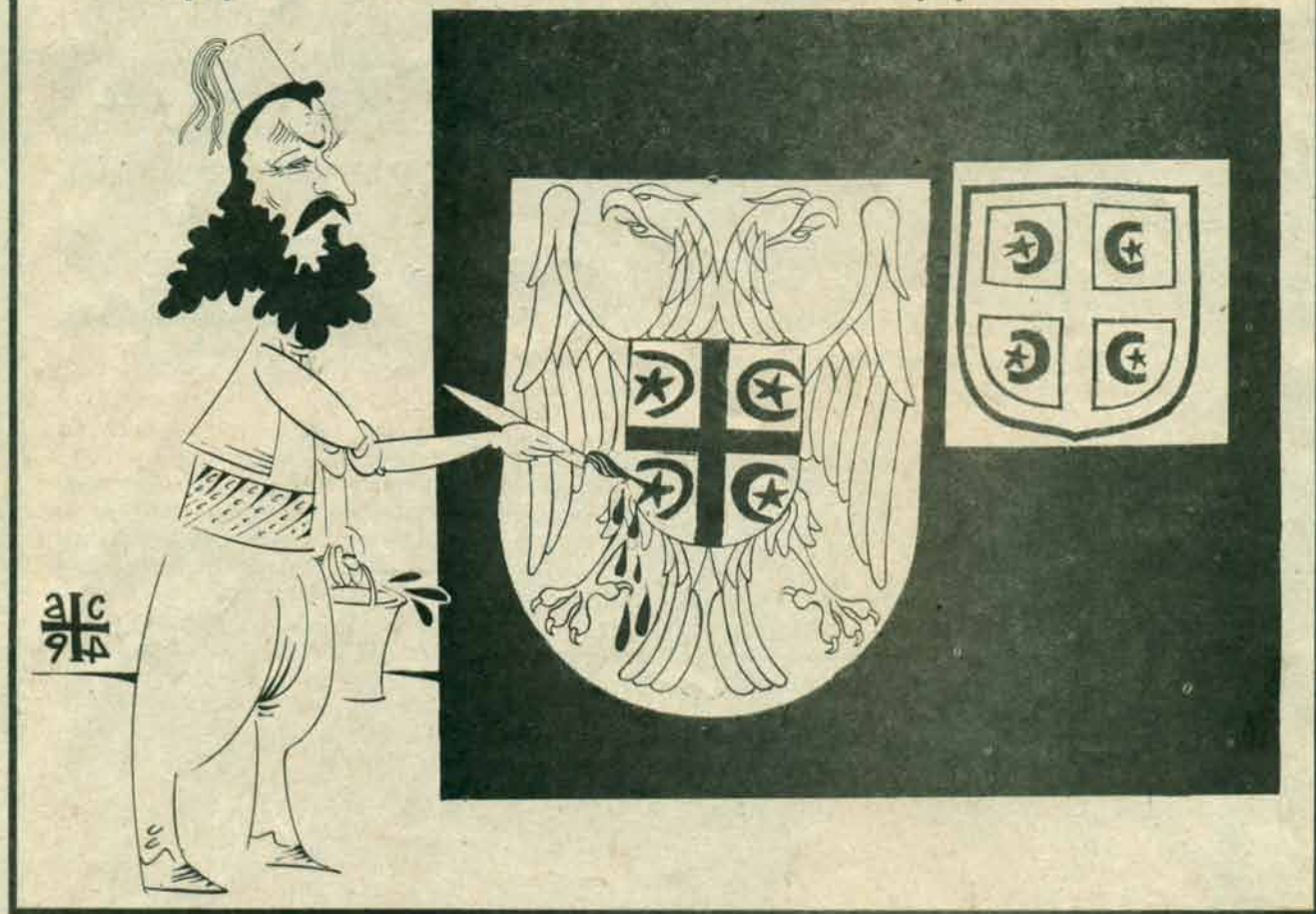
стављајући се српском блоку посланика одрецитовао:

"Плови патка плови гуска
ова земља биће Турска"

Та изјава деловала је као хладан туш на све присутне посланике, али и на тумаче збивања у Југославији и на Балкану, јер је изречена са скуп-

Но, све то када се повеже са најближом историјом Југославије и збивањима после II светског рата показује да ова чињеница и није неко посебно изненађење, а нарочито не за специјалисте који проблем детаљније прате. Позната је на име чињеница да је османско царство

ДОПУНА СИКТЕР ЕФЕНДИЈЕ

изглед нестало лице-лице пантуркизма. Тражећи подршку за своје циљеве део екстреминијих муслимана почео се окретати наследници некадашње османске царевине – Турској, и то на начин који јасно указује на пантурско осећање муслимана БиХ. Свој израз пантуркизам је посебно јасно добио у некадашњим расправама у парламенту средишње републике бивше Југославије, када је један од посланика СДА – "Странке демократске акције" супрот-

штинске говорнице, значи са места где се утврђује политика земље. Посебно је важно да она, колико је аутору ових редова познато, није оповргнута ни од једног присутног посланика СДА. Што указује да њен значај и смисао још онда није био маргиналан.

било држава која се заснивала на верском принципу. У њој је поглавар био првенствено шер верске заједнице халиф, па тек онда султан световни владар. Стога су сви муслимани Балкана били обавезни да живе под његовом управом и да бране његову власт. Зато су сви Грци, Бугари, Срби и остали када би прешли на ислам постајали ренегати и људи који су османску државну идеју морали спроводити као верску обавезу.

То је био нарочито случај са Босном.

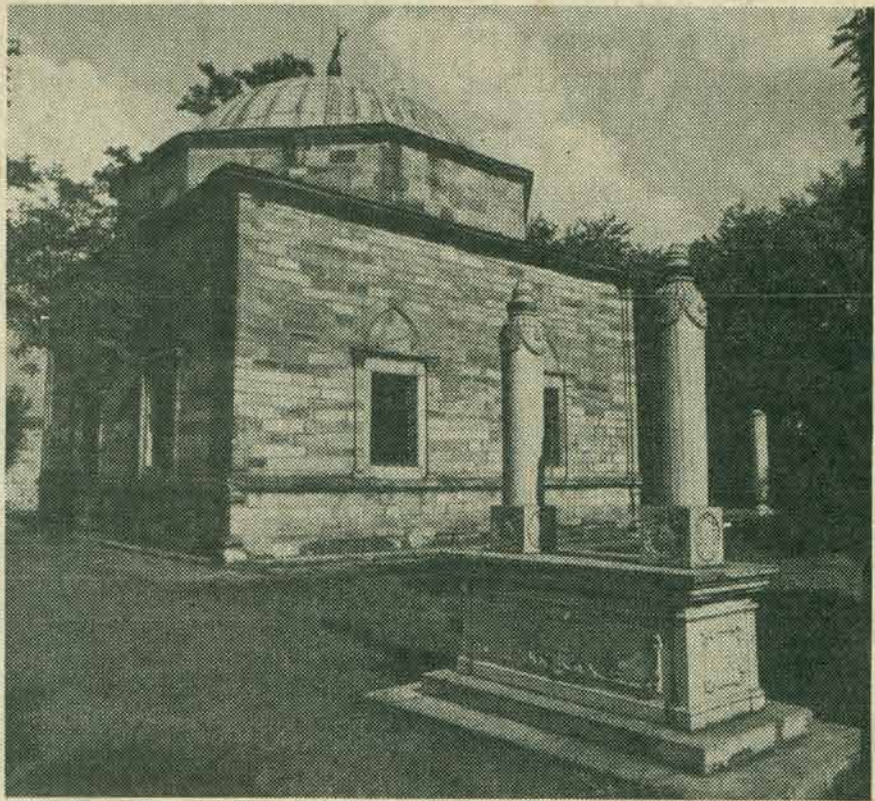
У овој југословенској, и већ по подацима Константина Порфирогенета, српској области никада није живела бројнија турска етничка маса, али је Босна била бастион ислама и турске државне идеје. Огроман број великих везира у османском царству био је пореклом из Босне, као и чувени велики везир Мехмед – паша Соколовић из XVI века. Зато није чудно што сами муслимански научници из БиХ говоре о нераскидивој вези месних муслимана са Турском. Додуше ваља истаћи да у прво време то није била пантурска већ панисламска веза и да сам појам турчин у оно време није био ознака за етничку већ пре свега за верску припадност. Али са рушењем османског царства и са рабањем пантурске идеје, као форме пантуранизма, овај покрет почиње да се осећа и у БиХ и осталим деловима Југославије насељеним муслиманима. Да бисмо говорили о утицају пантуркизма на нашим просторима ваља најпре објаснити шта је он и у чему је његова суштина.

Пантуркизам је део пантуранизма. А пантуранизам је идеја која говори о потреби уједињења свих народа који воде порекло из туранске низије или граничних јој области, а који имају идентично порекло.

У те народе спадају осим Турака и сродних им народа у СССР, какви су Азербејџанци, Туркмени итд. и Финци, Мађари, делови балтичких народа, али у њих неки убрајају и Бугаре због турског етничког слоја који је учествовао у формирању бугарске нације.

И управо ова последња нација најбоље показује колико је пантуранизам утопија. Јер очигледно је да су Бугари ипак Словени и да је турски етнички супстрат у њима, барем у социо-лингвистичком смислу који је за нацију најважнији, неприметљив. Но, много више од тога не неостварљивост пантуранске идеје показује питање Гагауза, малог народа насељеног у Молдавији, североисточној Румунији и другде. Овај народ неспорно турског порекла, јер и данас говори турским језиком, био је током историје крваво тиранисан од османлија који су истог порекла и говоре исти језик, само због њихове православне вере.

Али ако идеја пантуранизма није могла да се оствари услед великих цивилизацијских разлика које деле муслиманске туранске народе од хришћанских, пантурска идеја је имала сасвим другачији исход. Она се окретала пре свега турским народима који су муслиманске вероисповести, али је услед исламског интегративног фактора успевала да за

Муратово турбе на Газиместану

себе веже и масу муслиманских нетурских народа, који су живели у оквиру османског царства. Ти људи су верско ставили изнад националног и поистоветили свој ислам са турском националном идејом. То се најбоље осетило у младотурском покрету, који је почетком века потресао османско царство али и Балкан. Младотурски устанак је започео Нијазибег, Шиптар, са својим војницима који су махом били Шиптари. Носиоци албанског националног препорода браћа Фрашери били су проноснирани туркофили, који су велики део својих радова писали на турском језику, па се стога с правом сматрају и турским ауторима.

Колико је та идеја била присутна у свести обичног балканског муслимана, који са етничким Турцима није имао никакве везе, видеће се из следећег примера. У првим годинама I светског рата у централној Албанији избија побуна сељака предвођена дервишом Хаџи-Њамилом. Овај масовни покрет плебса, у време кад постоји независна Албанија, као свој главни циљ истиче тежњу да се опет уједини са Турском. Значи сам муслимански народ Албаније не жели независност своје земље, већ хоће у унију са Турцима, који су им по свим карактеристикама, осим верским стран народ.

То је константно долазило до изражаја и код осталих муслимана Балкана.

Муслимани рашке области, где је настала српска држава, су у I балканском рату жестоко пуцали по својој православној браћи који су им носили националну слободу.

Али за њих је живот у држави са људима исте нације, али различите вере био незамислив. Они су више волели једноверне им и национално другачије Турке. Иако је та област после I балканског рата припојена Србији, њени муслимани су искористили аустријску окупацију, од 1914–1918. године, да се пријаве као доброволци у турску војску у којој су ратовали против Руса, а многи и против Грка 1992. године.

Све то је кулминирало исељавањем муслимана из Србије, Црне Горе и БиХ у Турску, где су прихватили да се турцизирају, мада са Турцима како је речено немају никакве везе.

На жалост многи Срби, и то они најозбиљнији, су поверовали да је идеја љубави за Турску код наших муслимана нестала и да су они свесни свога порекла изабрали да са осталим југословенским народима граде нову заједницу.

Свему томе кумовала је и међународна ситуација која је приморала Кемала Ататурка да предузме веома значајне кораке модернизације земље. Између осталог прихваћен је лаицизам. Дошло је до официјелног одрицања од панисламске халифске

политике. У начелу су прихваћене међународно утврђене границе, што је наизглед сасвим дезавуисало пантуркизам.

Но, упркос официјелном одрицању од пантуркизма остали су реликти ове политике и идеологије. Они су се огледали пре свега у третирању свих муслимана Балкана, без обзира на њихов етнички квалитет као Турака. Самим тим остале су бројне могућности за мешање у унутрашње ствари осталих балканских земаља под видом борбе за права своје националне мањине. Ова тенденција се веома често осећала кроз изјаве најзначајнијих турских политичара. Тако је и доглавник Кемала Ататурка Исмет Инени изјавио "да нема Турске без Босне". Ова изјава је, у време када је изречена, имала више носталгичан тон него стварне територијалне претензије, али је ипак омогућила континуитет политике која своје корене вуче из пантуркизма и још раније из панисламизма.

Са одласком Кемала Ататурка са политичке позорнице у Турској почело је постепено јачање исламских и панисламских тенденција које су постепено дезавуисале лаицизам. Али ваља истаћи да ова политика није у потпуности избачена из политичког живота. Напротив, лаицизам је и данас официјелна идеологија Турске, али је тај лаицизам битно нагрижен панисламским и пантурским акцијама. Идеологију пантуркизма најбоље репрезентују десне веома екстремне политичке партије. Међу најзначајнијим политичким партијама тога типа јесу тзв. "Сиви вукови". Сиви вукови се залажу за уједињење свих турских народа у једну државу. Та држава би по њима морала бити исламска зато су они као свога највећег непријатеља прогласили државни секуларизам. У ту организацију учлањени су многи муслимани исељени из Југославије, Грчке и Бугарске. Ови људи шире идеје које имају битно непријатељски карактер према њиховим старим домовинама. И они призивају присаједињење делова ових држава насељених "Турцима". Посебно је важно да "Сиви вукови" делују свуда где има Турака. Тако их међу Турцима у Немачкој има око 60.000.

Веома је важно истаћи да се идеологија пантуркизма треба да оствари у две фазе. Прва потенцира уједињење турско-језичких народа. А друга негде директно, а негде индиректно указује и на касније присаједињење делова Грчке, Бугарске и Југославије насељених муслиманима.

Идеје пантуркизма најбоље се могу видети кроз ставове турских научника и новинара, а ређе у изјавама политичара, али ни у другом случају нису увек реткост. Тако се

Више од игре - муџахедини ante portas

нпр. идеје пантуркизма могу срести у књизи "Турски свет" издатај 1976. године. Најчешће се идеје пантуркизма и њихова присутност може видети у време јавних манифестација. Тако је турски лист "Милијет" још 26. јануара 1990. јасно писао да су у Анкари више хиљада особа демонстрирале истичући да ће се све турске народности ујединити. Са друге стране политичари су своје тежње изражавали много суптилније, али не увек. Тако је нпр. Еркумент Конукман министар у турској влади изјавио: "У годинама које долазе Турци из СССР, из Кине и из суседних земаља ће се побунити, добити независност и створити државе под турском заставом". Охрабрени оваквом подршком турски народи у СССР и другде су отворено почели

показивати пантурске тежње. Тако је нпр. премијер Азербејџана приликом једне посете Турској изјавио: "да су Турци и Азербејџанци један исти народ који се мора помагати".

Такве акције турске изазвале су реакцију држава које су оваквим изјавама биле погођене. Реаговао је чак и исламски Иран. Приликом своје посете Паризу Махмуд Ваези заменик министра иностраних послова Ирана, је оптужио Турску да подстиче стварање великог Азербејџана под турским протекторатом.

Посебно је важно да се идеје о пантурској заједници не ограничавају искључиво на јединство турско-језичких народа, већ иду много даље. Оне подразумевају стварање шире заједнице која како је већ речено укључује муслимане балканских земаља. У томе смислу најпре се рачуна са утицајем и политичким повезивањем са бугарским Турцима, али и са муслиманима Албаније, Југославије и Грчке. Турска у последње вре-

ме чак и отворено говори о томе. Тако је Мурат Сунгар портпарол у турском министарству иностраних послова истакао да Турска неће остати неутрална и индиферентна према уништавању турских и исламских културних добара у иностранству, мислећи пре свега на Грчку. У циљу остваривања свога утицаја, на грчке муслимане Турска се ангажује на пољу њихове заштите. А они истовремено треба да послуже као мост ширење утицаја Анкаре на Еладу.

Најкарактеристичнија у томе смислу је скорашња изјава турског државника Демирела да се његова отаџбина протеже "од кинеског зида до Јадрана".

Но, да би остварила право да се интересује за муслимане ових земаља Турска је показала да их сматра Турцима у етничком смислу. То је нарочито дошло до изражаја након посете Алије Изетбеговића, када је Турска изјавила да се она стара за муслимане БиХ које је представила као Турке, мада су они по етничком саставу Срби. Изузетно по-

вољну прилику за пантурско деловање стекла је наследница османске империје након победе СДА у БиХ.

Ова партија је инспирисана панисламизмом који је као своју прегрантну идеологију изразио вођа странке Алија Изетбеговић у својој раду "Исламска декларација". Али тај панисламизам све више почиње да добија турску тј. пантурску боју, која је кулминирала изјавом посланика СДА, наведеном на почетку овога текста. Осим те изјаве која је само санкционисала оно што постоји у стварности, ваља истаћи да је маса следбеника СДА на својој оснивачкој скупци (у Новом Пазару) носила турске заставе и клицала Турској, што је најсигурнији доказ филтурског расположења.

Ако се томе дода и резултат последњих избора у Бугарској где су Турци добили чак 25 посланика, од којих ће можда зависити функционисање владе и државе улога пантурског фактора постаје још јаснија. Бугарска је морала да прави извесне компромисе са турском

мањином у циљу одржавања мира, а то је довело до јачих веза са Турском и ширења пантурских идеја.

Последња посета албанских званичника Анкари, и тражење помоћи за Шиптаре на Космету од стране некадашње метрополе само појачава никада прекинуте везе Цариграда и Арнаута, који су још за време "комунисте" Енвера Хоџе били веома срдачни. Тако Турска све више постаје регионална сила чија ће политика моћи битно да утиче на балканске и европске прилике. Како се види остаје само Грчка, која има најмалобројнију муслиманску мањину, али ће и она бити окружена земљама у којима се негују специфични односи са Турском.

Шта се из свега наведеног може закључити. У остваривању пантурских идеја продор у Европу остаје друга етапа, али која полако и сигурно долази на ред. У томе смислу очигледно је да Турцима на руку иду процеси у Југославији и Бугарској, које услед демографских промена све више добијају муслимански карактер. Тај муслимански карактер се истовремено све више претвара у пантурски, па многи муслимани истичу своје турско порекло. Тако се и за садашњег поглавара муслимана Југославије реис ул улему Јакуба Селимоског каже да је пореклом од родитеља Турака, мада његов рођени брат не зна да говори турски. Ако услед поменутих процеса дође до стварања суверене исламске државе БиХ, увећане за стари Рас, онда је логична и очекивана последица ове акције турцизација те нове земље. А она се осетила не само кроз поклик Турској већ и кроз отворене захтеве да се у школе у рашкој области уведе турски и да се тамо врате муслимани исељени у Анадолију. А ти људи су, како смо већ рекли, отишли јер су себе сматрали Турцима у етничком смислу. Спремајући се за такву будућност која им делује извесна центри из исламског света, а најпре "Рабиата" – "Светска исламска лига" улажу максимум напора да Албанију врате својој исламској идентитету и учине је природним савезником исламизоване и турцизиране БиХ. Након тога између те снажне исламске државе, за коју Србија територијално ослабљена више не би била никаква препрека и Турске нашле би се Бугарска са огромном турском заједницом и Грчка, а оне не би биле тежак плен имајући у виду демографске потенцијале нове "османске државе":

Све то указује да Европа још није свесна да реприза 1453. године није нереална, и штавише да би садашњи пораз услед тихог демографског умирања старог континента био дефинитиван и трајан.

М. Јевтић

ДАМОКЛОВ МАЧ

АИС
914

ПОЛИТИЧАР „НОВОГ ТАЛАСА“

- Јоргованка Табаковић министар финансија владе у сенци
- Дипломирани економиста у двадесетој години
- Без посла због чланства у Српској радикалној странци
- Сумња у стабилизациони програм професора Аврамовића
- Против "намета на вилајет"

Жене су, посредно или непосредно, неколико хиљада година присутне у збивањима које данас називамо политичким животом.

Грациозним ходом прошетале су кроз историју а угрожени и инфериорни мушкарци злобно су их прозвали "слабијим полом".

Са изузетком средњег века, када су оне необичне, и нечим обдарене проглашаване вештицама, многе "гвоздене" леди, краљице, царице и другарице обележиле су своје епохе. Последице њиховог присуства у политици видљиве су и данас.

***

На нашој политичкој сцени тренутно су, поред залазећих другарица (Мирјана Марковић, Слободанка Груден, Бранка Јешић и друге) у оптицају неке које нису ни другарице ни госпође (Даница Драшковић, Александра Јанковић, Весна Пешић) са углавном штетним учинком.

Сушта супротност тим умишљеним "величинама" је наша саговорница, политичар "новог таласа", госпођа Јоргованка Табаковић, министар финансија владе у сенци коју је, иницирана катастрофалним радом официјелне владе, јесенас формирала Српска радикална странка.

Разговор са госпођом Табаковић водили смо под кровом Народне скупштине у њеној посланичкој канцеларији. Наша саговорница је приликом конституисања новог сазива Скупштине била кандидат за њеног председника али је, скупивши 113 гласова, изгубила од нафтног шеика Драгана Томића коме је неко из "демократске опозиције", уз одређене уступке, дао четири гласа неопходна за тесну "победу".

Биографија наше саговорнице (Вучитрн, 1960. год.) обилује подацима који потврђују утисак да се ради о успешној особи чије време долази.

"Била сам једини Вуковац у својој генерацији. Економски Факултет са врло високом средњом оценом завршила сам у двадесетој години (?!). После друге године, пошто сам имала висок просек оцена, омогућено ми је да полажем остале испите без слушања предавања. Успут сам се бавила спортом и поезијом. Објављена ми је једна збирка песама" – рекла нам је на почетку кратког монолога о себи.

Госпођа Јоргованка Табаковић, мајка троје деце, је иначе стасита, плавоока и веома наочита Српкиња из Приштине, увек насмејана и различита од стереотипа строгих и уштогљених министара финансија како обично изгледају ти уважени владини чиновници.

"У политику сам ушла да бих оповргла мишљење да се њом могу бавити само нечасни људи. По мени, на политичкој позорници има места и за часне актере који раде за опште добро. Моје схватање политике подразумева њено допуњавање струком. Струка и политика морају бити синхронизоване".

Иако је врхунски стручњак у свом позиву, госпођа Табаковић је тренутно на бироу за запошљавање. До покретања иницијативе Српске радикалне странке за изгласавање неповеренја влади Николе Шаиновића налазила се на радном месту помоћника директора у Београдској банци – Приштинској банци д.д.

Пре тога, 8 година се бавила професорским послом. Била је кратко и у трговини (сектор планирања) а годину дана је провела на месту финансијског директора у једној ауто кући.

Када је Социјалистичка партија Србије почела своју бесомучну кам-

Јоргованка Табаковић

пању против српских радикала наша саговорница је као "неподобна" (ружна реч из њиховог речника), будући да није хтела да се одрекне своје странке, остала без посла! То ме је нарочито допринео директор банке Љољак, бивши радикал који је заплашен социјалистичким методама пребегео у њихово јато.

Угрожавајући егзистенцију своје породице, госпођа Табаковић је, доказујући часну компоненту свог бића, остала доследна свом политичком вјерују. Није се, као Јуда, продала за шаку сребрњака!

***

Прво "званично" питање које смо јој поставили односило се на примену програма економског опоравка који је сачинила екипа од 70 експерата на челу са амортизованим професором Аврамовићем чија је звезда изненада засијала 24. јануара ове године. Питали смо и за, тренутно, притајену инфлацију.

"У економији важе само економске законитости. Ту не помажу ни чаробни штапићи ни парапсихологија. Ове нове мере професора Аврамовића ми личе на употребу чаробног штапића којим је једним потезом "укроћена" инфлација. То је само привидна опсена после које ће све почети по старом. Не могу се без

здраве привредне основе и успешног извоза остваривати економска чуда нити се писаним декретима може проглашавати конвертибилност новца. То су само лепе жеље без основа а докле ће "буре држати воду" видећемо, у сваком случају не још дуго! Привредни опоравак није могућ у условима затворене економије и санкција.

Инфлација, која се сада привидно притајила, узрокована је слабом понудом новца, његовим прекомерним штампањем и жељом да прерасподелимо све нижи и нижи друштвени производ. Дојучерашњу хипер инфлацију која се, понављам, само притајила, узроковала је надокнада буџетског дефицита наметањем нових пореза који више нису само порези него поступна експропријација имовине.

Сведоци сте да су последњих дана ти порези енормно повећани и да ће ако се одрже, а држава свим снагама ради на томе, приватна иницијатива бити угушена.

Повећани трошкови понуде робе су, такође, били један од разлога инфлације. И то што се нафта и остали репро материјали морају увозити, под отежаним, скупљим, условима узрокује инфлацију. Људи, а све их је мање који то могу, мењају девизе да би намирили дажбине које су им наметнуте, то је, управо, циљ нових економских мера професора Аврамовића, цеђење последњих девизних резерви у замену за "конвертибилне" динаре.

Вест да је у Аустрији тај "нови динар" у некој банци доспео на курсну листу је безочно лажна! Нека кажу у којој банци се то десило и када!

Ипак, инфлација није неизлечива болест. Питање је како је сузбити. "Рецепт" је да ствари назовемо правим именом. Значи, основно је донети такве мере које неће тражити додатна упутства за употребу.

Треба стати на крај жижалном откупу девиза. Штампање новца се мора драстично смањити. Морају се скресати сви непотребни трошкови и мора се спречити монетарни дуализам. Немачка марка нам, евентуално, може служити као јединична мера према којој ћемо исправљати наше лоше диспаритете".

***

Наше следеће питање односило се на штедњу. На питање на који начин држава мисли (и да ли уопште мисли) да обештети штедише тзв. "старе штедње", Југоскандика, Дафимент банке и других мањих банака добили смо одговор.

"Вођење нездраве монетарне политике довело нас је у ову ситуацију"

Велика грешка је била давање предности девизној штедњи у односу на динарску штедњу. Начин на који су прибављане девизне резерве које су касније, при распаду СФРЈ, биле разграбљене, навео ме је на

КОНВЕРТИБИЛНИ ГЕНЕРАЛ

размишљање о овом народу који је дозволио да поново буде преварен. Не верујем да су га само хазардери пориви, како неки покушавају да претставе ту превару, натерали да још једном прихвати "коцкање" са, назови, приватним банкама. Понављам, **ТАКОЗВАНИМ ПРИВАТНИМ** банкама! Сва штедња која се обављала у овим квази банкама није била здрава штедња, из кумулације, већ штедни притисак камата.

Како ћемо у овим условима наћи нови капитал за развој? Не очекујем много од капитала са стране јер ће тај страни капитал, пре свега, у овим околностима, тешко доћи а и ако неким чудом ипак дође, његов циљ ће бити одношење профита а не чињење услуга нашој привреди!

За нови капитал биће нам потребна нова штедња али битније је

инсистирати на динарској штедњи што би ојачало националну монету.

Међутим, тешко је данас говорити о било каквој штедњи када је преживљавање једина преокупација. Можда би неко и штедео да држава није прокоцкала поверење. Прокоцкала је поверење и тиме што није обештетила ситне штедише. Крупни улагачи су, то је пред Анкетним одбором недавно потврдила и Дафина Милановић, на разне недозвољене начине извукли своје улоге.

Значи држава нема намеру да изврши своју дужност! У том смислу сматрам добрим предлог Српске радикалне странке да се распродајом државне имовине изврши обештећење ситних штедиша. Иако ће то бити компликован посао, верујем да је тај концепт остварљив.

***

О трансформацији друштвене имовине госпођа Табаковић нам је рекла да је она "неужда" која није смела бити прекинута а не сме бити

Јоргованка Табаковић у радном председништву

ни настављена на досадашњи начин.

Социјалисти су покушали да претставе јавности да су им радикали спречили доношење Закона о забрани трансформације друштвене имовине за време трајања санкција. Та олужба је неоснована! Познати су начини на које је извршена досадашња трансформација. До имовине су долазили људи који нису имали много капитала. На брзину су искористили, у почетку, недостатке савезног а касније и републичког закона о процени вредности имовине која је била изузетно ниска. До друштвене имовине нису могли да дођу појединци који нису имали везе у државним институцијама које у потпуности држи Социјалистичка партија Србије. Значи, омогућено је богаћење истомишљеника, пријатеља, пријатељевих пријатеља и раз-

них имућних и проблематичних групација.

Догодила се крађа и прекраћа друштвене имовине. Долазак до имовине у коју је уложен огроман капитал, без новца, не може имати другачију квалификацију!"

У даљем разговору, госпођа Табаковић је нагласила да у предузећима од општег друштвеног интереса не може бити трансформације и да би она, као јавно добро, требала бити искључена из тог процеса.

Била је и против трансформације предузећа монополског карактера која у цене коштања уграђују све своје нерационалности. Истакла је, још, да је нужно обезбедити конкурентске услове да би предузећа која

излазе на тржиште, на продају, била између себе тржишно вреднована.

"Желела бих, приметила је госпођа Јоргованка Табаковић, на крају одговора о трансформацији друштвене имовине, да једна ствар буде избегнута, да бранитељи друштвене својине не буду то само из разлога незадовољства сопственом позицијом".

***

Наредно питање односило се на пореску политику.

"Свака држава кошта и има расхода који се не могу избећи. Држава има обавезе према војсци, полицији, здравству, школству, пензионерима и оне се морају намирити.

Међутим, јавне расходе морамо финансирати из здравих прихода. Морамо омогућити људима да производе да би стварали доходак из кога би добијали порез и покри-

вали све оне нужне државне трошкове. То је врло лако учинити.

Низ наших чудних иновација у домену пореске политике треба, једноставно, укинути а тежиште ставити на порез на промет у производњи и услугама, порез на имовину и порез на добит послодавца, без икакве разлике да ли он ради са државном, друштвеном или приватном својином.

Затим, треба укинути порез на сву опрему која ће служити за производњу која се може брзо исплатити.

коном дали нужну самосталност, су добра а видите шта се дешава! Очигледно недостаје неки беочуг.

Још прошлог лета, у јуну месецу, на заседању савезне Скупштине (после тога било је још свега неколико заседања тако да нисам много отишла у прошлост) прошао је такав Извештај о наменама примарне емисије у коме је остало недефинисано 12% њеног укупног износа! Замерила сам страначким колегама који су тамо делегирани, како је тако нешто могло да прође! Ја бих питала позване људе шта то значи?

нансија пристане да буде обичан потписник рачуна осталих министарстава, не може много да уради!

Међутим, уколико министар каже, и то стално напомиње, колико износи губер којим се морају покрити, остали се морају замислити.

Нисам у прилици да говорим колико је министар Зебић о неким стварима самостално одлучивао и колико је био уважаван".

***

Тако је говорила госпођа Јоргованка Табаковић, министар финан-

БАРОН МИНХАУЗЕН

Пореска политика мора да олакша производњу од себе саме како би у некој следећој фази потрошња могла више да добије за себе.

Буџетска каса се може напунити и разумном пореском политиком а не "наметима на вилајет" који се сада измишљају и спроводе.

***

Приведећи разговор крају, поставили смо и неизбежно питање о Народној банци Југославије.

"Сматрам се врло позваном да о томе нешто кажем. Запрепашћена сам чињеницом да су сва документа о плану рада добра а да су резултати катастрофални. То се коси са неким основним принципима логике. И круг се затвара.

Не могу да схватим да неко пристаје да призна сопствену немоћ. Документа у којима се говори о раду Централне установе, којој смо за-

Негде истиче. У чије њелове?

Да закључим. Ако у извештајима народне банке стоје прецизно наведене неке појаве, чак и предлози мера неких комисија, а даље све иде наопако, то ми личи на државу која виче: "држ'те лопова" а сама се ба ви лоповлуком!

***

Наше последње, по мало "провокативно", питање је гласило:

Господин Јован Зебић је, као министар финансија, присутан у неколико социјалистичких влада. Шта мислите о његовој стручности, с обзиром да су резултати његовог рада (или нерада) веома присутни?

"О његовој стручности мислим све најбоље. Али, ако министар фи-

сија владе у сенци, врхунски економски стручњак и привредни аналитичар.

По природи штедљива и радна, она је најбоља алтернатива "подобним" економским алхемичарима чију ћемо чорбу, нажалост, кусати и ове године.

Надамо се да ће творац неких бољих и економски стабилнијих времена, када се заврши Аврамовићева претстава, ако јој буде пружена и официјелна прилика, бити и наша саговорница.

Женском делу читалаца нашег листа открићемо малу "тајну". Породица госпође Табаковић троши зимницу коју је она, поред свих обавеза, тада још увек на послу, у кући и политици, сама припремила и оставила.

Разговор водио
Синиша Аксентијевић

КОМАДАЊЕ У ИМЕ УЈЕДИЊЕЊА

Сећате ли се Јана Палаха?

То је онај младић који је пре четврт века сам себе спалио како би наудио трупам Варшавског пакта које су у оквиру братске помоћи упале у Чехословачку да би спасавале вољени комунизам.

А добри војник Швевеј?

Наравно да га се сећате. Ко би могао да заборави ту војничину!

Ево зашто их помињемо: Држава за чије име везујемо ова два јунака – распала се. Чехословачка више не постоји, а за нас су обојица били "Чехословаци". Званично, растурина је на два дела: на Чешку и на Словачку. Незванично али фактички, та подела је много већа: Сада тамо имамо Чехе, Словаке, Моравце, који нису добили своју државицу, затим Чехе као националну мањину у Словачкој, Словаке као националну мањину у Чешкој и Мађаре као "традиционалну" мањину.

Човек чак не би морао да је злонамеран, било би довољно да је на страни шаливиција, па да на тлу доскорашње Чехословачке изазове крвопролиће: Избор кога на кога нахушкати је више него довољан. (До овога неће, разумљиво, доћи, јер Чеси у својој историји никад никоме нису сметали већ су увек сваком били само добродошли).

Поставља се питање како је могуће да се Чехословачка, мала и неугледна, мирољубива и радна, швејковска и палаховска, уопште могла распасти док се "сва Европа уједињује"?

Пре него што покушамо да одговоримо на ово питање, избројимо шта све имамо на тлу некадашње Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца. Данас су ту Србија, Црна Гора, "Македонија", Република Српска, Хрватска, Алијино сокаче, Република Српска Крајина, Словенија, а за некакве републике и аутономне области пријављују се Истра, Косово, тзв. Саниак и Војводина.

Од Краљевине СХС-цело туце које чега!

Како је у Италији у доба "уједињавања Европе"?

Лига за север тражи одвајање италијанског севера од сиромашног југа који, чак ни са своје стране Јадрана, није спремна да поји и храни. У данашњој Италији је и Јужни Тирол, немачка покрајина на коју су донедавно Аустријанци, као матица,

полагали право земље-заштитнице интереса немачке националне мањине. Они су се тог права одрекли, а тиме и могућности и воље јужних Тиролаца да се једног дана, из било ког разлога, опет припоје Аустрији. Ако се овоме дода још само Сицилија, која је и географски одељена од "чизме", лако је израчунати на колико се делова, најмање, може распасти Италија.

Распад Француске може отпочети са Корзиком, Белгије поделом Фламанаца и Валонаца, велика и уједињена Немачка је и онако већ савезна република (позната по нетрпељивости између Бавараца и Пруса, "капиталиста" из савезне републике Немачке и "комуњара" из Немачке демократске републике аустријски Форарлберг је још пре неку годину гласно размишљао о припајању Швајцарској, а Бургенланд (Градиште) могао би на неком поновљеном референдуму да се приволи Мађарској).

Злочестој Енглеској, која је прстала да изгуби пола света али не и да и Ирској врати њен северни део, нека нарочита подела не би ни била потребна: Она је већ сада, заједно са Велшанима, Шкотима и делом Ираца, само део Велике Британије.

Скандинавици су већ подељени на Норвежане и Швеђане и сада једни другима служе углавном за спрдњу у стилу "иду два Босанца...", док у Шпанији Баскијци могу да буду само почетни импулс много веће поделе.

Распад Европе који прати њено "уједињење" није само распад држава већ је то и културни, морални, војни, национални, монетарни, расни, привредни, етички и верски распад. Трагедију овог распада чини још већом распад чији смо сведоци на тлу некадашњег Совјетског Савеза. Империја коју је на свом тлу створио руски народ умом и мачем, а од антируских снага увећана народима и народчићима предатим Русима на старање и издржавање до "пунолетства", чак и та империја, заштитница православља, налази се у распаду. Нећемо набрајати све ратове и кризна подручја на тлу доскорашњег СССР-а, али морамо поменути поцепаност руског народа.

У самој Русији, Руси чине 83% становништва. У Украјини су 21%, у Узбекистану 11%, у Белорусији 12%, у Молдавији и Туркменији 13%, у Черкезији 26%, у Естонији 28%, у Летонији 33%, у Казахстану...

Све у свему, више од двадесет и пет милиона Руса живи широм негдашњег Совјетског Савеза као – национална мањина! До сада није забележено да је икаква делегација КЕБС-а или нешто слично посетило ове националне мањине сачињене од Руса и испитала како живе као грађани другог реда.

Идући даље на исток, стање није ништа боље. Недавно је Кинеска академија наука штампала извештај двојице угледних научника, обојица са Универзитета Јејл, у коме се предвиђа борба за власт између Пекинга и провинција, као и сукоби између самих провинција. Није далеко од памети да овакви "извештаји" могу бити и "ред вожње", тј. планови најмрачнијих луциферијанских сила. Нарочито ако се зна да је Универзитет Јејл седиште масонске ложе "Мртвачка глава" којој припада и Џорџ Буш, масон 33. степена. Иначе, истој овој ложи припадао је и отац Џорџа Буша, Прескот Буш, као и Аверел Хариман. За обојицу је познато да су учествовали у финансирању и настанку нацизма, коректније речено хитлеризма. Имајући ово у виду, постаје лако схватљива и главна препорука овог "извештаја": прихватање федералног система по угледу на амерички, при чему би се кинески парламент "претворило у демократичнију институцију и формирао законодавну основу за решавање сукоба интереса између Пекинга и провинција". Захтева се, дакле, законодавна основа за решавање сукоба – а сукоби још нису ни почели! Нас, који смо доживели оснивање "Банке за развој и реконструкцију источне Европе" још много пре него што су разарања и поделе уопште и почеле, оваква "препоруча" уопште не може зачудити, а и средство којим ће се Кина разарати (и већ се разара) такође је лако предвидљиво: заштита људских права и "неопходне тржишне реформе". Лако ће се наћи неки Анте Марковић или Горбачов који ће, уз помоћ својих Будимира Лончара или Козирјева, добити пуну подршку и

разумевање "целог слободног света".

Оно што пада у очи је то да ова "епидемија" распадања држава није захватила Северну и Јужну Америку, Аустралију, исламске земље, као ни Африку, којој би као "оправдање" могло послужити то да су њена деколонизација и прекројавања још исувише свежи. За наведене делове Земље карактеристично је да на тим просторима не постоје нације у изворном смислу, већ да се ради о повећим скупинама индивидуа разних раса и вера, које се могу означити само као становништво, а никако као нације, односно, када је реч о исламским земљама, о религијској заједници где су и раса и националност потиснуте у задњи план.

Уз сагледавање ових чињеница намеће се закључак да се распадају културно, расно и национално најхомогеније заједнице и средине људског рода. Од мале Чехословачке до огромне Кине – све је у распаду!

Да ли је природно да је распадом истовремено обухваћено толико народа, тј. толико различитих језика, раса, националности, вера, архитектура, начина исхране, менталитета, историја, васпитања, економских моћи, природних богатстава..?

Сада је моменат када ће многи гракнути: "Светска завера не постоји!" То порицање све чешће чујемо. Многи политичари, интелектуалци, уметници и други до којих народ држи, како код нас тако и у свету, не ретко без икаквог на први поглед видљивог повода, осећају се обавезним да порекну постојање светске завере. Уз Бога, светска завера је данас предмет најжешћег порицања. Познат је надмоћни осмех многих угледника док изговарају већ добро познату реченицу "Нећете ваљда и то да припишете светској завери?", чак и онда када се разговара о најобичнијим неправилностима и без помињања светске завере. Ко још код нас није чуо реченицу: "Па не мислите ваљда да се цео свет заверио против Срба!" Међутим, у Хрватској ће вам рећи да је сулудо сматрати да се цео свет заверио против Хрвата, у Француској против Француза, у Бугарској против Бугара... Ово је, наравно, тачно: "Цео свет" није у завери против било кога већ се ради о извртању чињеница. Када се говори о светској завери није реч о томе, како би неки радо да нас убеди (јер се апсурдности најлакше поричу!), да се "цео свет" заверио против некога, већ савим супротно, тј. да се неко заверио против целог света.

Али нека, нека им буде. Нека нема светске завере.

Нека буде да је Ирак наоружао 26 земаља па им онда објавио рат, уместо да је 26 земаља света напао Ирак иако нису биле ни труп

ОУН нити трупe НАТО-пакта. Некоме се ћефнуло и то је све.

Нека је пуки случај и сатанизација Срба на светском нивоу. Нека буде да су сви чланкописци света, чак и они из најмањих провинцијских листова, заиста мислили оно што су писали и да се заиста није могао наћи ни један који би и за Србе имао неку лепу реч. (Колико је овако писање злочин према Србима, а колико према сопственим народима, то је посебна прича). Нека буде да "свет", који зна све о свакоме, једино о Србима ништа није знао. Нека буде да они који лете на Месец немају податке о Србима. Нека све буде случај као онај када су у пролеће 1968. године сви студенти Европе и шире били незадовољни.

Нека нема светске завере.

Али!

Праведничка борба српског народа за своју државу и српско јединство је – и без Голијата у виду светске завере – величанствена! Черечење држава у циљу стварања синтетичких региона између којих ће се бригати све границе, чим достигну одређен степен беспомоћности, поцепало је чак и мајушну и неугледну Чехословачку. Непостојећа светска завера чак ни земљи Јана Палаха и доброг војника Швејка не оставља ни најмању могућност да јој се супротстави. Иако би то супротстављање, нарочито оружаном, било један од оних најнедокучивијих путева Божијих, Чесима, Словацима и Моравцима се и та могућност одузима. Ако тако пролазе Јан Палах и добри војник Швејк, шта тек могу да очекују Милош Обилић и Марко Краљевић!

Како шта? Па то бар видимо: Она ЈНА, која је важила за велику војну силу, данас, подељена на три дела, сама себе сатира. Свет навија за Хрвате, више за муслимане, инди-

ректно и за Србе, али му је сасвим свеједно колико је којих погинуло док ово читате.

Зашто је борба српског народа величанствена?

Освајање туђих територија и њихово присаједињавање сопственој држави никада не може бити праведна борба. А то управо покушавају Хрвати. Праведна борба није ни отимање сопственог тла да би се оно ставило на располагање туђину, као ни одрицање сопствене нације у име туђе вере, као што то покушавају српски и хрватски муслимани (и Бивша Југословенска Нација Македонци).

Да ли је борба српског народа величанствена због тога што други греше или нису "добри и праведни"?

Не. Та борба је величанствена јер Срби, можда по први пут у својој историји, не покушавају да се допадају било коме. Напади једног Ели Визела и заљубљеност једног Данијела Шифера у Србе надувавају се и каче на сва звона, али већину просечних Срба остављају хладним. Срби их примају к знању и – то је све. Према нападима и одбранама бивших савезника Срби су равнодушни као и према нападима који долазе од стране "традиционалних" непријатеља.

Данас смо, као народ, на најбољем путу да престанемо да се стављамо у релације према било коме и према било чему. Све мање нас је спремних да некога јуримо и да му објашњавамо да смо у два рата били савезници, да смо и ми страдалнички народ, да су наши дипломатски односи стари већ 112 година, да смо једни од оснивача ОУН, да смо изнедрили првог вођу несврстаних, да смо "традиционално демократски народ", да смо Хитлеров напад на Совјетски Савез одложили за толико и толико недеља, да смо Европу спасли од турске најезде, да су

наше фреске много лепе а море мокро. Трошење српске енергије на такве истине и полустине, увидели смо, потпуно је бескорисно.

Срби су коначно увидели да је у политици највиши интерес сопствени интерес, а то је национално јединство и национална држава. Они који данас воде или би да воде Србе, могу се мерити само по томе у којој мери не угрожавају национални суверенитет који је основа сваког духовног и материјалног препорода. Са овим мерилом мораће се помирити све политичке вође, а да је то тако најбоље потврђује чињеница да је све више што угледних што познатих, људи из политичког живота који се враћају или тек прелазе на националне основе као полазиште свог деловања. Колико је то код кога искрено и које се све нове замке тиме србима постављају, то је друга прича, али је евидентно да су у опању и распаду оне странке, савези, кругови и кружићи који код куће и у свету имају пречих од Срба. Њихову реч данас слушају само они сами и тек понеки Србин који би да се разоноди. Сетимо се, није тако давно било, њихова реч је нешто и значила. А данас? Једва да их чују и преносе и њихови спољни пријатељи.

То што су Срби после вишедеценијског лутања избили на прави пут, то можда само по себи и не би било тако величанствено да није тренутка у коме су то учинили. Наиме, у времену у коме се све распада, Срби раде на стварању српске државе, оплемењују се враћањем православљу, постају свесни значаја своје историје и обавеза које из ње произилазе: Срби, коначно, постају народ са мисијом!

Ако се Косовски бој може и скрнавити (на пр. од Милана Панића), данашња српска битка је неоспорива. Српски орао је збацио омражену петокраку звезду и опет заузео своје место на српском барја-

ку. Данас тај бели орао симболизује победу над петокраком, а како петокрака није увек црвена већ и бела или златно-жута, као на застави Европске Уније, он симболизује и прву победу националног над злом безличности. Српска мисија је у давању примера европским народима у борби за Европу лавова и орлова уместо за Европу злих петокрака боје злата. Срби бране своја огњишта, али истовремено бране и Данску која је на поновљеном референдуму морала да свој суверенитет пренесе на Мастрихт. Срби бране и француски народ који је већ зажалио због потписивања Мастрихта. Бране и Аустрију, Норвешку и Шведску које улећу у чељусти Европске Уније, као што бране и сву младост Европе, осуђену да у некаквим мултинационалним снагама широм света гину за анационалне интересе Новог светског поретка (који, за разлику од светске завере, нико не пориче).

Ето, зато је борба српског народа величанствена.

Срби, народ европски, бране своју Европу.

Борба је тек започела и исход јој је неизвесан, али у Мађарској, Бугарској, Француској, Русији, Немачкој, Румунији, Грчкој... Свуда се већ помаљају појединци и групе које схватају српску борбу. Ако издржимо док нам и други пристигну – оправдали смо сво постојање кроз векове. Ако поклекнемо, што може бити једино последица издаје (споља нам не могу ништа!), онда нико никада неће ни сазнати за ову херојску борбу српских Словена. У том случају, били бисмо преци робова, а робови немају историју. Ако нам је време заиста истекло, онда нека нам, као слаба утеха, послужи то што је и свима другима истекло.

Срби одлазе на крају!

П. Димовић

ПРОКЛЕТСТВО

Деценије пролазе, а комунисти на тлу Србије (као, уосталом, и свуда) никако да науче да уживају у својој победи. Непрекидно је у њима чудна и незајажљива потреба да нам кажу како је њихова борба била величанствена и да су они победили фашизам. Пуни су хероја, значајних датума, великих подвига, правдољубивости, самопожртвованости...

Пет деценија слушамо ту причу о тих десетак хиљада људи, жена и деце који су до рата чинили комунистичку партију Југославије. Тачно је да су присвајањем свих партизана своје редове омасовили, али колико год да их је било-пет деценија је превише. Што је најгоре, крај приче се

не наслуђује већ се стиче утисак да би се та прича могла причати и ако би широм српства живео макар један једини комуниста, али и онда ако бисмо сви до једног били комунисти. То је прича којој све може послужити за повод: пролећни дан, кантило, компјутер, чекић, век на измаку, Лесковац, акваријум, објављена књига, рестрикција струје... Увек ће вам они улетети у разговор, шта год да поменете, и започети причу о себи.

Не верујем да се ту ради о некој потреби да се правдају, да траже да их разумете или пак нешто опростите. Те категорије, наиме правдање, разумевање или праштање, за њих су непознате и само класном непријатељу својствене. Не, није реч о томе. Пре ће бити да се ради о извесном проклетству комуниста. Из тог проклетства не произилази само њихова непрекидна прича о себи и својим високоморалним вредностима, већ и њихова стална несрећеност. Шта год да ураде или стекну несрећни су јер ништа не поседују. Живе у туђим кућама, жене туђе жене, кредитирају се туђим парама, проповедају туђу идеологију, као добровољци боре се по туђим

земљама, па чак и кад су на власти владају туђим народима (јер нема нација које комунисте сматрају за своје сународнике). Осуђени на интернационализам, без свог народа, живе – као што сама реч интернационализам каже – између народа. Ни једна штала им није изгорела, ни једна река им није загађена, ни једна бомба им није кућу срушила, ни једно здање им није из прошлог или било ког века, ни једна крава им се није отелила нити је и један њихов цвет замирисао. Јер, ништа није њихово већ је оних чијим се језиком служе. Силни су и моћни, одликују се и деле награде међусобно, посећују се и склапају пријатељства и пактове, школама дају имена својих угледника а опет су несрећни и стално спремни да нас цимају за рукав, да застанемо и да слушамо њихову причу о њиховом херојству и њиховој величини. Ми идемо у те школе и не размишљајући ко је тај чије име носе, плескамо им док нам говоре, док се одликују или награђују. Стојимо мирно док нам везују мараме око врата, машемо им у пролазу, бацамо им цвеће. Они то воле, њима то нешто значи, па нека им буде. Шта им то значи-појма немамо, али знамо шта то нама значи. Шта је један цветић, једно марамче или један аплауз према стану, запослењу, неробијању или сачуваној глави на раменима! Они све имају и о свему они решавају. А када понекад затаји и тенк и пендрек, када их се неко отараси, онда је он отпаданик, пребег, издајница, мангуп из њихових редова. Слушајући их, неулућени би могао помислити да је дотични заиста и искрено једно време био њихов.

Када је време мирно, сила у зениту а страх у раздраганом народу, онда се ови несрећници међусобно оптужују, свргавају, самокритикују, приређују монтиране процесе, чисте редове, куну се на верност и на нескретање с пута.

Проклетство, ништа друго.

Када дођу избори постају реалнији: Знајући за своју омиљеност у народу, не помињу комунизам већ нам говоре о "Удруженој левици". Чак нам скрећу пажњу и на срце које је такође на левој страни. И инфаркт је тамо. Код оних који срце имају.

Ових дана набох у "Дуги", познатој по својим ситним словима, скоро целу страну о једној страни књиге "Речник заблуда". Дама која у "Дуги" евидентира своје дане и своје (за) мисли, пише нам о четницима, партизанима, Титу, Дражи, КПЈ... Обавештава нас да досадашњи систем у Југославији, онај систем који смо имали под КПЈ и СКЈ, није био комунистички већ социјалистички. Шта је овим хтела да разјасни остаће тајна, али сви знамо да су на власти педесет година били комунисти. Разлику између комунизма и социјализма правили смо онда као што је данас

правимо између комуниста и социјалиста, Шустер је шустер, звао се он обућар или постолар. Суптилне разлике између комунизма и социјализма наша српска грбача није била у стању да уочи.

Даље читамо да су четници били сарадници окупатора (са којим партизани под комунистима иначе нису имали никакве споразуме), да су само у почетку били спремни да се боре против фашизма (док су комунисти по вашарима убијали српске жандаре), а сазнајемо и то да шија ипак није врат:

"Поред тога, победничке партизане није контролисала Титова КПЈ, већ је партизански покрет у Србији, као и у читавој Југославији, био предвођен Комунистичком партијом Југославије на чијем се челу налазио Јосип Броз Тито".

Да све не буде само крик очајнице коју на протеклим изборима нико није хтео ни да погледа, иако је пре-

тила оним "Ми долазимо!", Уједињена левица нам преко госпође која води дневник убације и мало црног хумора: Говорећи о четницима каже да је "срамота да се та амнестија даје сарадницима фашиста у Србији..." Из поштовања према онима који нису знали против кога ће пре да се боре, да ли против оних што су "за дом спремни" или ових који су "на све спремни!", не бих сада о томе колико, где све и на који начин је заробљених четника поубијано, али говорити о амнестији над четницима, то ... Остаћу пристојан.

Да би нам све ово рекла, госпођа с дневником је за повод узела 65. страницу књиге "Речник заблуда". Страницу на којој је, како каже, реч о савременој српској култури.

Проклетство, као што већ рекох. Проклетство до судњег дана.

П.Димовић

Прогони Срба који су почели много пре рата и свом жестином се

МОГУ ЛИ СРБИ ВЕРОВАТИ ЗАПАДУ?

Најбољи одговор на ово питање дао је Запад својим ставом и акцијама против српског народа. Тај став је прелазио из једне фазе у другу али је увек био доследан истом циљу, само са повишеном жестином и отворенијим лицем.

У самом почетку југословенске кризе, могао се наслутити један став који је наговештавао лош исход за Југославију.

Директно рушење једне легитимне државе и, у исто време, најјачег народа у њој, не би добро изгледало пред светском јавношћу. Требало је претходно остварити неке дипломатске кораке, инсценирати "моралну" основу и отворити пут за наступајуће акције.

Водећу улогу у овом прљавом послу добила је Немачка, што је у потпуности било у духу њене политике из прошлости. Немци су ову драгоцену награду лако прихватили. Недовољно искуснима и онима који су имали добру вољу да верују у западну подршку Југославији, изгледало је да је Немачка главни покретач и извршилац ове политике, заједно са својим старим савезницима.

Одмах после испуњених предслова могло се видети да је овај антијугословенски став имао много ширу позадину.

Отворенији иступ Запада је јасно открио њихов изразито непријатељски став према Србима. Запад се није могао задовољити распадом Југославије, ни падом режима, нити му је то био једини и крајњи циљ. Даљи развој догађаја је потврдио да је све то уперено против српског народа и да има за циљ његово народно и територијално цепање и уништење. Циљ је постао очигледан. Употребљена су средства још незабележена у избору и жестиној клеветања једног народа, где су најгоре страсти постале мерило и добиле задовољење.

СТАВ НАЛАЗИ СРЕДСТВА

Ако се ушло у ново доба, оно је, свакако, крајње забрањивајуће за цео свет. То најбоље потврђује поступак Запада према српском народу. Низ сталних корака у које спадају: клевете, претње, застрашивања народа и вођства узимају маха и изглед психолошког рата, подржаног економским санкцијама и другим мерама.

Оптужба за "агресију" се није могла одржавати пред објективном анализом. Зато су нове оптужбе, престано понављање, ницале једна за другом. Навешћемо само најглавније: Борба Срба претворена је у ратни злочин а ратни злочини њихових непријатеља су прећуткивани. Бежање Хрвата и муслимана из ратом захваћених и несигурних крајева, иако их на то нико није принудио, већ је то био њихов избор, названо је "етничко чишћење".

наставили за време рата, прећутани су.

Силована српских жена, као редовна пракса и средство политике, заташкани су на тај начин што су се за то оптужили Срби.

Када је видео да се догађаји не развију према њиховим жељама, Запад је нашао начин како да се умеша и утиче на њихов развој. Запад се противио сваком исходу који му није био по вољи, па и против оних који су директни учесници у рату постигли за преговарачким столом. Потчињавао је све својим плановима и веровао у употребу силе и присиле. Циљ ових поступака је био да се створе "морална" права за планиране и могуће интервенције против Срба. Та њихова права лишена сваке моралности одузима ла су српском народу право на постојање и одбрану.

Тако је Запад стварао основу за спољну интервенцију сводећи српске "агресоре" и "ратне злочинце" на субјекте који су заслужили интервенцију и казну!

НОВИ ПЛАНОВИ ИСТИ ЦИЉЕВИ

Запад стално проширује своје учествовање у ратном и политичком сукобу на простору бивше Југославије али увек само против Срба. Тражи се начин како да се Срби у Републици Српској Крајини преваре и, макар и присилно, ако не успе превара, врате под власт Хрватске.

О судбини Републике Српске воде се пресудни преговори који иду на то да Срби изгубе много више него што се то види на површини.

Две источне српске републике су под најстрожим санкцијама, са малим изгледима да ће скоро бити укинуте. Једино се, уз одређене уступке, наговештава њихово условно ублажавање.

Где Запад види решење, које су следеће фазе и где је крај?

Нови план о подели бивше Босне и Херцеговине на конфедералну државу Хрвата и муслимана којој би се касније, милом или силом, придружили Срби, задржао је главне особине ранијих планова.

У решењу територијалних разграничења Хрвати од Срба добијају велики део територија а не нуде ништа. Уместо да се Србима прошири коридор поред Саве он се драстично сужава и угрожава. Код Брчког се још и пресеца, остављајући муслиманима излаз на реку, иако њих нема на другој обали.

Муслиманима се још отвара широки коридор за Горажде а одакле и слободан пут до Дрине и проширене Желе и Сребренице. Србима се ничим не узвраћа за одузету територију, укључујући целу околину Сарајева, добар део Херцеговине, Купрес, Озрен и нека друга места.

ПАПА ВОЈТИЛА

Све се чини да се муслиманима обезбеди излаз на море а Србима се излаз на море, јужно од Дубровника и не поминье.

Овакав план, на који се сада присиљавају, је неприхватљив за Србе. Он не само да им много одузима, не нудећи ништа за узврат, већ под знак питања ставља и решење сукоба и рата.

ШТА СЕ ОЧЕКУЈЕ?

Запад избегава решавање ових проблема кроз Уједињене Нације већ, како би имао одрешене руке, уводи у игру Северноатлантски пакт, НАТО. Питање је како ће се после евентуалне интервенције из ваздуха, понашати НАТО трупе ако им пође за руком да уђу на територију Републике Српске и постану окупациона војска. Питање је и какве све промене у ставу Запад може

смислити у функцији "постизања мира". Учинак Запада се може мерити и гледати само кроз њихов досадашњи став и акције а оне, за сада, нуде само антисрпска решења.

Судећи по досадашњем ставу и акцијама удружени Запад се понаша као да је у сукобу са неком великом, моћном и опасном силом против које не треба бирати средства. Али да ли је морално упропашћавати један народ за оправдање неких других, глобалних, циљева који уопште нису везани за тај народ?

Овога пута, Запад је пред светском јавношћу пао на моралном испиту. Могу ли зато Срби, са оваквим искуством, имати поверење у њега. Могу ли Срби ставити на коцку своју будућност и свој опстанак у једном овако опасном и варљивом времену?

Срби, у одбрани своје нације и својих територија морају веровати само у себе!

НЕДОКУЧИВИ СУ ПУТЕВИ ДЕМОКРАТСКИ

При помену "Нове демократије", не знам зашто, на памет ми увек пада један филм. Мислим да се звао "Алиен": Далеко од вољене међународне заједнице, негде у космосу, плови космички брод. Плове они тако, иду својим путем, а онда одједном ломе се ребра једног члана посаде, груди пуцају и из недара излази неко гадно чудовиште које током филма бива све веће и веће, и грдан ршум чини.

Одмах потом на памет ми пада и мој покојни ујак Миле: као дете, узбуђен и сам себи врло важан, испод његовог зимског капута упадао сам у биоскоп без карте. Касније сам сазнао да то и није био неки нарочити подвиг јер је цепач карата у Коларцу био ујак од добар пријатељ.

Урођена српска наивност не дозвољава ми да докучим зашто ми баш поменути филм и мој младлачки авантуризам падају на памет приликом помена "Нове демократије" (покрет за Ваљево, за Србију, за Југославију), али никако да се отргнем утиску да је то због ДЕПОС-а: Он је у скупштини Србије изнедрио "Нову демократију", односно она је испод његовог мантила упала у Скупштину "без карте".

Већина свих грађана (и сељана) чија је држава Србија, ни даље се не би бавило "Новом Демократијом", да се ова странка не спрема да постане владајућа странка. Наравно, не баш главна владајућа, али свакако члан владе која нам се припрема. Сазнавши за ово, сетих се да сам пре неки дан негде у новинама видео неки интервју са г. Душаном Михајловићем, генералним секретаром ДЕПОС-а и лидером "Нове демократије". Међу још небаченим новинама

нађох и "Политику експрес" од 22. фебруара 1994, а у њој поменути интервју.

И гле чуда: заиста се ради о новој демократији!

Као старомодни демократа имао сам поприлично много мука да схватим о чему се заправо ради. Свашта се могло прочитати у том интервјуу.

"Пред одговорним људима је тада стајао задатак да изврше контрареволуцију на еволутиван начин."

Контрареволуција на еволутиван начин!

Баш лепо звучи. Лепше од свим обрнутог, од револуције на контраеволутиван начин. Или пак од, не дај Боже, револуционарне контрареволуције на еволутиван начин.

Врло јасно и просто.

Међутим, већ следећа реченица ме је мало збунила:

"Требало је без крви и жртва изградити систем који неће почивати ни на чијој харизми или личној власти, већ на реалним материјалним основама које се зову – приватна својина".

Човек који је стасао под харизматичним вођом наших народа и народности, у самоуправном друштву без помена вредне приватне својине и који је био потпредседник Републичког извршног већа, одједном се сетио свих комунистичких крвопролића и жртви и сада се залаже да овај пут промена власти буде без тога. Демократски. Новодемократски.

(Где ли само изучише ту демократију?)

Оно што збуњује једног искреног старомодног демократу јесте и тврдња г. Душана Михајловића да се "Нова демократија" сада понаша "више као грађани, а мање као новодемократе".

Зашто једно понашање мора да иде на уштрб другог? Зашто је немогуће понашати се и мислити грађански, а тиме не штетити демократији?

Одговор на ово би, вероватно, могао да да само неки (бивши) комуниста. Господин Михајловић ту прилику није искористио. Ипак, бар нешто нам је објаснио:

"Показало се, међутим, да власт има много бољу контролу у опозиционим партијама, него што су то лепе жеље опозиционих лидера".

Значи ли то да г. Михајловић улази у власт ради боље контроле опозиционих партија? Не мора али може то да значи.

Има нечег комунистичког у Новој демократији:

"Ми не желимо да будемо велики по броју чланова, немамо лидера, не живимо ни на чијој харизми, немамо вернике, ни тате ни маме. Једина жеља нам је да будемо велики по утицају на решавање животних проблема."

"Пионери демократије" – Духовни отац Нове демократије Добрица Ћосић и бивши председник Демократске странке Драгољуб Мићуновић

Без чланова, без присталица, без лидера, без харизме, без верника... Али "велики путцају"!

Поштено. Заиста крајње демократски.

А нузпродукт тог великог утицаја требало би, током времена, да буде многобројно чланство, верници, маме и тате на Дедињу, а сигурно би се нашао и неко ко би пристао на харизму и лидерство.

Поштено.

Мање поштено звучи изјава да је "ствар вештине и политичке мудрости остварити циљеве са што мање напора и средстава". Ово делује некако нераднички, профитерски, подсећа на Језду и Дафину, а врећа плаву гробницу, 27. март и много тога још.

Многе од ових изјава постају јасније када се прочита да је г. Душан Михајловић хедонистички оријентисан човек. Он не воли да пати. Уз то, он је и паметан човек који мноооооо го зна. Ево како нам он објашњава зашто не би волео да је мандатар нове владе:

"Прво, много знам, а онај ко је одговоран и много зна, може само да пати."

Где има прво има и друго, а то друго је оно што ме, кад искреног старомодног демократу, доводи у недоумицу:

"Друго, мандатар мора да буде човек истинског договора и компромиса, ако хоћете и политичке нагодбе између социјалиста и опозиције. Ја нисам човек погађања."

Само неколико реченица касније (није ме мрзело да их пребројим: шест их је!) исти господин изјављује:

"У ситуацији када нико није победник, када је парламент у класичној пат-позицији, ваљда сви прихватају да је једини излаз компромис и договор и чињеница да нико више не може владати сам."

У времену када "ваљда сви прихватају да је једини излаз компромис" господин Михајловић то не прихвата јер није "човек погађања", али би ипак да уђе у владу! Како ће у ту владу ући без погађања – видећемо. Вероватно ће рећи социјалистима: Улазим у владу и не трпим никакав поговор!

Буди сам паметан па разуми те (бивше) комунисте!

Оно што ме је највише зачуло, као искреног старомодног демократу, јесте представа новодемократе Михајловића о будућем мандатару српске владе:

"За мене је важно да мандатар буде Србин који је рођен у Србији и који живи у Србији".

Е, ово већ није ни поштено ни демократски: поспешује расне, националне и верске разлике, које – знамо – лако могу довести до ширења расне, националне и верске нетрпељивости. Нетрпељивост води ка мржњи, мржња ка рату, рат ка преговорима, преговори ка миру, а ка-

ко у миру пролазимо најбоље је рекао г. Добрица Ћосић, духовни отац "Нове демократије". Зато је боље, сматрам као обични демократа, боље оканути се тог великосрпства које нам нуди господин Михајловић. А да мандатар нове владе треба да живи у Србији то је само по себи разумљиво јер још нигде у свету не постоји д о п и с н и председник владе. Бар не јавно и званично.

У изјавама господина Михајловића има, поред демократије, и нечег тајанственог. Посебно ми је пала у очи изјава да "нико више преко Нове демократије неће остваривати своје лажне самарићанске снове".

Нико више!

Баш лепо звучи. Демократски, јединствено и једнако за све. Ипак, копка нас ко је до сада то чинио преко "Нове демократије" и какви су били ти "лажни самарићански снови". Можда уопште и нису били лажни? Можда чак ни самарићански нису били? Узалуд нам сва нагађања кад господин Михајловић у целом свом интервјуу ни једног јединог власника снова и корисника услуга "Нове демократије" није поменуо.

Помену је нешто друго: вољу Вука Драшковића.

"Изборили смо се за место потпредседника које је Социјалистичка партија Србије уступила ДЕПОС-у

потпуно сами и мимо воље Вука Драшковића."

Ипак је тачно оно што се шушка: постоји и воља Вука Драшковића. Можда је господин Младен Марков, као и она једанаесторица из савезне Скупштине и многи други, ипак у праву када говори и тој (само)вољи. Зашто овога пута г. Драшковић није реаговао и тражио искључење из политичког живота, остаје само Вуку и Новој демократији поверена тајна.

Најдемократскији утисак на мене, када је реч о овом интервјуу новог демократе г. Душана Михајловића, оставио је захтев да "треба да се отворе полицијски и политички архиви па да комплетирамо истину о нама који смо тренутно на политичкој сцени Србије".

Ако би у овоме успео, г. Михајловић би оправдао свој улазак у владу, улазак у Скупштину испод ДЕПОСОВОГ калута, а никоме више не би пало на памет да овај његов захтев коментарише речима: "То је само да се Власи не досете".

ДЕПОС, преко "Нове демократије", у коалицији са социјалистима, као владајућа странка. Још није све готово, још није образована влада, али то је оно што нам се обећава.

Недокучиви су путеви демократски.

Петар М. Димовић

КОМУНИСТИ ПОД ЛУПОМ

Ратно профитерство је стари и уносан занат којим су се, кроз историју људског друштва, бавили многи бескрупулозни и бездушни појединци и групе.

Не консултујући пријатеље из Социјалистичке партије Србије (који би из личних интереса ставили вето), Савез комуниста-покрет за Југославију је пред прошле изборе предложио да се конфискује имовина ратних профитера.

Слажемо се да имовина људи који су стицали иметак на туђој муци, мора бити одузета и употребљена за збрињавање несрећника који су на својој кожи осетили све страхоте рата и за друге државне потребе.

Међутим, подсећамо "задушне бабе" из Савеза комуниста-покрета за Југославију да су "превидели" чињеницу да су баш њихови времешни чланови, такође, ратни профитери и да акција бесправно стечене имовине треба почети од њих!

***

У скраћени СК-ПЈ оно СК значи Савез Клептомана!

***

Предизборни слоган луцидних комуниста "И СРЦЕ ЈЕ НА ЛЕВОЈ СТРАНИ" подсетио нас је на ону стару констатацију да вам је, како год се окренете, задњица увек позади!

***

Недавно су у Русији почели да лупају главу где да одложе Лењинову сасушену мумију, дугу 162 сантиметра, када је иселе из маузолеја, подигнутог на Црвеном тргу далеке 1930. године.

Градоначелник Санкт Петербурга (бившег Лењинграда), Анатолиј Собчак, предложио је да се Владимир Иљич смести у гробницу Уљанових, поред мајке и сестре, али је тај предлог отпао.

Било је и других предлога који, такође, нису прихваћени.

Пошто је проблем акутан, у питању је психичко стање неких наших другова и другарица који због тога пате, предлагемо да се Лењинова мумија (Руси једва чекају да је се реше) са дужним пијететом и свим државним и партијским почастима положи поред земних остатака Јосипа Броза у дедињском "храму", легендарној "кући цвећа".

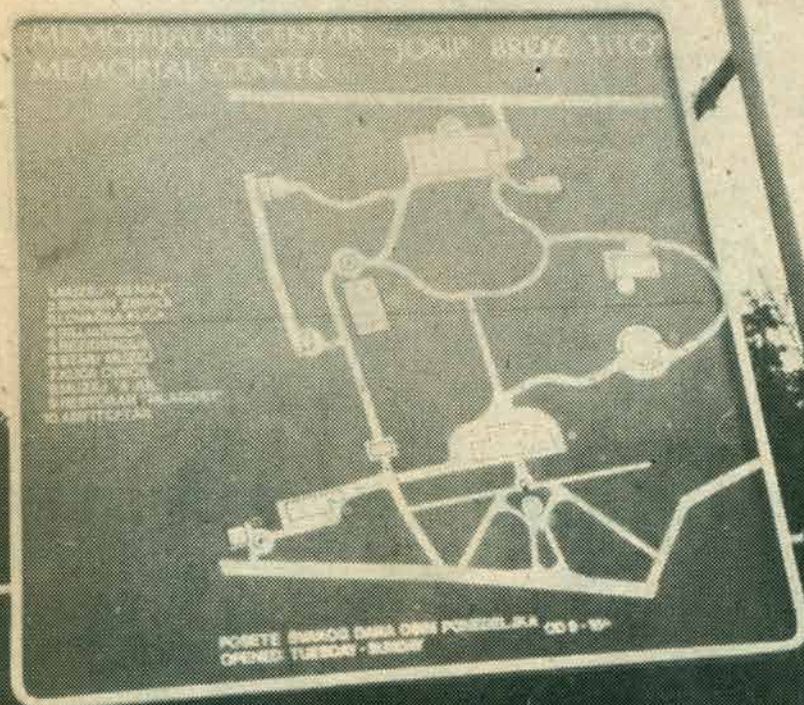
Касније би им се придружио и Георги Димитров кога су Бугари избацили из софијског маузолеја а по чијем се имену још увек називају град у Србији (Димитровград) и улица у Београду.

У обзир за пресељење у "кућу цвећа" долазе и Морис Торез, вођа француских и Палмиро Тољати, вођа италијанских комуниста који, такође, имају своје улице у Новом Београду, једној од монолитних комунистичких енклава.

Окупљање поменутих, разуме се неумрлих, вођа био би почетак стварања нове Коминтерне која би, да се Власи не сете пошто су се промениле глобалне околности, била конспиративно регистрована као "Београдска конференција мумија".

Остваривањем ове замисли решила би се два проблема. Великани комунистичке мисли били би коначно и апсолутно безбедни под кровом "куће цвећа", пошто власти немају намеру да је иселе, а стотине хиљада овдашњих декларисаних комуниста било би срећно и спокојно!

С. Аксентијевић

Ругло српске престонице

МЕРДАРСКИ РОДЕО

ЗВЕЧАРКЕ

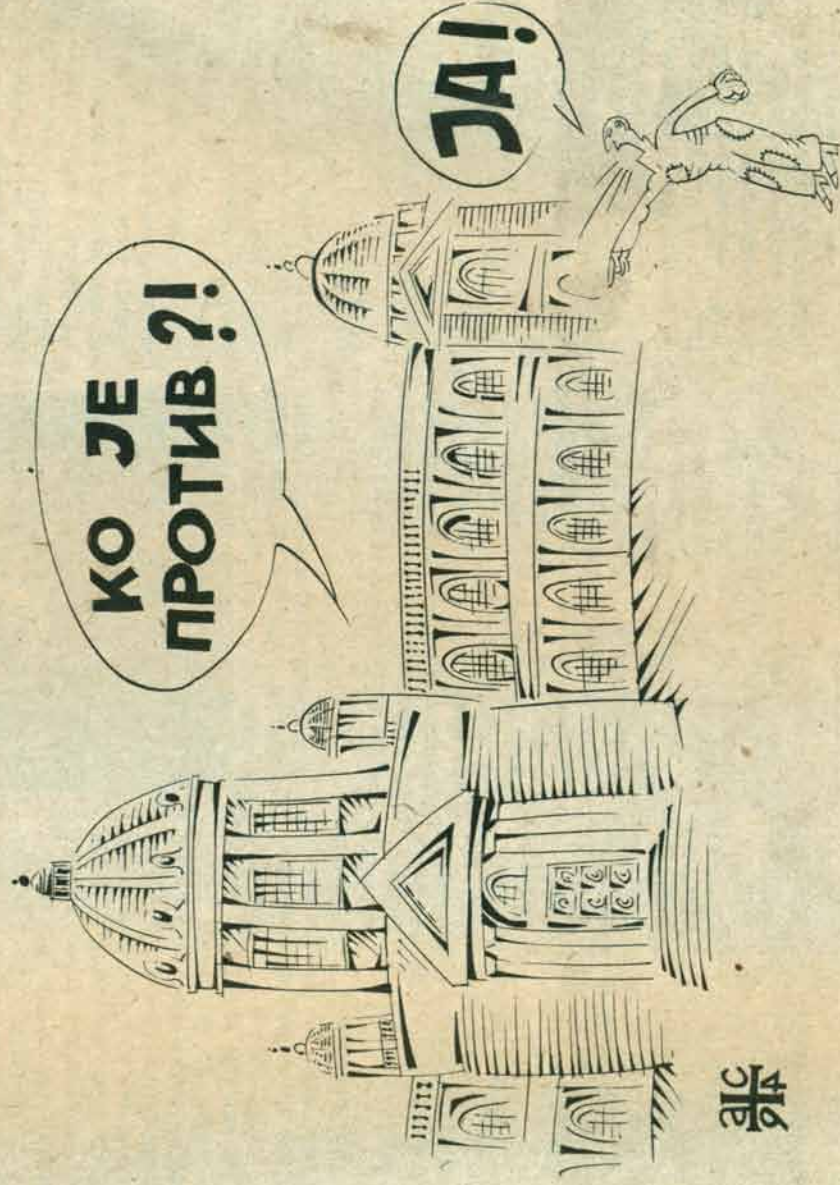

ЛАПОТ

СНБ

КО ЈЕ
ПРОТИВ ?!

СНБ

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

УЗ ПРЕДЛОГ ЗА ИЗГЛАСАВАЊЕ НЕПОВЕРЕЊА ВЛАДИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, КОЈИ ЈЕ ПОДНЕЛА ПОСЛАНИЧКА ГРУПА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ У НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Посланичка група Српске радикалне странке у Народној скупштини Републике Србије, поднела је, на основу члана 93. става 2. и 3. Устава Републике Србије, Предлог за изгласавање неповерења Влади Републике Србије. Подношењем овог Предлога, одржали смо јавно дату реч, и испоштовали обавезу да у септембру месецу, у парламенту Републике Србије иницирамо отварање расправе о учинцима Владе Републике Србије, и поверењу и угледу који је она стекла међу грађанима Србије.

Подношењем иницијативе, једним уставним и потпуно демократским чином, изазвали смо неконтролисани излив мржње Главног одбора владајуће странке и натерали неке његове чланове да скину маске, поврну рукаве, изваде речник из давних, мислио сам, заборављених времена, и нападну предлагача у намери да одбране Владу. Напад је најбоља одбрана.

Подношењем Предлога за изгласавање неповерења посланичка група Српске радикалне странке заслужила је да је неки, још увек непроветрени комунисти у редовима владајуће странке, назову приватном четвртином посланика – поданика Шешељеве странке, која уцењује Србију.

Како је то посланичка група Српске радикалне странке уцењивала Социјалистичку партију Србије, коју нескромно, по навици, поистовећујете са Србијом.

Да ли је уцена то што смо пред изборе подржали предлог да председник Србије настави да обавља посао који је до тада, по нашем мишљењу, успешно обављао! Зар је требало да дозволимо да белосветски мангуп кога смо најурили са места председника Савезне владе, а кога су социјалисти увукли у привредне и политичке токове Србије, подржан од дела опозиције, постане председник Републике Србије у време када је требало преговорима решавати судбину Републике Српске? Па, он је одмах по доласку у Југославију признао Босну и Херцеговину у АВНОЈ-евским границама. Зар је требало да разбијамо фронт патриотских снага у Србији?

Уосталом, ако нам замерате што смо господина Слободана Милоше-

вића подржали у децембру, распишите нове превремене изборе. Нећемо подржати ваШег кандидата за председника, нека победи без наше помоћи, тако да нам не дугујете ништа и да имате само свог председника. Ви сте ионако написали уџбеник више математике у коме избори могу да се добију са 20% бирачког тела.

Да ли је уцена то што смо одбили да уђемо у Владу Републике Србије. Трећи пут од фебруара месеца за овом говорницом изјављујем да смо

Томислав Николић – шумадијски Зола који је оптужио социјалистичку владу Николе Шанновића

одбили да предложимо своје кандидате за министре и да смо одбили да учествујемо у коалиционој влади Републике Србије. Онај ко тврди другачије лаже и обмањује српску јавност. Молим га да то изговори овде, мени у лице и да се не крије иза памфлета.

Да ли је уцена то што смо помогли у изгласавању буџета и свих ребаланса, што смо омогућили влади да се изгласају и спроведу сви законски предлози и мере које је предлагала у Скупштини Републике Србије, што се нисмо мешали у ваш

концепт Владе, број заменика министара, број министара без портфеља.

Да ли је за вас уцена Предлог за изгласавање неповерења – Влади Републике Србије, па ја сам тај Предлог најавио у јуну и био сам тада потпуно јасан, рекао сам:

Цитирам: "Посланичка група Српске радикалне странке донела је одлуку да омогући Влади Републике Србије да спроведе мере које је предложила у заједници са Савезном владом. Ову подршку ограничавамо на 15. септембар 1993. године, што је последњи рок да Влада исправи грешке и приступи спасавању свих становника Србије од претеће етиопијске глади, коју могу да нам донесу светски идиоти, потпомогнути нашим несналажењем и неспособношћу".

Цитирам даље: "Три месеца је довољно времена за све будуће преговоре са светском заједницом, условите скидањем санкција, довољно времена да се ви уозбиљите а грађани, на које сви ми морамо да будемо поносни, да се увере како ћете свима омогућити да под приближно истим условима дочекају опоравак Србије, ни дана више на то немате право ни ви а ни Српски радикали. Остали и онако сви ми морамо да угледа у српском народу".

Данас, расправа о Предлогу за изгласавање неповерења Влади Републике Србије, само настављамо седницу на којој се у јуну месецу исправљало о поверењу Влади на основу захтева посланика СПО. Ми смо покушали да ову Владу спасимо тако што смо јој дали времена да се прене и почне озбиљно да ради. Другачије није ишло, као Посланичка група уз помоћ чијих гласова је Влада изабрана, нисмо имали морално право да се придружимо првом захтеву за изгласавање неповерења.

Влада није умела да искористи време које смо јој омогућили одлагањем нашег гласања за неповерење.

Можда ће вам и данас бити изгласано поверење, можда ви имате неке резултате које кријете у својим тајним документима, можда је грађанима добро – само што тога нису свесни.

Зашто ми тада, на тој седници у јуну, нисте рекли да је такав наш став уцена. Нисте рекли, тада је само било важно да се спасава Влада, исто као и сада, по сваку цену, не размишљајући о томе да три месеца прођу веома брзо. Нарочито ако се трећина тог времена проведе на ручковима, трећина у обиласку успешног југа Србије, а трећина, наравно, на мору.

Да ли је уцена Србије наша парламентарна, демократска борба да

освојимо поверење бирача и једног дана дођемо на власт. Да мало окренемо тај став. Да ли је уцена ваша жеља да вечито останете на власти без обзира на то како се ваша владавина одражава на грађане. Наравно, никоме не сме да падне на памет да вас пита шта радите и шта ћете да радите. Од 1945. године на овамо власт сте обавијали тајанственошћу, мистификовали сте је како неко не би случајно помислио да то не морате само ви да владате, да би то можда неко можда умео боље и поштеније.

Да ли ви то можда тврдите да је уцена наша борба за самосталност Републике Српске и Републике Српске Крајине и наш политички став да више нема никаквих пипуштања и уступака никоме.

Да ли је уцена то што постоји Српска радикална странка? Забрањите нас. Ви, ионако само српским странкама претите забрањивањем, да вас не би случајно надрасле и натерале вас да окусите тежбе које прате странку која је у опозицији.

Демократску заједницу војвођанских Мађара, Демократску странку Хрвата у Војводини, Странку демократске акције и Демократски савез Косова никада нећете забранити. Они вам не прете одузимањем власти, они званично спроводе програм којим прете одузимањем територија, али то за вас није опасно, само нека не дирају у власт.

Преносећи мишљење својих бирача, мирне савести, јер смо помажући Србију за ову Владу учинили више него што је могла да очекује од једне опозиционе странке, данас на првој седници Другог редовног заседања Народне скупштине Србије, гласаћемо за неповерење или, простије речено, против Владе Републике Србије.

С обзиром на то да смо овај Предлог за изгласавање неповерења најавили 16. септембра 1993. године, претпостављам да је владајућа партија, Социјалистичка партија Србије, припремајући се за ову седницу Народне скупштине обавила консултације са осталим парламентарним странкама и покушала да обезбеди коалицију која би је одржала на власти. Изгледа да сте се обезбедили али ова Влада је водила тако погибелну монетарну, економску и социјалну политику, да је грех ако јој било ко, на било који начин, омогући да настави са уништавањем Србије.

Неке су политичке странке нашле довољно добре разлоге да пруже подршку Влади Републике Србије и да евентуално, са њом у коалицији, оснују неку нову Владу. Ми, српски радикали, смо своје бреме пренели и сада га са олакшањем скидамо са леђа. Ова Влада је и за нас, који смо навикли на свакаква искушења, била превелики терет, и само су нас

дата реч и жеља да својим понашањем обезбедимо себи коректну опозицију оног дана када дођемо на власт, обавезале да јој до данас обутимо грешке које не бисмо опростили ни радикалној влади. Цена за ту нашу принципијелност врло је висока али и циљ који смо желели тиме да постигнемо, био је исто тако висок. Наиме, ми смо издржали осам дугих месеци заједно са најширим слојем становништва, поднесећи негативне, скоро понижавајуће ефекте програма и мера неспособне владе, а све у жељи да Србији омогућимо парламентарни мир, у време када су се водили преговори, најважнији преговори за српски народ до сада. То је била та цена за коначно решење српског питања, посебно за решење преговора у бившој Босни и Херцеговини, и ми смо платили ту цену.

Врло често, због таквог става, били смо изложени критикама које нису биле принципијелне, које нису биле само политичке, а долазиле су од осталих опозиционих странака. Понели смо многе епитете које нисмо заслуживали, али је постављени циљ био важнији од свега, па чак и од нашег евентуалног политичког успеха или неуспеха.

Тада сте нас ви из Социјалистичке партије Србије називали патриотима, конструктивном опозицијом, онима који се боре за власт али не угрожавају националне интересе. Није то било тако давно, и ништа се код нас није променило.

И даље смо конструктивна опозиција која се у Парламенту бори за власт и за добро српског народа. Сматрамо да овој Влади треба изгласати неповерење за добро свих грађана Србије, и свих Срба, ви сматрате да нисмо у праву и, одједном, ми постајемо фашисти који желе власт по сваку цену, на најнечаснији начин, јер смо ми оличење насиља и примитивизма.

Колико год нас изненада мрзели, данас ћете ипак морати да нешто кажете и о раду Владе, да докажете да је наш национализам главни кривац што је Србија једна од најсиромашнијих и најтужнијих земаља на свету.

Данас мора Социјалистичка партија Србије да положи рачуне, да председник Владе у Народној скупштини Републике Србије образложи зашто је Влада вукла такве потезе, тако негативне потезе, којима разлог није могао да се установи ни најпрецизнијим анализама. Ни једна мера Владе Републике Србије није испунила циљ, јер претпостављам да је циљ мера сваке владе, да на-

род живи боље. Све те мере су код грађана изазивале само две врсте осећања, очај или бес.

Истина, у овој нашој држави има и задовољних. Задовољство испољава само око 2% становништва. То су они из нових мерcedesа којима су и сада доступни Копалоник и Свети Стефан, који већ држе и бесомучно крчме око 60% националног богатства Србије. Ви социјалисти сте их створили, према њима кројили мере, уредбе и производне планове државне штампариије новца, а ти скоројевићи, шпекуланти, "банкари", ратни профитери и махери за санкције, отићи ће заједно са вама. Неко у историју, неко у затвор.

Зашто вас је та реченица из образложења толико узрујала? Па ви сте обећали борбу против криминала, у тој борби неко мора да оде и у затвор. Ви сте престали да се борите против криминала и ми смо вас само подсетили на један започети и одмах прекинути процес.

Тај процес се сада нставља иницијативом Српске радикалне странке да Скупштина Србије оцени учинак Владе Републике Србије. А да је имало мало политичког слуха код Владе, она би сама предложила, не чекајући наш захтев, дневни ред Прве седнице Другог редовног заседања у коме би прва тачка била расправа о поверењу, мерама и уредбама које је Влада донела за време летње паузе. На то ју је обавезивао морал, поштовање изјаве господина Шаиновића да се Влада неће руководити никаквим формалним разлозима, онда када треба да се оцени њен учинак. Ми смо се и растали у јуну месецу, једном седницом на којој је Влада опстала захваљујући гласовима Српске радикалне странке, који су били условљени њеним понашањем у току лета, односно деловањем мера које је Влада наговештавала и спремала да донесе у току лета.

Сада, када је сасвим извесно да те мере нису дале резултате, да је становништво Србије раслојено на један огроман број грађана који се бори да некако преживи и један мали број оних код којих ће ови гладни ускоро ићи на посао, у бивше друштвене фабрике, сада када је сасвим јасно да ова Влада Републике Србије не ужива поверење и да не сме да јој се повери вођење Србије, нарочито у току дуге зиме која нас чека, сада када је све то јасно, Влада је требала да сама изађе пред посланике, самим тим и пред свој народ.

Лето је било дуго, инфлација је доживела скок какав није забележен ни у једној земљи у свету, онда су уследиле мере које су уништиле производњу и које су испразниле

продавнице. И онда су дошле припреме за Друго редовно заседање, а Влада је ћутала.

Зашто је требало да ова Влада изађе пред Скупштину са анализама својих мера и ефектима тих мера?

Најпре зато што је то мањинска Влада која је изабрана у фебруару месецу, захваљујући подршци посланика Српске радикалне странке, подршци најјаче опозиционе партије.

Ја не знам да ли постоји случај у свету да једна влада буде изабрана захваљујући гласовима најјаче опозиционе странке. Међутим тада, тог часа, Србија је вапила за парламентарним миром, било је нужно формирати владу, било какву боље него никакву. А евентуална коалиција двеју најјачих партија у парламенту, Социјалистичке партије Србије и Српске радикалне странке није долазила у обзир због апсолутно супротних политичких, економских и социјалних програма. Била би то Влада, а ти разлози стоје и данас, у којој би доминирала Социјалистичка партија Србије као партија са највећим бројем посланичких места у парламенту, у којој би та партија преузела главне ресорсе, а Српска радикална странка би ту само служила да буде надгласавана и као миље туђој власти. Ми смо онда рекли: "нама власт не треба, нисмо победили на овим изборима, када победимо онда ћемо преузети власт, а сада желимо да вам омогућимо да владате тако да грађанима буде боље. И оног часа када будемо убеђени да ви то или не желите, или не умете, да својим деловањем или неделовањем наносите зло српском народу поставићемо питање вашег поверења.

У образложењу предлога за изгласавање неповерења Влади, рекли смо да је мањинска влада Републике Србије проистекла из странке која нема јасну концепцију и обележја. Да анализирамо концепцију власти коју спроводи или би да спроводи Социјалистичка партија Србије. Цитирам једног идеолога чији програм спроводи СПС.

"Велича се држава јаке власти која, процењујући да има за собом већину народа, сме и хоће да заповеда. Таква једна заповедничка држава мора имати на свом врху једног вођу, господара." крај цитата. Ево шта тај идеолог каже о народу и парламенту. Цитирам:

"Шта ће нам парламент који се руководи народном вољом од једних избора до других, који се дрзне да нема поверења у Владу и владајућу странку? Ми имамо идеале којима смо задовољени као матерњим језиком и била би бесмислица питати народ, или његове представнике у Скупштини, сваки час, да ли је још увек веран тим идеалима.

"У тешким и озбиљним временима у којима живимо, од свих парламената, у којима се уосталом више збори него твори, кориснији је један

Српски парламент

вођ који би пресекао све празне разговоре и повукао нас све собом у акцију. Парламент треба ставити у подређен положај влади која одређује и спроводи националне интересе." Ево како он замишља, а СПС спроводи слободу штампе цитирам: "У исти положај треба ставити штампу, радио и телевизију, којима је дужност да проповедају државну идеологију, да буду средство пропаганде, гласноговорници у рукама владе."

Ево става о универзитету и науци. Цитирам "Универзитети морају да жртвују део своје слободе. Без сумње, наука је слободна, али у друштвеним наукама мора да буде више идеологије него праве, научне истине. Држава не живи од научне непристрасности већ од вере у националне идеале", крај цитата. Како се манипулише народом? Цитирам:

"Потребно је и у миру одржати међу грађанима оно морално јединство које је за време рата владало на фронту. Како?"

Најбоље би било када би се створило фронтовско расположење хипнотисањем масе кроз медије, страхом од спољашњег непријатеља, јачањем полицијског апарата чиме би се обезбедио мир међу двема у рату насталим групама: сиромашнима и богатима. То класно измирење постиже се вођом који би умео да одушеви народ", крај цитата.

Овај програм спроводи Социјалистичка партија Србије а објавио га је 1933. године Ото Келрајтер један од идеолога национал-социјализма. У његовом програму једино нису коришћене речи радио телевизија и медији, али техника за владање народом је од онда узнапредовала.

Сачувај нас боже демократије коју нуди спровођење оваквог Програма: Уосталом, ево доказа:

У понедељак 4.10.1993. године потпарол СПС Ивица Дачић изнео је став ГО СПС о најављеном суђењу Вуку Драшковићу. Изјавио је да СПС сматра да поменутом господину не треба да буде суђено.

У среду 6.10.1993. године Окружни јавни тужилац је одустао од даљег гоњења Вука Драшковића за догађаје од 1. јуна 93. г. Сачувај нас боже толиког независног судства. Па зар је окружни јавни тужилац лутка на концу, марионета, којој конце вуче ГО СПС.

Сачувај нас боже Народне скупштине чији председник дан пре данашње седнице изјави да Влада не сме да падне и тиме прејудуцира одлуку Скупштине. Уз то, изјава да ће Српски радикали бити криви за опструкцију рада Скупштине ако убудуће гласају против предлога Владе.

Па зар је опструкција рада Скупштине учествовање у раду Скупштине и гласања.

Сачувај нас боже онога што још спремају Србији.

Зашто Влада не извршава неке основне уставне обавезе.

Можда некоме то изгледа безначајно, али Република Србија од свих обележја која следе једној држави има само заставу. Грб и химну нема, нити се Влада Републике Србије стила да предложи, да иницира доношење ознака Републике Србије. На тај начин успела је да многе грађане убеди како не постоји нека њихова чврста веза са државом Србијом.

У Уставу Републике Србије још увек, чак и у његовој преамбули, садржи се термин "народност". А много зла нам је тај термин нанео у блиској прошлости, од 1974. године када су га комунисти уставотворци измислили и наменили Србима муслиманске вероисповести.

У Уставу Републике Србије и даље су равноправни сви облици својине, а друштвена својина је истакну-

та на првом месту, па се сада то користи за претварање друштвене својине у друге облике својине, тачније је рећи, за пљачку коју врши спрега сачињена од финансијске мафије, пословодних руководстава и корумпираног политичког врха, а све користећи стихију која је Србијом завладала у ових дугих осам месеци владавине Владе Социјалистичке партије Србије.

У Уставу Републике Србије и даље фигурирају аутономне покрајине. Аутономна покрајина Војводина и аутономна покрајина Косово и Метохија. Све ми се чини да се очекује да се прогласи још нека аутономна покрајина, а да властима не пада на памет да предложи промене Устава којима би се избрисале аутономне покрајине а Србија коначно постала јединствена држава.

У народу постоји оправдана бојазан да би рецимо и делови Рашког и Ужичког округа могли добити неку аутономију уколико то од владајуће странке затраже спољни посматрачи. Нису без основа те сумње. Социјалистичка партија Србије је доказала да су њени изборни слогани и њен пренаглашени патриотизам у предизборној кампањи, били само фарса и обмана бирача. Не може странка којој су изборни слогани "Србија се сагињати неће", и "Ово није на продају", странка која придобије велики број бирача таквим патриотизмом, таквом забринутости и жељом да помогне Србима изван Републике Србије, да оног часа када дође на власт заборави шта је говорила у предизборној кампањи, нарочито о тако важним питањима као што је српско национално питање и патриотизам, и да онда, када јој страни уцењивачи пронађу критичну границу страха, покаже да је то била глума. Да се не ради о патриотској странци. Да се ради о странци која ће зарад мира по било коју цену, зарад очувања власти, издати и оставити на цедилу своју браћу преко Дрине, или бар подићи између нас и њих, између Срба и Срба, границу која ће бити јача од међународне.

Не може странка која води Србију и којој смо ми изгласали Владу, рачунајући на патриотизам те Владе, да не само прихвати Венс-Овенов план за решење кризе у бившој Босни и Херцеговини, већ да учини све како би уценила и натерала руководство и Скупштину републике Српске, да и они тај план прихвате. А тај план био је равн самоубиству, и није био, за народ који иоле држи до себе, уопште могућ за потписивање. Међутим, Влада Републике Србије и њено руководство, држе до себе али не држе до орпства. Умирање њиховог патриотизма почело је оне

ноћи када је писмо тројице председника отишло у Републику Српску, када су за писмом отишли и председници да учене, да прете и да се врате посрамљени због чина који им није пристајао. Због чина који им није доликовао. Због чина због кога ће их Срби вечито осуђивати.

Онда када уцењивање посланика скупштине Републике Српске није успело, сазвали сте један скуп у Сава центру, који је требало да представља скупштину свих српских скупштина. А када смо вас ми молили, када смо то од вас захтевали, да сазовете скупштину на којој бисмо говорили о уједињењу свих српских земаља, правили сте се глумима. Бежали сте да преузмете такву одговорност. Међутим, када је требало ученити посланике скупштине Републике Српске, лако сте организовали тај скуп у Сава центру. И уместо да то буде свечани чин, уместо да то буде састанак свих Срба на коме ће се разговарати о држави свих Срба, ви сте га претворили у једну представу на којој је требало обезбедити какву такву већину, која би поставила ултиматум пред посланике Скупштине Републике Српске.

Тада смо одбили да учествујемо у томе, замерили свима на томе и то је оставило један дубоки траг у нашим односима са влашћу и осталим партијама. Схватили смо да нешто у вашој политици није искрено, и да је то, на жалост, изгледа патриотизам. И није оправдање Социјалистичкој партији Србије то што су је у прихватању Венс-Овеновог плана подржали здушно ДЕПОС и Демократска странка. То је био први велики пораз Социјалистичке партије Србије, прва опомена за њу, њено прво звоно и аларм за узбуну који су звонили и требало да јој дају знак, челницима те странке, да нешто са њиховим патриотизмом није у реду. Не могу да буду патриоте ако их подрже издајници. Али то вама једноставно није помогло, ви сте се тог дана, када се расправљало о Венс-Овеновом плану, бавили сабирањем гласова. Ви сте прикупљали гласове, а Срби у Републици Српској муницију да се одбране од Американца, Немаца, Француза, Енглеца. Да се одбране од але и врране.

Патриотизам се не глуми. Он извире из срца, а Срби га својим потомцима преносе генима, с колена на колена, с покољења на покољење и по томе се познају, и по томе их познају. Од тог силног патриотизма, када га је требало показати на делу, када је требало одбити Венс-Овенов план, остала је само оптужба упућена радикалима да желе

рат. Патриоте су оптужиле патриоте да по сваку цену желе да спасавају Републику Српску. Па сада, ко је ту прави патриота?

Наравно, за владавине Социјалистичке партије Србије у војном врху су седели проверени бегунци, комунисти, ратни профитери, војни лиферанти, људи склони пићу, људи склони раду за ситне паре, за стране обавештајне службе, људи неспособни, нестручни, људи који су побегли од рата, који су без борбе, повлачећи се, прешли преко 500 км кроз нашу отаџбину да се сви стрпају у Београд, у генералштабове, разне команде где може да вам се деси, ако разговарате са генералом, да вам пуковник скува кафу, зато што их има много и зато што немају шта да раде. А за то време у касарнама наша деца не спавају мирно, зато што војску може на спавању да убије било ко. И онда почиње да се дешава нешто што нико никада не би могао ни да замисли, нешто због чега би се наши преци преврнули у гробу: Срби престану да шаљу децу у војску. И онда када треба да се искаже патриотизам и да се ступи у дуел са Србима који у своју војску не шаљу своју децу, то се ћути. То се крије. И то се множи на тај начин. Што да не. Ова влада ће добити подршку од дојучерашњих дезертера.

Та војска онда добије задужење да успостави на Дрини чврсту, солидну, трајну границу. Да спречи мешање Срба са Србима. Па се, рецимо, деси да официр војске Југославије родом из Добоја стоји на граници и контролише да неко од његових бивших комшија Срба из Добоја, не дође случајно у Србију да обиђе жену и децу на неколико дана, па да се врати на прву борбену линију.

И када прође довољан број месеци, да народ случајно не помисли како су поједини официри отишли из војске зато што су лопови које је српска радикална странка открила, онда Социјалистичка партија Србије пензионисаће 40-50 генерала. Па се не зна да ли је то заиста била тако богата земља да је могла да храни толико генерала. Па се онда не зна да ли су сви они били лопови, да ли је неко од њих био поштен човек. Онда се све то утопи у један огроман број звездица и лоборових границица, па сви они добију незаслужену пензију и почаст, па се деси да генерал који је у техничкој струци, који је доктор наука, који има 50 година живота, оде у пензију заједно са начелником Генералштаба који је био зрео за пензију, а који је опљачкао своје војнике.

Однос према сељацима, производњи хране и пољопривреди, је само себи довољан да ова Влада од-

ступи или да буде смењена. Откуп пшенице је изведен катастрофално. Уместо да се сељацима, који су једини прави произвођачи, исплати правична надокнада за његов труд и рад, уместо да се тим сељацима одреди светска цена њиховог производа, и исплати тако што неће бити обезвређена, Влада се досетила трику јефтином, прозирном и прочитаном. Елиминисала је све остале купце, поставила се у виду дирекције за робне резерве као једини купац, и одредила је своју цену. Очекувала је од сељака да похрле на откупна места и за 4-10 пфенинга, у зависности од дана продаје и наплате, предају своју робу. Пшеницу, златна зрна, прави производ који се опипа руком, окуси језиком, вари стомаком – да продају за наштампани папир који се зове новац. За мало тог наштампаног папира. Да све што имају дају, а онда да ништа не могу да купе за то што су добили. Последице су катастрофалне, Србија није обезбедила робне резерве чак ни за ову тешку зиму која нас очекује. Оваквом политиком, и са овом Владом, Србија, то је сада свим извесно, неће ни обезбедити робне резерве. Србија је преварила, надам се само покушала да превари, свог сељака. И као што га је некада неко варао па га користио само да ратује и плати порез, тако смо и ми сада почели да га варамо, да га убеђујемо како треба целе године да ради, и да од тог рада нема чак ни да исхрани своју децу.

То не може да се допусти ни једној иоле озбиљној влади.

Када је видела да јој неће ићи лако тако замишљен откуп, Влада је решила да замрзне цене. Да се у сред лета игра са замрзавањем. Тако је Влада, да би се додворила најширим слојевима становништва, одредила минималне цене одређеним артиклима, натерала произвођаче и продавце да их изнесу у продају. Народ их је разграбио, и онда је све стало. Продавнице су опустеле. Производња, ничим потпомогнута само одмогнута ниским ценама финалних производа, буквално је пресечена, заустављена. Грађани су, појединци који су имали довољно новца, дошли до одређене количине артикала, али тржиште је гладно и тражи још. Зато што су тешка времена. И зато што нико не верује да ће тога, чега је било у продавницама бити и сутрадан.

Тако су заустављене цене хлеба, млека, меса и свих животних намирница. Многих производа, индустријских производа. И онда се неко сетио да каже како је заустављена инфлација. Јесте заустављена инфлација зато што није било нових роба. Онда када су почеле да стижу нове

робе, измишљена је реч отклањање диспаритета, уместо поскупљења. Па тако имамо већ треће, четврто отклањање диспаритета, свако носи по 500 – 2000% повећања цена, и раскринкава ову Владу доказујући да цене мирују само док нема артикала, а да дивљају чим се артикли појаве у продаји. Онда је Влада приступила рационасном снабдевању, и то са 5-6 месеци закашњења у односу на радикалски предлог, ваљда да јој нико не би рекао да нас је послушала. Одредила је извесне количине животних намирница и средстава за хигијену које грађани могу купити по лимитираним ценама. Изјавили сте да, по вашим билансима, свега има довољно, а фактички недостају све робе. Ко је и како прекинуо ту везу и да ли је то учињено намерно. Или се можда и бонови штампају без покрива. Одкуда роба по слободним ценама у продавницама у којима нема те исте робе предвиђене за рационасно снабдевање.

Једини бизнис који цвета непрекидно, то је трговање примарном емисијом новца. Вероватно је јединствен случај у свету да се шверцује роба коју искључиво држава има, а то је новац. Јединствен случај у свету да држава само обећава како ће открити ко се то игра са пласирањем примарне емисије, тиме остварује огромну зараду, грађане доводи до очајања, а националну валуту потпуно обезвређује, прецењујући светске валуте. Шта ми имамо од тих обећања да ће некада неко утврдити шта се дешава са примар-

се улаже у откуп, онда мора директно из Народне банке да иде на откупно место, без посредника. Без оних који зарачунавају своје процене. Без оних који три дана, два, пет задрже тај новац, окрену га на улици, врате га обезвређеног а камате исплаћују од дела профита оствареног овом трансакцијом.

Влада Републике Србије није успела чак ни да спреми програме по којима би запослила оне којима редовно, сваког месеца, исплаћује надницу за нерад. Па ако већ мора да се сваког месеца, онима који не раде, исплаћује одговарајућа надокнада у виду неке минималне зараде, има ли смисла, има ли оправдања, има ли економске логике, има ли социјалне логике, да се тим људима не пронађе одговарајући посао.

Шта је са прокламованим јавним радовима? Зашто ове зиме нису изершене топлификације градова о којима се толико говорило. Зашто се ове године није почело са изградњом аутопута, са изградњом пруга, наводњавањем, реконструкцијом железнице, са изградњом пловних путева којим бисмо се везали са Грчком? Зашто су јавни радови били једна од најважнијих тачака програма Владе Николе Шаниновића, а на њима није учињено ништа. Ко се то боји да позове на посао оне који већ годину и по дана не раде? Ко се то боји да прекине да исплаћује оне који ничим нису зарадили своју исплату? Ко се то боји тога да Србијом поново завлада рад?

Уз пренаглашени патриотизам, ваша предизборна кампања имала је један адут који се звао борба против криминала у Републици Србији. Наизглед били сте искрени када сте обећавали борбу против криминала на свим нивоима. И онда када је у Скупштини Србије затражена расправа о стању безбедности у Србији, социјалисти су отворили истрагу против двојице министара из своје Владе, једног бившег и једног актуелног, и ухапсили их. Од тога је направљена промоција социјалистичке партије Србије у Републици Србији. Сви ваши челници, сви ваши званичници, искористили су ту прилику да представе Социјалистичку партију Србије као странку која ће прво расчистити са криминалцима у својим редовима.

Многи вам нису веровали. Али, ми нисмо ушли у овај парламент да некоме не верујемо или да некога осуђујемо без кривице. Ми смо у овај парламент ушли да будемо равноправни партнер, без унапред одређеног мишљења, да искрено оцењујемо оно што свако учини у овом парламенту. Не оно што се о некоме говори, или оно што је зацртао у свом програму. Нас су инте-

Премијер који је преко "Радикалтурса" отпутовао на "нову дужност" ном емисијом. Нама требају мере и нама треба остваривање тих мера. Примарна емисија новца мора да се улаже искључиво у производњу. Ако

ресовали само конкретни потези и мере. Поздравili смо прокламовану борбу против криминала. И онда се десило нешто страшно. Нешто што ни једна партија на свету не би преживела, нешто што претпостављам да ће и владајућа странка тешко да преболи. Издали сте још један свој предизборни мото. Не само да сте обуставили борбу против криминала, већ сте у периоду од када су ови министри ухапшени, до данас, створили на хиљаде већих криминалаца од њих, којима нико не може ништа, против којих нико и не покушава ништа.

А инфлацијом која је прешла у стагфлацију успели сте да два милиона марака, колико су опљачкали бивши министри, претворите у марку и по. Ево, данас ја мислим да то није ни марка. Е то нико не може да вам опрости. А када бисте мало боље размислили о томе шта представљате за грађане Србије, да ви нисте само једна политичка партија, да сте партија која води ову државу, да сте партија од чијих потеза зависи свакодневни живот наших грађана, то би било довољно да Влада демисионира или нашим језиком, просто речено, да одступи са власти. Међутим, власт је, народ каже, као слана вода, што је више пијеш све си жеднији. Ваша је жеђ неограничена. Ви не схватате да слана вода разара организам, да вашу партију разарају људи које сте ви поставили на власт и које не желите да промените. Да ли због тога што чувате боље, да ли због тога што са вама нису бољи – ја не знам. Али то себи нисте смели да дозволите, то себи не бисте дозволили да сте мислили на народ.

Са том двојцом министара као и са свим осталим криминалцима, требало је поступати на један сасвим други начин. Ако су толико криви, ако сте им доказали толику кривицу, требало је да се поведе судски поступак и да се или осуде или ослободе. Никако није смело да се дозволи да са неколико месеци проведених у затвору, они избришу своје казне. Зато што је вредност дела које су починили сведена на минимум, брисањем ових нула ја не знам да ли ћете их оптужити и за један динар.

Да анализирамо мало вашу борбу против криминала.

Започела је хапшењем министара. Помислило би се да је започела на прави начин, шта онда остаје овим ситним лоповима када виде да се хапсе министри. Они би морали одмах да прекину са својим криминалним активностима, зато што ако се хапсе министри онда другима може да оде и глава. Шта се десило у међувремену? Издали сте налоге да финансијска полиција, тржишна

инспекција, органи СУП-а појуре људе који су се из различитих разлога одали пословима који законом нису дозвољени, а доносе ситну зараду. Сваки такав појединачни случај донео је државној каси пет до десет

ван рад у друштвеној својини. Да је производња најбоља у друштвеној својини, да је продаја најбоља у друштвеној својини.

Шта хоће ти приватници? Откуда њима роба? Одкуд они да произво-

Владина економска политика

марака. Натерали сте милицију да се прерушава, да продаје, или да купује девизе по улицама, да би оном несрећнику који је примио плату у вредности од десет марака, и потрчао на улицу да спасе тај новац, зато што не може да купи одмах 15 хлебова, него мора да има за десет дана новаца, а да му се не обезвреди, потрчао да купи десет марака, и они му узели плату и оставили његову децу гладнима. Закон је заиста у тим случајевима ригорозан. Бавио се недозвољеним откупом или продајом девиза, и то му се плени. И онда сте почели да нас бомбардујете бројкама у телевизијским вестима. Сви начелници СУП-а у градовима били су дужни да Влади увече доставе број таквих, који су одмах названи дилерима, како би се то сабрало на некој машини и увече објавило у ударном ТВ Дневнику, у пола осам, одмах после најаве најважнијих вести.

Финансијска полиција је добила другачије задужење. Пошто су друштвене продавнице потпуно празне, пошто друштвене фабрике уопште не раде, требало је доказати да тако мора да се деси и у приватним продавницама. Треба доказати да друштвена својина има предност. И да је најбоље организо-

де сада када су санкције?

Финансијска полиција је добила задужење да позатвара све приватне продавнице, све приватне фабрике, да уништи приватни сектор. А то је свет који једини уплаћује порезе држави. Седнете на грану, па тестером фино одсечете грану на којој седите. Ако је та грана високо, требало би када паднете на земљу да се разбијете. Међутим, не. Влада која је највишња на том стаблу сече грану на којој седи, а када бупне доле она изврши ребаланс буџета, наметне народу нове порезе, наметне намет на вилајет. Па онако голом, када више не може да га свлачи, почне да му дере кожу. Доказаћете да и кожа може човеку да се свлачи. Назваћете је можда кошуљицом.

Тржишна инспекција је добила задатак да месечно поднесе 45 кривичних пријава, сваки инспектор. Загледите нормирање у откривању кривичних дела. Ако нема 45 кривичних пријава, мора специјални извештај да напише, како је то смело да му се деси, да ли је могуће да је тако фино сређено стање на територији коју он покрива.

Највише сте ојадили Министарство унутрашњих послова, те људе који даноноћно раде свој посао. Изложили сте их небрањене деловању криминалаца. Како се сада осећају сви ти инспектори који су ушли у траг многим недељима и којима је неко ставио забрану на откри-

вање у јавност или једноставно није повео поступак против откривених починиоца. Како се осећа милиционер када брани државни објекат пет, десет сати, када се пред њим пали државна застава, када се разбија Скупштина, када се пуца у њега, а он очекује да га неко убије. Ти снимци испред Савезне скупштине били су јадни. Милиција у одбрани враћа каменице оним манијацима који је гађају. И другу одбрану нема све док не погине милиционер, а онда ти млади људи, очајни зато што им је погинуо друг који је само стајао испред Скупштине и бранио је, прекораче овлашћења. Па похапсе неколико посланика, а власт дозволи да се од тога направи урнебес.

Каква је мотивисаност сада тих младих, стручних, способних, спремних људи, поштених, жељних да се ухвате у коштац са криминалом, каква је њихова мотивисаност да раде тај свој посао. Ако, када год наиђу на неку крупнију зверку, а у крупне зверке рачунам све припаднике владајуће странке који су на положајима, када наиђу на тако крупну зверку, неко им заустави истрагу. Каже: "Иди ти на улицу и ухвати оног што хоће да купи 10 марака, то су криминалци. То су дилери. Они уништавају привреду."

Колико дуго тај човек може да обавља свој посао савесно у оваквој држави, при оваквој власти, а онако како би желео да га обавља.

Суочени са необоривим доказима, са истином која је неумољива, признали сте да сте примали помоћ од таквих донатора, са циљем да добијете изборе и останете на власти.

Значи, финансирани су вас државни непријатељи. Претпостављам да се слажемо да су они који опљачкају грађане државни непријатељи, пошто је држава народ.

А све наше несреће и наша стагфлација почеле су појавом тих штедионица којима сте дозволили да се назову банкама.

Оне су пословале у спрези са државном влашћу, пошто су редовно измиривале све обавезе које сте им наметнули. Али, шта је са обавезама према народу?

Обећали сте за овом говорницом да народу вратите сав новац који сте добили од финансијске мафије пре избора децембра 1992. године.

Сећате се смећа у овој сали када је то обећање изговорио један социјалистички посланик. Ми смо се смејали тада а ви бисте да се смејете и сада, ми смо се смејали вама а ви бисте да се смејете народу који је опљачкан.

А само у ноћи подигнуте су стотине хиљада немачких марака на основу раскинутих уговора. Зашто не објавите тај списак да видимо ко је све извукао свој новац.

Ову нашу лепу кућу, ову нашу државу која је преживела много

ра, не знам. Само знам да ће тај неко бити домаћин у јако осиромашеној кући. У кући чија чељад неће имати стрпљења да се њихово стање поправља лагано, из дана у дан, у кући којом ће владати нервоза, у којој ће се многи мрзети међусобно, зато што су гладни, зато што су голи, зато што су боси. Такву ће кућу социјалисти оставити некој новој влади. А није требало да је толико растурате. Да сте само мало боље поделили сиротињу на коју су нас осудили светски моћници, светски злочици, светски идиоти, они који мрзе поносне и да сте имали само мало више слуха онда када смо вас упозоравали, молили, захтевали, да беду поделили на све грађане подједнако, па, да сви некако, стегнути, скрћени што би рекао народ, преживимо ове санкције и сачекамо боље дане. Никада, ни једног момента, нисмо вам рекли да треба да попустите. Онда када су вас сви напали у Србији, ми смо стали уз вас и рекли, ваша спољна политика, ваша борба за српство је исправна и имате нашу подршку, све до краја.

Али, зашто сте дозволили да одржани ниво спољне политике уништи хаос на домаћој политичкој сцени, уништи хаос међу грађанима, који сте сами изазвали. Усуђујем се да кажем, првенствено опљачкама које су неки од вас вршили или које су неки од вас дозвољавали. За које сте знали, али сте из разних разлога одустајали од гоњења најтежих криминалаца који су се појавили у историји Србије.

Убеђен сам да су посланици Социјалистичке партије Србије, исто толико колико и ми, свесни да ова Влада не заслужује поверење. Не треба посланике ни питати да ли ова Влада заслужује поверење. Нека изађу на улицу. Нека иду од грађанина до грађанина. Нека не дозволе да им Радио телевизија Србије прави анкете, него они, који су експонирани личности Социјалистичке партије Србије, нека изађу на улицу, па чак не морају ништа ни да питају грађане, нека покушају слободно да прошетају улицом. Да им се неко јави са "добро вече", да им се осмехне на улици, да им скине шешир и да их поздрави. То би било светско чудо.

Све и да хоћемо да Влади изгласамо поверење, народ нам не би дао да изађемо мирно из Скупштине. Очигледно, има оних који ће подржати ову Владу иако не припадају владајућој странци. Они ће имати тешке муке да објасне и својим бирачима, а и туђим, зашто су то учинили. И биће занимљиво чути њихова образложења.

Образложења за неповерење Влади нису толико занимљива. Та образложења су свакодневница. Али, уметност је образложити даље

Режимски ослонци – у првом плану бивши Министар унутрашњих послова Богдановић и садашњи Соколовић који су били на челу прогона српских радикала

На тематској седници Народне скупштине Републике Србије посвећеној безбедности грађана и државе, оптужени сте са ове говорнице да су вас у предизборној кампањи финансирани они који су касније, користећи се утицајем на власт, опљачкали и завили у црно милионе грађана Србије. Зову се непопуларно Језда и Дафина.

већих зала, и много теже спољне окупације, ви полако руинирате, растурате и развучите је на све стране. Да ли ћемо ми, или неко други, доћи на власт после следећих избо-

поверење овој Влади. А уметност на светском нивоу је да опозициони посланик образложи зашто оваквој Влади даје поверење.

Међутим, они од којих се очекује да не подрже предлог за изгласавање неповерења не спадају у ред озбиљних политичких странака од којих се очекују озбиљни политички потези. То су непријатељи Србије. Исти они који посланике Српске радикалне странке на првој седници српског парламента назваше људима са ковертираном памећу. А сада им се десило да изненађени нашом принципјелношћу и подношењем предлога за изгласавање неповерења Влади, од срца, онако како им савест налаже, изјаве да ће подржати тај предлог, јер не постоји ни један разлог да га не подрже, јер не постоји ни један разлог да ова Влада остане, па да им онда шеф партије нареди да гласају за ову Владу.

Иза сваког политичког потеза стоји нека политичка игра. И иза овог потеза стоји крупна политичка игра. Налогодавцима, страном капиталу, помоћу кога се финансирају одређени кругови у издајничкој странци, одговара да остане ова Влада у Србији и да се у Србији створи још већи хаос. Да уђемо у хладну зиму. Да уђемо у гладну зиму. Да почнемо да се уједано по улицама. Да почнемо да пуцамо једни на друге по улицама. А оружја имамо довољно. Имају га сви, и сви, сви. Па да се онда постави питање: каква је то Србија, да ли је демократска, да ли јој треба тугор. Па да онда неком у Црној Гори падне на памет да каже: "Е, са овако нестабилном и несрећном Србијом ми не можемо да будемо у истој заједници". Па да онда некеме у светској заједници падне на памет да каже: "Спашавајмо Шиптаре и Муслимане у Србији од глади и рата. Правимо хуманитарне коридоре. Правимо безбедносне зоне. Спашавајмо и Мађаре и Хрвате."

То је тај план. Све остало су приче за малу децу.

Моја порука за остале опозиционе посланике гласи: "Ако имате савести, ви које је народ изабрао да радите за његово добро, ви који сте опозиција овој власти, а нисте ваљда опозиција свом народу, ви који сте власт рушили на улицама, стисните петљу, искористите ову демократску, парламентарну прилику да скинете ову власт, коју не волите.

Не треба да организујете вишедневна лудовања по Београду, не морате да разбијете ни комад стакла, неће вам бити хладно, нећете се тући са милицијом, не мора нико да погине. Једноставно, подизањем руке помогнете да, за дуго, нема социјализма у Србији.

Није ово обично изгласавање неповерења једној влади, мислите мало на грађане које заступамо у овој скупштини, имајте на уму ред који је завладао земљом Србијом, ред за хлеб, ред за млеко, ред за пензију, ред за оно чега ће можда бити када се дође на ред. Мислите мало на пензионере којима је пензија при инфлацији од 1.200% повећана за 6% у другом делу септембра месеца.

Да ли ви ослушкујете гласове очаја који се шире Србијом. Више нико не верује у ову Владу, нико, а најмање они који ће данас да је бране.

Па шта ако ће то бити прва Влада, у 50 година социјалистичке изградње, која ће пасти у парламенту. Који део борачког тела је још подржава. Да ли је на власти у Србији режим који је по вољи народа? Хоћете ли ви то стварно имати савести да сада кажете да нећете да подржите овај предлог. Хоћете ли после тога шетати улицом заједно са социјалистима и покушавати да измамите осмех од пролазника. Хоћете ли на идућој седници да прећете лево од говорнице, да седнете уз социјалисте, тако да када гледам у своје политичке супарнике не морам да гледам једним оком улево а другим у десно и да могу да вас осмотрим одмах.

Хоћете ли ви у табор са социјалистима?

Хоће ли они са вама? Једни друге лепо ословљавају са "бандо црвена" и "плаћеници", а сада хоћете да се својатате. То ме тера да вас питам, да ли сте у једном моменту и једни и други били исто. Да ли су плаћеници били "банда црвена"? Јесте. Да ли је "банда црвена" приближила ставове "окаћеницима"? Јесте. Шта ћемо вам онда ми и народ?

Колико ће дуго та нова спрега да траје и шта ту има добро за Србију?

Јесте ли ви електрични зечеви који трче када им се притисне дугме. Па зар је то сва памет Србије што је ушла у ДЕПОС? Зар је то сва наука која је ушла у ДЕПОС? Зар је то сав српски интелект који је ушао у ДЕПОС? Имате ли барем икаквих услова за ову Владу када јој продужавате мандат? Јесте ли наслутили нешто боље од момента када сте били против ове владе? Да ли се то од јуна месеца десило нешто што је поправило ситуацију у земљи? Нисте ваљда сви оног 1. јуна изгубили политички компас. Како другачије да се тумачи ваше понашање. Па, ви сте једног дана рекли да ћете оборити ову Владу, а сутрадан сте рекли – ми нећемо оборити ову Владу. Ви не кажете тако нам је наређено, него кажете – то

је брак социјалиста и радикала. Заборављате да је једино званичан брак СПС – СКПЈ. А мораћете много да се упнете да нам покажете нашу венчаницу. Ако је ово био брак, тек онда сте ви неморални људи. Ви сада ступате у швалерацију са социјалистима. Ви хоћете да од ове Србије направите куплерај. Али, то је изгледа цена аболитије. Велика цена за лажну слободу. Дајете им душу и тело.

Српски радикали су у фебруару и јуну месецу подржали Владу Републике Србије приликом њеног избора, односно гласања о Предлогу за изгласавање неповерења Влади.

Као озбиљна политичка странка, ми смо у раздобљу од фебруара до октобра месеца гласали за скоро све Владине предлоге које смо, истина, поправљали амандманима. Изузетак су били предлози који су се косили са српским националним интересима.

Сада ви долазите у ту позицију. Ви од данас морате да почнете да подржавате сваки Владино предлог, ако сте представници озбиљне партије и ако имате морала.

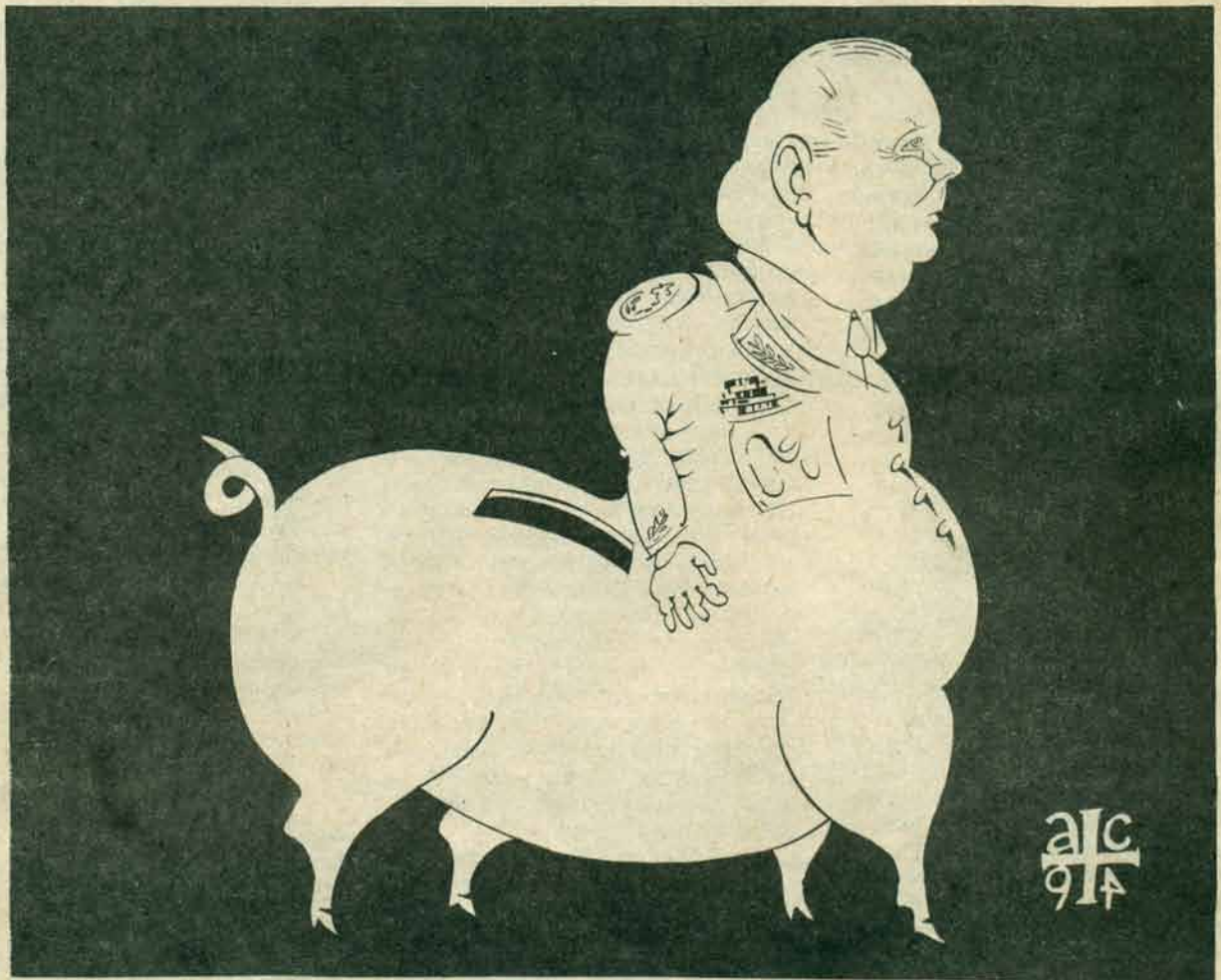
Било би неморално, мада не и неочекивано од вас, када бисте данас помогли да ова Влада остане а од сутра је рушили не пружајући јој подршку својим гласовима у обављању редовних послова.

Ваши председника народ је назвао "голубом", вас ће после овога назвати камелеонима. А прави назив за вас је алкибијад, он је савршенији од камелеона.

Међу вама има и честитих људи, који ће из ко зна којих разлога морати да испоштују наређење. Само мало размислите. Живот је кратак. Ја то знам најбоље. Ако већ човек треба да остане упамћен, нека буде упамћен по добру, а не по злу, и нека му деца име помињу са поносом. Није та посланичка плата, нису те привилегије у странци, нису ти огромни послови које вам је омогућила странка, толико вредни да вас народ мрзи. А ваш пад од избора до данас је сунуврат, и то показују све анкете. До сада је само ваш председник био негативна личност. Сада вас народ изједначаје са њим. А после овог сте стварно неодојиви од њега. И ту има политичке логике. Ако сте стварно демократски изабрали тог шефа, ви треба да га слушате до краја. Или да промените партију. Ако сте решили да га слушате, онда очекујте гнев народа, онда када вам нешто буде мокро на лицу, немојте да мислите само да је киша. Можда вас је неко плунуо."

Социјалистичка партија Србије не зна како треба. Доказала је то за ових девет месеци од избора до данас. Она не зна ни како треба да оде са власти, као што није знала ни ту власт да сачува. Она ће СПО-у бити захвална на овој подршци и то је

КЕНТАУР

њена велика грешка. Много би корисније по Социјалистичку партију Србије било да сада нема подршку, да сада оде њена Влада. Да Социјалистичка партија Србије, која према резултатима последњих избора, ужива појединачно највећи углед међу грађанима, почисти своје редове. Нама не треба најјача странка препуна криминалаца. То онда државу претвара у скуп грађана који се баве криминалом. На страну то, што смо убеђени да Социјалистичка партија Србије није више најјача партија у Републици Србији. Али, ми смо тако оформили своју странку, и тако научили своје чланство да је најјачи онај ко победи на изборима у равноправној утакмици. До идућих избора ми кажемо да су социјалисти најјачи. Али исто тако кажемо да свакодневно губе свој углед. Ова Влада, уз подршку коју ја себи никада не бих пожелео, јер су јој дарове донели Данајци, можда остаје. Али ово је победа тежа од пораза, болнија и са трагичнијим последицама. Никада се нећете опаметити док не будете доживели пораз. А победе које извојује захваљујући подршци са окупационих бродова, захваљујући онима које плаћају они

који би нас најрадије видели мртве, захваљујући сикофантима из СПО, нису победе. То су трагедије.

Људски је праштати. Али је данас не могу социјалистима да кажем, нека вам је Богом просто. У чије бих име могао да опростим.

У име пензионера?

Да ли сте ви уопште свесни колико сте ојадрили пензионере? Да ли сте свесни да су њихови животи изгубили вредност од када су у вашим рукама? Да ли је неко од вас сео да израчуна колико им треба за лекове, колико им треба да плате стан, струју, воду, грејање, канализацију. Колико им треба да једном месечно обрадују своје унуке чоколадом? Колико им треба да живе, колико им треба да умру? Да ли ћете можда да се удружите са овима, из СПО-а, што нуде бесплатне мртвачке сандуке, па да пребринете са пензионерима. Да ли су вам они баш толика мука, да ли ништа нису допринели овој држави док су могли да раде.

Цитирам "Политику" од пре неки дан. "Веровао сам да ћу последње дане проживети мирно. Сваким даном нам је све теже. Жељни смо свега, једемо једноличну храну, мало када смо сити. Уопште се не чудим оним старим људима који су извршили самоубиства. Догорело им је, а плашим се да ће и нама." Пензионери могу без лекова, меса, воћа, слаткиша, алкохола, ципела, одела, путовања, смеха. Могу, али докле?

У име бораца овог рата?

Да ли се уопште сећате како су одлазили у рат. Јесте ли заборавили ко их је предводио у овом рату. Да ли можда знате да сте их терали да се прогласе за добровољце онда када су вам се распадале читаве јединице. Да ли знате колико су алкохола попили високи официри који су долазили да нас обиђу на фронту. Да ли знате како су презриво гледали конзерве којима су нас хранили.

Да ли знате како вам сада живе борци, како вам живе ратни инвалиди. Како живе породице погинулих бораца и њихова деца. Да ли знате колике су месечне надокнаде. Да ли знате у каквим становима живе. Како те удовице постижу да

плате газдама кирије. Како су подигле споменике својим мужевима. Да ли се ви сећате војника који су изгинули у Словенији? Да ли се сећате војника који су изгинули у Хрватској. Да ли се сећате војника који су изгинули у Босни и Херцеговини? Да ли се ви уопште сећате како сте водили тај рат. Да ли се можда сећате како сте изгубили Југославију и како вас је млатио ко год је хтео.

Па ви сте били на власти када сте изгубили Југославију, ви сте од наше војске направили путујући циркус, бегунце, кукавице, ту су вам ратни профитери. Што не питате ваше генерале шта су све довели, што не питате адмирале што их не истерате из "цвећаре". Како сте збринули инвалиде овога рата. Да ли знате да се стиде да изађу на улицу онако лоше обучени и гласни. Да ли сте извршили социјализацију тих људи. Да ли сте им одредили занимања да могу да раде, да могу да користе овом друштву. Где се са-стају?

— У име незапослених лица?

Да ли уопште постоји могућност да икада више добију посао. Да ли знате како се сада добија посао и ко о томе одлучује?

— У име наше деце?

Молили смо вас на прошлој седници да их ослободите пореза на промет, за најосновније делове дечје гардеробе. За колица, креветце. Одбили сте нас, потребан вам је тај порез. А да ли су вам потребна

деца? Шта мислите колико се породица данас одлучује да рађа?

Цитирам исту "Политику": "Две године смо у браку, иако желимо, верујте у овако несигурном времену не смемо себи да дозволимо дете. Како га одхранити, вели тридесетогодишњи Дорђолац, који није желео да му се обелодани име. Срамота га је, каже."

— У име наших студената и професора

Како нам то изгледа високо школство? Ко тамо брине о нашој деци, ко их васпитава? Какве мотиве имају та деца? Цитирам исту "Политику": "Мука ми је од свега што се дешава код нас. Од политике, несташнице хране. Једем ујутру крофне, навечер кифлице, па опет. Схватам да нема другог избора али не желим да се помирим са тим. Чим завршим школи отићи ћу у иностранство. Радићу било шта, али ћу бар јести оно што ми се једе. Не могу више да издржим да нема пара, нема овог, нема оног, каже Ивона Јовичић, ученица".

Колике су плате професора и њихових пензионисаних колега?

У име сељака, научника, у име Срба ма где се налазили?

Дуг је списак оних који ми не би опростили што вам опраштамо. Списак који би ме прогањао док сам жив. Ми српски радикали, данас спасавамо част политичке борбе, и ми социјалистима кажемо:

"Србију можете спасти. Ако треба да бирате између Владе и Србије,

бирајте Србију. Онда ћете имати могућности поново да бирате. Ако изаберете Владу, више немате шта да бирате. Онда је много тога готово за вас, за нас, и за све грађане Србије. А ваљда су вам они важнији од власти.

Нама, Српским радикалима јесу.

Због тога ћемо и даље, још истрајније, пратити рад Владе, наравно ако опстане захваљујући оној другој, другачијој опозицији, која ће своју подршку ускратити и изазвати немире, онда када Србији буде најтеже и када јој буде требао мир. Чак и тада, ми ћемо помоћи да се спречи сукоб Срба са Србима, али после тога са вама, као и са њима, више нећемо хтети ни да разговарамо.

Све док је у вашим рукама само ваша судбина, радите шта хоћете. Ако од ваших потеза буде зависила судбина Србије, нећемо вам дозволити да грешите. Непрекидно ћемо вас прозивати у парламенту. А евентуални опстанак Владе је ионако кратког даха и коалиција са СПО ће вам само штетити. Колико? Много више него што можете и да помислите. Ако се не држите чврсто увући ће вас у живо блато из кога им само вири рука коју су вам управо пружили, а ми бисмо желели да бар неко опстане у политичком животу, како бисмо после нових избора имали и неку опозицију.

О томе је требало да размишљате а не да дајете изјаву, за нас неважну, која говори о вама више од оних 48 телевизијских напада на

РЕЈТИНГ

а/с
9/14

српске радикале који су трајали укупно око 17 сати. Телевизијски посленици су се утркивали ко ће пре и боље да изврши дириговани задатак и силује истину хипнотисањем грађана у ударним терминима.

Има један изванредан домаћи документарни филм који се зове "Високолетач". Ради се о једном високолетачу који једини од свих голубова у јату уме да, док лети, изводи фигуре док сви остали само млате крилима. Шта бива са њим, остали голубови га убијају да их не би било срамота што је толико вреднији од њих.

Ваше јато је било шарено, скупљено с конца и конопца, покушавали сте сви и сви, сви да задате барем по један ударац у понос и истину.

Али, то вам је као код силовања, силеција задовољава своје ниске нагоне, али силованом не прља образ.

Србија је срећна што има и таквих посланика Социјалистичке партије Србије који у томе нису учествовали, а ја сам тако нешто и очекивао од многих од вас са којима сам у овој Скупштини сарађивао за добро Србије. Знао сам да већина од вас не може да се уцени, између партије и народа определили сте се за народ.

Осим две сурове чињенице и једне, по вас трагичне које провејавају из изјаве, ништа друго није вредно помена. Али, неписменим људима се док пишу омакне и оно што никада не би рекли и што би желели да сакрију. То је слабост писања, да би саставио текст на задату тему, у жељи да текст добије на тежини и вредности, човек често открива најчуваније тајне.

Прва чињеница је да вам се коначно омакло и Републику Српску Крајину сте назвали само Крајином. Тиме сте доказали да су наша предвиђања тачна и да неко у Социјалистичкој пратији Србије интензивно размишља о предаји Републике Српске Крајине или барем једног њеног дела, Хрватима, вероватно у својству неке аутономије, у замену за скидање санкција према Србији. А подсећам вас да сви Срби треба да живе у једној држави и да имају право на самоопредељење. Зар ћете ви да им ускаратите то право?

Друга чињеница која вас разобличава је та што сте председника Српске радикалне странке коначно назвали сарајевским политикантом који је дошао у Србију а требало би да је у Босни. По овоме се види да текст вероватно није ишао на редакцију на највише место.

Рекосте ли ви да су сви Срби једнаки, да сви Срби треба да живе у једној држави, рекосте ли да Савезна Република Југославије наставља

континуитет СФРЈ? На шта би то личило када бисте остварили процес да се сви Срби раселе према местима рођења својих најдаљих предака. Колико би нас остало у Србији?

Кога бисте онда ви населили, са киме бисте живели и спроводили власт? Истина, један ваш силни човек рече у недељу на радију да имате Мађаре и још неке, али Мађаре бисте по том принципу морали да раселите северно од Хоргоша, а то вам баш није у стилу изјава да сте демократска странка за коју су сви грађани једнаки.

Шта да мисле остали ако разјурјете Србе, шта тек њих чека?

Где ћете мене и остале посланике Српске радикалне странке? Много нас има а не верујем да сте за овако кратко време успели да свима изградите породична стабла. Ако остварите тај циљ имаћете земљу Србију само за себе и своју децу.

Пала ми је на ум, док сам читао ту вашу стабилну политичку платформу за даље деловање, – једна песма, мало позната а много поучна, написао ју је Иво Андрић кога бисте назвали Србином из Босне и кога бисте да је успео да поживи сада вероватно најурили из Београда. Песма се зове "Црвени листови", и била је намењена буржоазији као опомена. Сада сте ви који сте наследници комуниста доживели да вам се ова песма прочита као упозорење. Па да вам је прочитам.

"Лепо сте поделили свет:

све је за вас, за вашу децу, за децу ваше деце и за ваше слуге.

Добро сте поделили свет:

све што је светла и лепоте узели сте себи, а све што је мрака и тегобе оставили сте нама, па се сада сви рађамо са јасним и неумољиво предређеним судбинама, ви са светлим ми са тамним. Природа са сунцем, морем, глечерима и ружама служи као шарен Ђилим за вас и вашу децу.

Религије, уметности, науке, изуми и открића су ту за то да ваш живот чине богатијим, лепшим и лакшим, и сама љубав и доброта само су нажит у вашој великој ризници која се зове свет.

А нама, нама је дан сав терет живота, све што је тешко, оскудно и тамно. Ни сунце, ни месец нису подједнако наши као ваши, јер наши прозори не гледају ни на исток ни на запад, него у празнину суседских прозора, безнадних као што су наши.

Добро сте поделили свет.

Али ваша је подела само грозна али не и вечна. Сазреће гнев наш и биће врело љето и трпко воће, деца

ваша ће се стидети свога имена и одрицати богатства, јер ће им оно бити на терет и пропаст.

Већ се примиче дан када ћемо посве оборити преграде између људи, јер нас сиромаша има толико да бисмо, када би сваки од нас дигао десну руку, засенили не само сјај вашег богатства него и сунце.

А дотле сиромаси, трпите и сносите, јер што је веће понижење наше, то је избављење ближе, брже ће се препунити мера и набујаће бол наш као бујица којој нико неће моћи одолети.

Грешка, трагична грешка коју сте начинили у изјави о односима са Српском радикалном странком је брутални, подли напад на председника Српске радикалне странке др Војислава Шешеља, при чему нисте бирали речи позивајући грађане, "све поштене људе Србије" у борбу против зла које персонализује Шешељ. Да ли сте ви то позивали на линч? Да ли вас је било ко подржао осим продајних душа? Да ли вам је ту изјаву видео ико писмен, а уз то и довољно паметан?

Да ли знате које сте све речи и реченице применили описујући свог најозбиљнијег и најкоректнијег политичког противника (тако га је искрено назвао председник Републике) који је успео да измири скоро све Србе грађане Србије, скрећући многе од њих са пута у велеиздају, којим су их водили они што су увек били, а и сада су против Србије.

Прочитаћу вам те речи изворно, мада се неке од њих никада нису користиле у међусобној комуникацији Срба патриота.

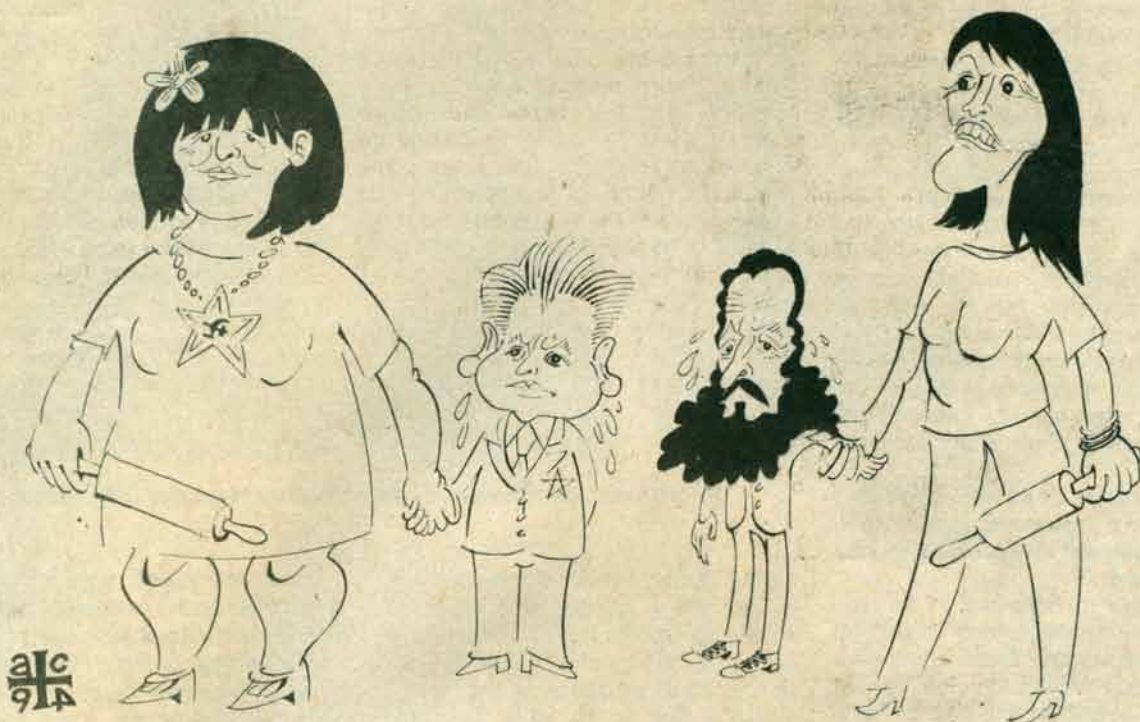
Цитирам: "Осионост, криминално насиље, приватна четвртина посланика – поданика, уцењује Србију, обманује грађане Србије, на супротној страни од интереса свих грађана Србије примитивни шовинизам, штити профитере, напада поштене и вредне људе који савесно раде свој посао (мисли се ваљда на Владу и министре појединачно), пролагира и помаже криминалце ратне профитере, на најнечаснији начин у голој борби за власт (ваљда има и обучене борбе за власт), сполствена одговорност за криминал, учешће и лични допринос у формирању паравојних формација на подручју Републике Српске Крајине и Републике Српске, и злочина које су починили над цивилним становништвом и хрватским, и муслиманским, и српским, као криминал у коме су Шешељ и његови сарадници учествовали ће се на залагање Социјалистичке партије Србије установити и изложити суду јавности".

Овде морам мало да прекинем.

Разумем да је свака власт, по природи ствари, увек помало бесна. Да јој смета другачије мишљење и другачији став, нарочито ако се онај

ЛИДЕРИ

ко га изриче отима, стиче углед и популарност и надраста и саму власт.

Разумем да бисте радо да др Војислава Шешеља, вратите на почетну позицију како бисте остали сами, уз сами извор власти. Пристигли смо вас, а ви сваког дана губите популарност, па ћемо вас и престићи.

Разумем да сте у тој борби за власт ангажовали и тешко оружје, општинске комитете, окружне комитете, чак и телевизију.

Не разумем, одакле вам храброст, морал и образ, одакле вам толика нечаст да га, уз све остало, оптужите за злочине учињене над српским, муслиманским и хрватским цивилима. Да ли бисте смели да направите бар један митинг у било ком граду широм српских земаља, на коме бисте такву оптужбу изнели јавно грађанима у лице. Да станете уз неког борца у Републици Српској и Републици Српској Крајини и да му то поновите. Не бисте имали прилику да ту лаж и гнусобу проговорите још једном.

Онда када и Србе изван Србије и моје Шумадинце убедите у тако срочену неистину, када вам поверују, добите код мене да са вама који сте то писали и са вама који стојите иза тог писма, проговорим.

До тада, вама који бисте да од највећег борца за српство на силу направите човека омрзнутог у Србији, а од странке чији припадници и

данас крваре на ратиштима спасавајући српство, да направите фашисте и паравојне формације, нећу више пружати ни руку на поздрав. Какви сте, одсекли бисте ми руку, и прогласили је за оружје којим сам хтео да вас убијем.

Др Војислав Шешељ нема могућност да на демократски начин, у овом парламенту или у телевизијској емисији на државној телевизији, одговори на оптужбе које сте изrekli, а које нисте ни покушали да докажете. Човек се увек најбоље брани само ако му се пружи прилика. Моја морална обавеза, у име 73 посланика и у име мојих синова који нису синови припадника фашистичке странке, је да вам данас кажем кога сте, зашто и за шта оптужили.

Др Војислав Шешељ је председник Српске радикалне странке, најјаче опозиционе странке у Србији, најмлађи Србин доктор наука, човек који је због просрпских, значи антикомунистичких књига које је написао, својевремено осуђен на 8 година затвора, а одлежао је 20 месеци, оснивач и утемељивач Српске радикалне странке, једини политичар који није мењао ставове о овоме рату и начинима решавања југословенске кризе.

Први је организовао прикупљање добровољаца широм Србије и

њихово стављање на располагање најпре јединицама територијалне одбране, а онда и војскама Републике Српске Крајине и Републике Српске. Његове слике су у српским кућама широм српских земаља, поред икона светаца заштитника. Његово име са надом изговарају угрожени, са љубављу старији људи и деца, са поносом ми Српски радикали, са мржњом усташе, муџахедини и функционери Социјалистичке партије Србије.

Његове идеје прихваћене су у Србији као више од 30% бирачког тела, све до 28. септембра 1993. године те идеје биле су основ за поштовање и уважавање које му је Социјалистичка партија Србије ukazивала.

28. септембра 1993. године ноћу, дошло је до измене става функционера Социјалистичке партије Србије према Српској радикалној странци и посебно према нашем председнику др Војиславу Шешељу.

А тог 28. септембра, сигурно ношу, пошто се вама све судбоносно дешава ноћу, промењен је става према Војиславу Шешељу и Српској радикалној странци, и тиме је испуњен још један од нечасних услова светске заједнице, чијим испуњењем, понадали сте се – преварили су вас, стичемо услове за скидање санкција.

Још од оне бесмислене заклетве, дате у мају 1980. године, која гласи:

"И после Тита Тито", код вас се створила веза са тим вампиром који неке од вас посећује ноћу и некима од вас диктира ставове. Шта сте све радили ноћу?

Колико се сећам, за ноћ сте од комуниста постали социјалисти, за ноћ сте једног председника Крајине отерали у прошлост и поручили Србима да пошаљу неког послушнијег, за ноћ сте прихватили Венс-Овен план, ноћу послали писмо посланицима Скупштине Републике Српске и целе ноћи их убеђивали да потпишу самоубиство, за ноћ сте променили став и покушали да Војислава Шешеља представите народу као бившег патриоту а садашњег фашисту, криминалца, ратног профитера и убицу Хрвата, муслимана и Срба.

Нападом на Војислава Шешеља коначно сте затворили црвену књигу и припремили кофере за одлазак из политике.

Ко вас је то обмануо да ће санкције бити укинуте ако ослабите српски патриотски блок и удаљите се од др Војислава Шешеља, без кога би понижавање или распарчавање Србије ишло много лакше?

Зар вам резолуција о продужењу мандата UNPROFOR-а у Републици Српској Крајини не говори довољно. Зар не видите да санкције неће бити скинуте све до ограничавања Србије на ивице бившег београдског пашалука.

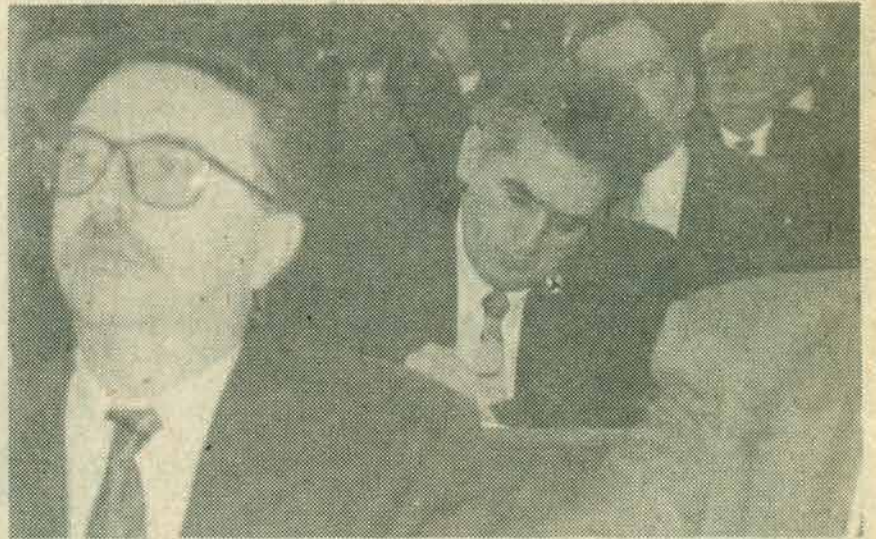
Да ли је Војислав Шешељ крив што вас је упозоравао да санкције нису уведене да би биле лако скинуте? Да оне имају за циљ сламање Србије и српског поноса, и стварање раздора између Срба широм бивше СФРЈ?

Да ли овом изјавом и актуелним политичким деловањем желите да наведете Србе из Србије да осуде Србе из Републике Српске Крајине што не желе да живе у Хрватској?

Ви сте одмах по увођењу санкција изјавили да ће оне трајати два до три месеца, и нисте желели да послушате Војислава Шешеља и припремите Србију за равномерно преношење терета очекиваних дуггодишњих санкција на све грађане Србије. Зашто сте тврдили да санкције неће бити дуготрајне и тиме изгубили драгоцену време за организацију државе и народа, и дочекали да чините све веће и веће уступке.

Могуће је, желим да верујем да је и истинито, да нисте били способни да правилно процените ситуацију, и то још увек није трагично. Ако је тако, отићи ћете одмах са власти и готово, затвара се Црвена књига.

Ако сте време губили намерно, како би сте нашим непријатељима и српским душманима омогућили да ојачају и некажњено, пошто су признати од Међународне заједнице, на-

Последња "заједничка" фотографија из Народне скупштине

падају Србе у Републикама српским, а као услов за скидање санкција траже да Србија изда Србе, онда је катастрофално лоше. Онда није довољно само да одете са власти.

Шта вам је ту крив Војислав Шешељ? Да ли је крив што је разоткрио умешаност дела социјалиста у акцију септембар '93 у Бања Луци, коју сте подржали индикативном изјавом да су, цитирам "сви облици борбе против криминала дозвољени". Да ли бисте ви то дозволили да по Београду народ спонтанно хапси и суди мимо органа власти? Да ли ви имате исти аршин за себе и за друге?

Да ли сте пишући изјаву очекивали масовне скупове подршке на којима би се осудио Војислав Шешељ и Српска радикална странка? Зар ви мислите да се племенита дивљач тако лако одстрелује? Шта то треба од вас да очекујемо сви ми који смо учествовали у одбрани српског народа широм српских земаља, који смо вас подржали када сте били анатемисани и када је ваш председник од стране тог истог запада, коме се улагујете, прозван "Балканским касапином"?

Није требало да дирате нашег председника. Постоје Срби које чак ни ви нећете моћи да уништите. Војислав Шешељ је симбол и оличење српства, оптужбом да је Шешељ персонификација зла, диктатор и фашиста, кренули сте тешким путем разбијања српства. Прихватили сте стране оптужбе, да су Срби чинили зверства у овом рату и да су санкције уведене за то што смо их ми Срби заслужили.

Како вам живот удара шамаре. Очекујући брзо скидање санкција оптужили сте Војислава Шешеља да дестабилизује Србију сада када је на прагу коначно решење. Шта се десило само седам дана касније: санкције су везане за судбину Крајине, уз инсистирање Међународне заједнице на суверенитету и територијалном интегритету Хрватске: То за писмене људе значи да је Република Српска Крајина део Хрватске.

Да ли је то коначно решење које сте договорили на окупационом броду и које вам Војислав Шешељ дестабилизује.

Колики је удео Социјалиста и Савезне владе и погибели Срба у Републици Српској Крајини.

Од Нове године до данас Хрвати су у три наврата упадали у српска села у Крајини, масакрирали становништво и палили куће. После сваког таквог упада убрзаван је егзодус Срба из Српске Крајине, Крајина је на путу да доживи судбину Космета и да остане без српског становништва. Шта сте ви предузели да испуните обавезу гарантовања испуњења Венсовог плана за Крајину, гарантовања безбедности Срба у Крајини? Ко вам је бранио да одбраните Србе? Војислав Шешељ?

За вас ми смо Шешељева странка. За нас ви сте странке из бајке, имате Ивицу и Марицу, имате злог безубог вука као непријатеља, трнову ружицу као знак, радикале као аждају за плашење становништва.

Само још да убедите глупе да се све бајке срећно завршавају и да је писмо Централног комитета СПС и СК-ПЈ важније од глади и беде, и да мора обавезно да се чита док се стоји у реду за хлеб, млеко, месо, уље, шећер, со, прашак за прање, док се чека у реду за живот.

▲ Делегати Конгреса

▲ Др Војислав Шешел отвара Трети отаубински конгрес Српске Радикалне странке

